ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\David_Peter-StarTrek_Nova_generace_05-Zona_uderu.PDB

PDB Name: David_Peter-StarTrek_Nova_gener
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.8.2004
Modification Date: 6.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Peter David

STAR TREK
NOVÁ GENERACE
5

ZÓNA ÚDERU

(STRIKE ZONE)
Překlad: Jakub Hegenbart

Poděkování

Mnohé čtenáře předmluvy popuzují, protože mají pocit, že se v nich autor 'vykecává' na jejich účet. Ale současně nechtějí předmluvu přeskočit, protože se bojí, že by mohli přehlédnout něco důležitého, nebo že by se snad autor mohl nějak urazit.
Berte to jako vaši svobodnou volbu. Pokud nechcete předmluvy číst, nečtěte je, nemusíte se cítit provinile a nikdo vám hlavu neutrhne. Ale prosím, nezáviďte existenci následujících slov. Víte, pro lidi, kteří tu jsou zmíněni, je to bezpochyby nejšťastnější okamžik jejich nudných, patetických životů.
Díky (a vina) za tuto práci náležejí následujícím osobám:
Howardu Weinsteinovi (nebo, jak mu říkají jeho přátelé, panu Weinsteinovi), který do mě před sedmi lety hučel, abych zavolal Bobu Greenbergerovi a tak mě dovedl na klikatou dráhu budoucího spisovatele; Bobu Greenbergerovi, vydavateli a velkému znalci Treku, který do mě o pár let později hučel, abych zavolal ještě Dave Sternovi; Daveu Sternovi, vydavateli této knihy, který mi nezavěsil, když jsem ho volal; Sharon Jarvisové, mojí agentce, a její schopné asistentce Joanie Winstonové, které mi rovněž nezavěšují; všem z August Party: Mary Bloemkerové (která stále ještě vytahuje na světlo má dřívější díla ve fanzinech, jen aby viděla, jak křičím); Burnsideovým (T. J. Jamiemu, Malcolmovi, Robinovi a malým Burnsidatům); Tomu Chaffinovi (musíte vidět komandéra Rikera v jeho podání, jinak neuvěříte); Rosie Ianniové (zdá se mi, že se moc ráda dívá na moje děti); Richimu Kolkerovi (jedinému božstvu, které jsem měl tu čest poznat osobně); Patovi a Jill O'Neillovým a malým O'Neillům; Sheile ("Tohle není science fiction! Tohle je Star Trek!") Willisové a mnoha, mnoha dalším, kteří se sem už nevejdou.
A. E. LaVelleové, Sáře Paulové i ostatním z STC a celé partě Second Age a Steve Kittimu, který nás představil; Davidu Petersovi, brilantnímu autorovi série Photon; Wendy Goldsteinové, která byla u počátků; Tinkerovi a Susan... vy víte, kdo jste; všem lidem, kteří pochválili můj první román Život rytíře (který neměl nic do činění se Star Trekem, ale nějak jsem se k němu dostat musel); Billovi a Miggy za veškerou podporu;
Maxovi a Steveovi za hudební doprovod.
Celé bandě z Marvelu, DC a First Comics - prostě proto, že tu jsou; ale především Bobbie Chaseové a Howardu Mackiemu, že mi nenadávali a neplísnili mě, když jsem se snažil stihnout termín odevzdání této knihy; Carol Kalishové - také prostě proto, že tu byla; Steve Saffelovi za nápad - nejlepší z těch, co jsem nakonec nepoužil, a protože se chce také ujistit, že i v jeho nudném a patetickém život je nějaký vrcholný okamžik; síti, zvláště Moriartymu, reverendce Mámě, Karen Williamsové, Docu Samsonovi a Jayembeemu; Gunterovi a Dalii Davidovým, kteří mě pustili na setkání příznivců Star Treku; a Martinovi a Claire Kasmanovým, díky kterým jsem se tam mohl setkat s někým výjimečným; a nakonec Keithu Robertsovi, který mě ke Star Treku přivedl kdysi v sedmé třídě. Brnkni mi, jo?

Prolog

Pod podrážkami Budianových tříprstých bot křupal písek. Najednou se zastavil tak zbrkle, že mu chodidla nedůstojně podklouzla a jeho druhy to velice pobavilo. Otočil se. "Ticho! Všichni zmlkněte!" procedil skrze ostré zuby.

Kdyby člověk neměl univerzálního tlumočníka, slyšel by jen řadu hrdelních chrochtů, zakašlání a zavrčení. Kreelové - tak se jejich rasa nazývala - byli pozoruhodní jedním z nejméně elegantních jazyků v celé známé Galaxii.

Jejich zevnějšek byl asi stejně přitažlivý jako jazyk. Kreelové měli vytáhlé nohy, které jako jeden ze zvláštních výtvorů matky přírody (hned vedle čmeláka a ptakopyska) nesly silně šlachovitý, téměř trojboký trup. Měli dlouhé ruce; prsty jim sahaly až ke kolenům. Byli hrdí na svá těla a rádi je stavěli na odiv. Obvykle nosili krátké kalhoty a tenké tuniky střižené tak, aby odhalovaly co nejvíce svalů. Pokožka Kreelů byla neuvěřitelně vrásčitá, suchá a červená, jako kdyby byli všichni trvale spáleni od slunce. Kromě toho jim těla pokrývala v ostrůvcích řídká, ale hrubá a zcuchaná srst.

Hlavy jako by jim vyrůstaly přímo z ramen. Proto když se chtěli podívat na stranu či za sebe, museli se vlastně otočit celí. Měli dlouhé, ale úzké čelisti a oči velké téměř jako míče na házenou - přiměřeně velké pro bytosti, jejichž domovská planeta se patrně utápěla v trvalé tmě. Podmínky planety, na které se nyní nacházeli - pod planoucí cizí hvězdou - byly tak odlišné od těch, na které byli zvyklí, že jim působily fyzickou bolest.

Tři členové kreelského výsadkového týmu sklonili hlavy (tak, že se lehce ohnuli v pase, jak je zvykem u Japonců). Budian se zasmál, a tak opět vystavil na odiv zuby. Pak pokynul zástupci, aby se k němu připojil.

"Co si myslíš, Aneeli?" zeptal se. "Co říkají přístroje?"

Aneel vytáhl detekční zařízení vzdáleně odvozené z konstrukce trikordérů, zázračných přístrojů Federace, které současná technologie Kreelů naprosto neměla šanci okopírovat. S nadějí otáčel přístrojem na všechny strany. "Nic to neukazuje," odpověděl nervózně. "Myslím, že je to rozbité."

"Nuže?"

"Nuže co?"

"Sprav to! Sprav to, ty idiote!"

Vyveden z míry velitelovým výlevem vzteku, Aneel udělal jedinou věc, kterou udělat mohl - praštil do detektoru hranou tříprsté ruky.

Detektor poslušně naskočil a začal spokojeně hučet. Aneel překvapeně zamrkal a pak pohlédl na velitele, očekávaje pochvalu. Budian úsečně přikývl a optal se: "Kterým směrem?"

Aneel prověřil údaje detektoru a ukázal: "Támhle."

Pomalu postupovali ve směru, kterým je Aneel vedl. Budian šel o krok zpět napravo od nich. Pokoušel se sledovat všechno najednou - sledoval Aneela, své muže za ním, protože nikomu ze skupiny nevěřil, a především - sledoval oblohu.

Věděl, že jeho úsilí je směšné, protože kdyby se tu ta zatracená Jiná rasa ukázala (budiž jejich jméno prokleto a jejich ženy neplodné) a věnovala planetě, položené neoddiskutovatelně na kreelském území, svou pozornost, Budian by neměl šanci očima zpozorovat jejich loď na oběžné dráze. Ten nápad byl absurdní. Věděl to, přesto se nemohl ubránit občasným pohledům na oblohu.

Bylo kolem poledne. Vzduch těžce visel a ani se nepohnul, nebe bylo rozžhavené do červena. Budian slyšel v dálce bzučení hmyzu. Nepředstavovalo žádnou hrozbu, ale rozčilovalo ho.

"Skrz tohle."

Budian vzhlédl a tiše si vynadal za chvilkovou nepozornost. Takový výpadek by se mu mohl v budoucnu ukázat osudným.

"Skrz co, Aneeli?" zeptal se.

Aneel ukazoval přímo za nosem, ale před nimi se vypínala jen pevná skalní stěna - součást rozsáhlého horského

pásma, které se před nimi patrně rozprostíralo.
"Skrz tohle?"
"Ano, pane."
"U flarga, jak se skrz tohle máme dostat?"
Aneel bezradně gestikuloval. "Nevím, pane."
Budian si povzdechl jako někdo, kdo vedle sebe nestrpí blázny - nebo někdo, kdo se bojí, že ztrapní sám sebe. Sáhl k opasku a vytáhl zbraň.
"Zpátky," zavelel, sevřel disruptor pevně oběma rukama a dodal si odvahu. Zpětný ráz těchto zbraní se nevyplácelo ignorovat.
Tři metry od skalní stěny vystřelil a vypustil na skálu nepřerušovanou vlnu čistého zvuku. Skála vybuchla a pokryla Kreely tenkou vrstvou prachu. Nijak jim to nevadilo, Kreelové nebyli zrovna pověstní čistotností.
"Jde vám to, pane!" zakřičel Aneel. Budian pokyvoval hlavou a pokračoval, dokud kolem nevířilo tolik prachu, že ani oni se svýma velikýma očima mnoho neviděli. Sundal palec ze spouště a proud ustal.
"Skvělé, pane!" řekl Aneel.
"Drž hubu!"
"Ano, pane."
Budian stál, díval se a tiše přemlouval prach, aby jim nepřekážel ve výhledu na to, co - možná - odhalili.
Během několika okamžiků se prach usadil a Budian překvapeně zalapal po dechu.
Ve skále byl otvor. Očividně tam byl otvor. Předtím tam zřejmě byl nějaký druh dveří, lesklé kovové hrany byly stále viditelné v místech, kde disruptor odtrhl zbytek. Nyní však měli přístup k tomu, co leželo uvnitř, ať už to bylo cokoliv.
Kreelové na sebe pohlédli, coby podřízení ustoupili stranou a naznačili Budianovi, aby šel první.
Jsou chvíle, napadlo Budiana, kdy být vůdcem není tak příjemné, jak to všichni vychvalují.
* * *
Štíhlý bitevní křižník Kothulu sestoupil na oběžnou dráhu planety v současnosti označované jednoduše jako DQN 1196. Planoucí rudé slunce, vzdálené pouhých několik milionů kilometrů, vrhalo na lesklý lodní trup lehký žár.
"Komandére?"
Komandér nevzhlédl okamžitě. Člověk nikdy nevzhlédl okamžitě, když si podřízený vyžádal pozornost. Působilo to dojmem, že dychtivě očekáváte, co vám chce sdělit. Dobrý komandér - a dobrý klingonský komandér zvlášť - vždy budí dojem, že ať se chystá podřízený říci cokoli, on si toho už je vědom. Nevyslovený vzkaz zní: "Proč vám trvá tak dlouho podat hlášení o něčem, co je zcela zřejmé?"
"Komandére?" ozvalo se znovu.
Počítej do tří, otoč se, chvíli ho pozoruj a pak mluv. "Ano, Trone."
"Zaznamenávám na povrchu planety známky života."
Komandér přikývl. "Kreelové, vsadil bych se."
Pauza. Pak Tron přikývl. "Také se domnívám, pane," přitakal s tím nejslabším náznakem obdivu v hlase. Podřízení vědí, že nejvyšším důstojníkům se nikdy nedává najevo, jak na vás zapůsobil jejich úspěch.
Komandér kývl hlavou. "Takže naše zpravodajská služba měla pravdu. Ta kreelská lůza se usadila v tomto sektoru."
"Co je tam pro ně tak zajímavého, pane?" zeptal se Tron, a okamžitě si v duchu vynadal. Nikdy se neptej. Znamená to, že nevíš.
Pozdě. Komandér to zaslechl. "Co tam je, Trone?" řekl právě tak hlasitě, aby to slyšel celý můstek. "Nic. Nic, co by mohlo někoho zajímat - kromě takových zaostalců, jako jsou Kreelové."
Komandér pomalu vstal. Tronovy prsty létaly po interkomu. Tronova mysl těkala, jak se snažil předvídat komandérovy myšlenky. "Přenosová místnost je připravena přepravit je na váš rozkaz na palubu, pane," hlásil.
Komandér pohrdavě popotáhl. "A dovolit té kreelské lůze vkročit na palubu naší nádherné lodi? Ani v řetězech by toho nebyli hodní. Vezmi si výsadek, Trone, a vypátrej, co mají za lubem. Zjisti, co našli."
"Ano, komandére. Ačkoli," dodal svým temným chraplavým hlasem, "řekl jste, že tam není nic zajímavého."
"Správně," odvětil komandér.
"Tak jak by mohli...?"
Komandér se otočil, udělal několik kroků a stanul mu tváří v tvář. "I červi," zdůraznil, "mohou najít zajímavé pochoutky v zahnívající mrtvole."
* * *
Kreelové užasle mrkali, neschopni uplatnit cokoliv ze své vychloubačnosti a arogance.
Když vstoupili čerstvě proraženým otvorem do skály, nalezli schody; vedly rovnou dolů do temnoty. Posvítili si, ale paprsek světla jen nepatrně pronikl do všeobklopující tmy. Budian šel přirozeně (a neochotně, ačkoliv to dobře skrýval) první, ostatní ho v řadě následovali.
Pomalu sestupovali po kovových schodech, které se zdánlivě táhly do nekonečna. Aneel si v jedné chvíli pohlédl pod nohy a mlčky si uvědomil, že schody nebyly ani trochu zaprášené. Pak se o tom zmínil veliteli. "Jako kdyby," dodal Aneel, "prostě odpuzovaly špínu."
"Tak to máš štěstí, že s tebou nezačaly okamžitě mlátit o zeď," odsekl Budian.
Aneel se rozhodl, že si všechny další postřehy raději nechá pro sebe.
Nakonec došli k patě schodiště. Několik metrů před nimi se tyčily naleštěné kovové dveře. Na dveřích byly vyryty podrobné symboly, kterým Kreelové, kteří na ně zmateně zírali, nemohli ani v nejmenším rozumět. Ale když se ke dveřím přiblížili na metr, tiše se otevřely.
Kreelové mžourali do světla, které je zaplavilo. Dočasně dezorientováni vytáhli disruptory - pro případ, že by byli

napadeni. Ale nic na ně nezaútočilo a tak se ve chvíli opět vzpamatovali.

Vstoupili do světla a byli ohromeni tím, co spatřili. Stáli v čele chodby, která se větvila do dvou směrů. Obě cesty vedly impozantními tunely z třpytivého kovu, které se nad nimi klenuly ve vysokých křivkách.

Chodby byly alespoň šest metrů vysoké a bližší pohled odhalil, že jsou vybudovány ze zakřivených kovových desek; všechny byly zhruba čtvercové o hraně asi půl metru. Byly pospojovány tak čistě, že se švy takřka nedaly postřehnout. Budian přes ně přejel prsty a i když dělení viděl, nebyl ho schopen nahmatat. Užasle potřásl hlavou (a tedy i tělem). "Jak tohle dokázali vyrobit?" zašeptal. V tichu byla slyšet ozvěna jeho hlasu.

Aneel nejasně gestikuloval a nebyl schopen přijít s odpovědí. Ne že by na tom nějak záleželo. Budian stejně žádnou nečekal. Ukázal na druhé dva z výsadku. "Vy dva," nařídil, "půjdete tudy." Ukázal do chodby levé odbočky. "Aneeli... půjdeš se mnou."

Tahle zpráva Aneela příliš nenadchla. Nejenže by raději šel s někým jiným než zrovna s velitelem, ale kdyby bylo po jeho, by byl nejradši rovnou zůstal v lodi. V lodi, která ještě teď poklidně spočívala na povrchu planety a čekala, až se vrátí.

O kolik jednodušší by bylo, uvažoval Aneel, kdyby Kreelové mohli použít transportér. Ale tak by postupovaly bohatší a vyvinutější civilizace. Ne Kreelové. Ne tak Kreelové, známí jako bojovní, zaostalí mrchožrouti. Co by oni dokázali s výzbrojí, jakou měli ti... ti...

Odplivl si. Mírně překvapený Budian na něj pohlédl. "Mám to považovat za kritiku?" zeptal se velmi nebezpečným tónem.

"Ne, pane," odvětil Aneel tak pohotově, až si Budian uvědomil, že mu nelže. "Jen jsem myslel na Klingony."

"Kéž se jejich lodě rozpadnou na hromádky rzi a jejich slunce se promění v novu," dodal Budian rychle.

Oba si odplivli a pokračovali v cestě, zůstaly po nich jen malé bublající stopy. Proklínáním Klingonů si zlepšovali náladu kdykoliv mohli, věděli totiž, že Klingoni jsou ve srovnání s nimi tak vyspělí, že nadávky a plivání byly to jediné, na co se zmohli.

Jak kráčeli dále, malá část podlahy se probudila k životu. Kov se jen tak lehce zavlnil a plivance beze stopy zmizely.

* * *

"Rozhodně tu nejsou," podotkl Spyre.

Tron přikývl, když vecpal hlavu do otevřeného průlezu kreelské průzkumné lodi. Vnitřek lodi vypadal jako něco, co kdosi dal dohromady na vrakovišti a Tron si povšiml součástek pocházejících z nejméně čtyř různých technologií. Opatrně vstoupil a ujistil se, že nešlápne do něčeho odporného. Udiveně zíral na řídicí panel, pak za něj hmátl a ruka se vynořila s hrstí drátů - spojených páskou.

Páska! U Císaře, páska! Zázrak, že tahle loď ještě nevybuchla. Nechal ji vyklouznout z prstů a otočil se k mužstvu.

"Najděte je," rozkázal Tron.

"Až je najdeme, máme je zabít?"

Tronovo obočí se lehce nakrčilo. Kdyby to byl jejich plán, tehdy před Velkým osvícením, přesně to by udělali. "Jejich osud leží v Komandérových rukou," odpověděl. "Mezi námi, dal bych přednost jejich mrtvolám. Co ale patrně uděláme," - a ve slově patrně zdůraznil neurčitý odpor - , je, že je naženeme do jejich lodi, vezmeme je do vleku a někde ve vesmíru je vysadíme bez energie. Od té chvíle to bude na nich. Nicméně až je najdete, nemusíte k nim být nijak zvlášť ohleduplní."

* * *

Budian a Aneel nemohli uvěřit svému štěstí.

Procházeli místnost za místností, a dveře se před nimi se syčením otevíraly. Jako kdyby byla tato podzemní skrýš nabita k prasknutí tajemstvími, která jim chtěla nedočkavě postoupit. A každou místnost zaplňovaly...

"Zbraně," vydechl Aneel, když se u jedné ruční zastavil a uctivě ji vzal do dlaní. Na rozdíl od velkých nemotorných zbraní, které měla skupina Kreelů s sebou, tyto byly menší, elegantnější. Přesto byly nepopiratelně smrtonosné.

Budian vytrhl zástupci zbraň z ruky. "Mohl by ses s tím zranit." Nebo mě, dodal v duchu. "Jdeme. Podíváme se, co je na konci téhle chodby."

"Ale.." Aneel bezmocně protestoval. "Neměli bychom projít tyhle místnosti? Prozkoumat je? Katalogizovat zbraně?"

"Neutečou nám. Byly tu kdovíjak dlouho a budou tu pořád. Podíváme se, co všechno tu můžeme najít, než začneme cokoliv sepisovat. Říkám to dost srozumitelně, Aneeli?"

"Ano, pane," přikývl Aneel se zjevným nedostatkem nadšení. Pokračovali v cestě a Aneel se přinutil nedívat se nalevo ani napravo. Chodba se posléze stočila, pak ještě jednou a Budian náhle v úleku couvl před postavou, která se před ním objevila. Bez zaváhání vytáhl malou zbraň, kterou sebral Aneelovi a teď ji nesl s sebou, zamířil a stiskl spoušť.

O zlomek sekundy později - příliš pozdě - si uvědomil, že to byl jeden z jeho lidí.

Nešťastný Kreel zdvihl ruce a vzkřikl.

"Počkej!" začal - a pak zmizel. Ze zbraně nevyletěl žádný paprsek, jen měkká záře, a Kreel prostě najednou nebyl tam, kde ještě před okamžikem stál. Jako by Budian držel dálkový ovladač a vypnul monitor, na kterém do té chvíle něco sledoval.

"Tohle mi už víckrát nedělejte!" zakřičel Budian už do prázdna, protože si v té rychlosti ani nestačil uvědomit, že jeho podřízený zmizel. "Nemám rád, když mě takhle - " dodal ještě a pak zmlkl.

Zíral na místo, kde dříve stál jeho voják, a pak vrhl pohled na zbylé dva členy týmu. Ti lehce poodstoupili, jako by očekávali, že jsou další na řadě.

Sevřel zbraň trochu pevněji. "Jdeme," zavelel a pokynul jim s ní. Oba ho poslušně následovali.

Obě chodby se tedy opět spojily a nyní už jen tři příslušníci udatné kreelské rasy prošli dvacet metrů dalšími místnostmi naplněnými fascinující technologií, podél zvláštních nápisů na zdech, které jim nic neříkaly.

Až došli na slepý konec.

Hleděli na nejmasivnější dveře, jaké kdy viděli. Dvě křídla se spojovala ve svislém klikatém vzorku. Připomínal zuby, připravené překousnout kohokoliv, kdo by se pokusil vejít. Na pravé straně se nacházel malý panel tvořený šachovnicí drobných barevných obdélníků. Deset svisle, čtyři vodorovně, celkem čtyřicet.

Dveře nevypadaly, že by se chtěly otevřít.

Budian k nim přistoupil a vyčkával tak dlouho, jak mu dovolila trpělivost, ale dveře se neotevřely. Byly zavřené mnoho let a zřejmě tak hodlaly nadále zůstat.

"Ustupte stranou," přikázal stroze. Pozvedl svou zbrusu novou zbraň a bezmyšlenkovitě na dveře vystřelil.

Dveře si to zřejmě k srdci nevzaly: Budianova zbraň zmizela.

Spolu s ní i ruka, která ji držela.

Prostě jen tak. Budianova pravá ruka teď v zápěstí končila čistě uříznutým pahýlem.

Budian stál jako opařený a zíral na ruku. Došlo k tomu tak bleskově, že neměl čas reagovat. Jeho muži se zděšeně nadechovali a pro něj to byl první důkaz, že tohle není jen jeho představa. Když si to uvědomil, nejprve se zapotácel, opřel se o zeď a popadl se za pahýl vlastní ruky.

Pokoušel se ohnout již neexistující prsty. Mohl by přísahat, že s nimi hýbe. A i když nahmatal zdravou rukou konec pahýlu, mysl stále křičela: Pořád ji tam mám! Musí tam pořád být!

"Pane..." vydechl Aneel. "Jste v pořádku?"

Nesmírná hloupost té otázky, jaké by i Budian byl stěží schopen, visela ve vzduchu.

"Musíme..." promluvil Deni, další člen skupiny, "musíme vás vzít zpět do lodi."

"Ne," ozvala se slabá odpověď.

"Ale..."

"NE!" zopakoval Budian mnohem důrazněji. Až nyní začal pociťovat bolest a snažil se ji potlačit. Později a v soukromí by nejspíše již vyl a řval v agónii. Ale ne tady a teď. "Ne, nejprve se dostaneme skrz ty zatracený dveře!"

Bylo jasné, co se jim honí hlavou. Mysleli si, že se teď oni pokusí rozstřelit dveře. Vyměnili si pohledy, kterými si sdělili jediné – dostanou li rozkaz, raději vystřelí na Budiana, než aby spáchali zaručenou sebevraždu.

Naštěstí pro ně (a i pro Budiana, jak by se mohlo zprvu zdát, i když to nakonec vyšlo nastejno) přemýšlel Budian o něčem jiném. Sebral všechnu sílu, odstoupil od zdi a kráčel k panelu. Svíral si zraněné zápěstí loktem druhé ruky a počáteční bolest poněkud ustoupila. Přesto si byl jist, že si ještě měsíce bude představovat, jak používá ruku, kterou již neměl.

Dotkl se panelu a všech čtyřicet barevných obdélníčků se rozzářilo. Ozval se slabý hukot a barvy mu zazářily na napjatém obličeji.

"Nějaký druh kombinačního zámku," zamumlal. "Možná se mají stisknout v určitém pořadí."

"Takže... jak se dostaneme dovnitř?" zeptal se Aneel.

"Budeme prostě mačkat různá tlačítka, dokud nenarazíme na správnou kombinaci."

"Ale to by mohlo trvat..."

Budian se k němu otočil. S potlačovaným hněvem zavrčel: "Ty zatracený dveře mě stály ruku! Ať už je za nimi cokoliv, chci to vědět. Kdokoliv tohle vybudoval, nechal tu povalovat zbraně vyspělejší, než cokoliv máme. Možná i cokoliv, co mají Klingoni. Ale ať už za těmi dveřmi skryli cokoliv, asi k tomu měli důvod. A já to chci! Zasloužím si to!"

Odvrátil se a zbylou rukou začal zuřivě mačkat tlačítka. Každé vydalo při stisknutí jiný zvuk, slabé 'pink' se ozvalo při každém dotyku. A každé pod dotykem také lehce zazářilo. Ale žádná kombinace nepřiměla dveře, aby se otevřely a vydaly svá tajemství.

Náhle se ozval ostrý, vysoko posazený zvuk.

Budian se otočil ke svým mužům, kteří od něj stáli asi půldruhého metru, a zeptal se: "Nepřipomíná vám ten zvuk něco?"

Začalo to takřka směšně. Budian upřeně sledoval své muže, čekal, co Aneel odpoví, a pak se jak Aneelova, tak i Deniho tvář zkřivila hrůzou. To bylo první, co spatřil.

Budian se domníval, že se jeho dva druzi zvětšují. Tuto domněnku záhy nahradil částečně správným poznatkem, že je to on, kdo se zmenšuje.

Pohlédl dolů a hrůza skutečnosti na něj dolehla v plné síle.

Rozpouštěl se.

Chodidla již zmizela a tvořila jakousi nerozpoznatelnou beztvarou hmotu. Když si to uvědomil, už neměl ani holeně, ani kolena. Ozýval se jen jakýsi výrazný syčivý zvuk, ale jinak nic. Žádný pach spáleného masa. Žádná krev. Žádný nepořádek na podlaze.

A když to na něj dolehlo v celé šíři, začal křičet.

Budian začal křičet slova, kterým by nerozuměl ani Kreel. Nevnímal strach ani hrůzu, když hleděl, jak se jeho tělo - jeho krásné tělo - rozkládalo molekulu po molekule.

A ani tehdy, ve vší hrůze, kterou prožíval, nepožádal o pomoc, ať už božskou nebo světskou. Protože Kreelové neprosí. Třeba umírají hroznou smrtí, ale neprosí.

A pak mu zmizela hruď a on si to všechno stále nechutně uvědomoval; stále viděl a stále cítil, co se s ním děje.

Bože, pomyslel si Budian, skonči to! Skonči to! Skonči to! Ale neskončilo to. Z nějakého zvráceného důvodu vnímal až do toho momentu, kdy se jeho hlava začala roztékat po podlaze, vnímal pohled, který mu oči zprostředkovávaly.

A poslední, co uviděl, byli jeho druzi, jak se nad ním šklebí.

O chvilku později se podlaha zavlnila a pohltila zbytky kreelského velitele.

* * *

Tron stál u odstřeleného vstupu do jeskyně a civěl v úžasu. "Kde se to tady vzalo? Jak to naše dřívější průzkumné výsadky mohly přehlédnout?"

Byla to jen řečnická otázka. Nikdo z přítomných nebyl účastníkem těch výprav a tak tu ani nebylo místo pro trest. Možná ještě nenastal ten správný čas, pomyslel si jeden z Klingonů. Byla to jen soukromá domněnka, míněná snad jako klingonský žert, a jako taková ani nebyla vyslovena.

Měl ovšem pravdu, jakkoliv by tomu nebyl schopen uvěřit.

"Dobře," Tron pokynul výsadku. "Podíváme se, co je vevnitř."

A pak se ozval hrdelní hlas: "My ti to ukážeme, ty klingonské... prase!"

Ozvalo se to přímo od otvoru a ten přízvuk byl nezaměnitelný. "Je to Kreel, co cítím ve - "

Půda těsně nalevo vedle Trona vybuchla, spolu s Klingonem, který tam stál.

Tron okamžitě reagoval. "K zemi!" vykřikl. Všichni ho poslechli a odpověděli nepřetržitou palbou do otvoru, odhodláni rozložit Kreely na obláček molekul.

Kreelové střelbu opětovali. Klingoni netušili, jak jsou Kreelové, přikrčení na schodech, v bezpečí před střelami, které jim neškodně prolétaly nad hlavami.

Z otvoru vylétl paprsek tenký jako tužka a mihl se nad hlavou jednoho z Klingonů, přikrčených za skálou.

A pak paprsek změnil směr a jako kdyby měl oči, zamířil zpět a Klingon přestal existovat.

To už bylo na Trona moc. Klepl na komunikátor, který měl připevněný k zápěstí, a křikl do něj: "Komandére!"

Ozvala se ledově chladná odpověď: "Ano, Trone?"

"Přeneste nás nahoru, pane! Hned!"

"Hlášení, Trone!"

"Pokud nás okamžitě nepřenesete nahoru - pane - nebudu žít dost dlouho, abych vám podal jakoukoli zprávu!"

V příštím okamžiku pocítil Tron útěšné sevření transportního paprsku. Spolu se zbytkem nešťastného výsadku se zhmotnil na transportní palubě své lodi.

Tron měl sotva čas sestoupit z přenosové plošiny, když lodním interkomem přišel rozkaz, aby se ve vlastním zájmu okamžitě hlásil na můstku a vysvětlil komandérovi, co se k čertu na té planetě stalo a jak je možné, že tak jednoduchá mise "najdiaznič" skončila fiaskem.

"Vřískot, pane."

Tron se zarazil a otočil se k těm, co zbyli z jeho výsadku. Jeden z nich, technik sloužící první rok, řekl: "Klingonský vřískot smrti, za naše kamarády, zavražděné na planetě."

Tron nikdy nebyl žádný velký tradicionalista, ale v Říši nebylo záhodno se o něčem takovém zmínit, pokud si dotyčný vážil vlastního zdraví. "Myslím, nováčku, že se v první řadě musím hlásit na můstku - jinak by toho vřískotu mohlo být mnohem víc."

Na povrchu planety mezitím Aneel a Deni ustoupili do bezpečí podzemního úkrytu, sotva zaslechli pískot transportéru. Kdysi by pocítili bodavou závist nad technologií, která umožňovala takové věci. Teď je ale ovládl pocit ne nepodobný pocitu dítěte, které v ruce třímá klíč od cukrárny.

Aneel se právě prohrabával jednou místností a když zaslechl kroky, sáhl po zbrani. Aneel byl ale o něco opatrnější než Budian, takže Deniho nerozprášil na atomy. Naštěstí, protože Deni nesl zbraň tak obrovskou, že i když ji svíral oběma rukama, nespojily se na ní. Zbraň byla stříbřitě lesklá a téměř dokonale hladká. Ta její část, co vypadala jako ústí hlavně, byla dost velká na to, aby se do ní vešlo kreelské dítě.

Aneelovy obrovské oči se ještě rozšířily.

"Co to u flarga je?"

Deniho hlava se vynořila zpoza zbraně. "Nevím. Ale je to... je to velké!"

"Pak to musí být něco pozoruhodného."

A velké dělo najednou začalo pípat.

Oba Kreelové na sebe pohlédli. "Cos´ to udělal?" ptal se ho Aneel.

"Nic! Nic, přísahám! Prostě to spustilo samo!"

"Vyneseme to ven! Jestli to má bouchnout, tak rozhodně ne tady!"

Deni začal horečně táhnout a Aneel si položil druhý konec zbraně na ramena. Ti dva překonali cestou na povrch všechny rychlostní rekordy, jak se s tou zbraní hnali tunelem.

Jakmile byli v bezpečné vzdálenosti od vchodu, postavili zbraň na zem, hlavní k obloze. Pak se celá ta věc začala kácet a padala přímo na Aneela. "Pomoz mi!" štěkl na Deniho.

V tu chvíli na ně zbraň promluvila.

Příjemným ženským hlasem, který - ač je to neuvěřitelné - mluvil kreelsky, pronesla: "Zaměřuji."

Strnuli a civěli na sebe. Pak Deni zkroutil tvář odporem a řekl společníkovi: "Je to ženská zbraň!"

"Nebuď idiot," utrhl se na něj Aneel. Pak se do děla vší silou opřeli a vyrovnali ho. "Dělo... co zaměřuješ?" zeptal se Aneel opatrně.

"Loď na oběžné dráze. Požadujete pomocné vizuální zobrazení?"

"Jistě."

Vzduch se lehce zatřpytil a přímo před nimi visel ve vzduchu klingonský křižník, obklopený zářící hvězdnou oblohou. V kontrastu s konstrukcí a účelem působil téměř mírumilovně.

"Očekávám instrukce," ozvalo se dělo.

Aneel a Deni na sebe znovu pohlédli. Na krátký okamžik se Aneel přistihl, že si přeje, aby tu s nimi byl jejich bývalý velitel. Ten by si věděl rady. Ale v tuhle chvíli z něj byla loužička slizu. A jelikož se nezdálo, že by se na tom v dohledné době něco změnilo, ležela teď tíha rozhodování na Aneelovi.

"Vystřel na ni," přikázal.

"Jak si přejete."

Tiše a účelně se ze spodku zbraně vyklopily tři nohy a dodaly jí rovnováhu a stabilitu. Aneel a Deni na to jen civěli. Jakmile z nich spadla tíha té zbraně, uvědomili si najednou, co se bude dít dál. A také je napadlo, že je v zájmu jejich vlastního zdraví být od zbraně co nejdále.

Běželi.

* * *

"Vy jste dopustili," promlouval pomalu klingonský komandér, "aby vás zahnalo pár ubohých Kreelů?"

Slova visela ve vzduchu, prosyceném pohrdáním a pochybností. Tron se necítil zrovna moc dobře a tak přešlápl, ale hleděl přímo před sebe.

"A ještě máš nervy," pokračoval komandér, zvedl se ze sedadla a kroužil kolem podřízeného, "na to, vrátit se na loď s takovým hlášením? Trone, jsi připraven žít celý život v Hanbě?"

Tron neodpovídal. Nebylo co. Žít v Hanbě bylo totéž jako být odsouzen k trestu smrti, neboť žádný Klingon nemohl v takovém postavení žít. Zbavený přátel, majetku a privilegií, všeho. Dokonce... i jména.

"Komandére!"

Varování přišlo od vědecké stanice. Komandér se k ní rychle otočil, protože strach v hlase vědeckého důstojníka byl velmi nápadný. Tron vydechl v tiché modlitbě za spásné vyrušení a komandér se na něj znovu podíval. Tohle ještě neskončilo, dával mu pohledem najevo.

"Co se děje, vědecký důstojníku?"

"Údaje o energii na povrchu planety, pane. Silný výboj."

Komandér se zamračil, předklonil se a šel se přesvědčit sám. "Co ti malí hlodavci chystají?" ptal se. "To už stačí. Zaměřte je a přeneste je nahoru. Nerad znečistím naši loď, ale vzhledem k něčí neschopnosti nemám na vybranou." Střelil po Tronovi očima.

"Komandére, právě se zapnuly štíty!"

Komandér se okamžitě otočil k hlavní obrazovce. Očekával, že uvidí blížící se loď. Ale byla tam jen planeta. "Zdroj?" zeptal se.

A pak něco vystřelilo klingonský bitevní křižník z oběžné dráhy.

Skoro jako kdyby je odhodila gigantická ruka. Loď se točila doslova jako káča, letěla vesmírem jako rotující pokerový žeton. Umělá gravitace se něčemu takovému v žádném případě nedokázala přizpůsobit a Klingony to házelo tak, že létali po lodi. Tu se odráželi od zdí, tu zase od stropu. Bylo skoro neuvěřitelné, že došlo k jedinému úmrtí: jeden technik ve strojovně špatně dopadl a zlomil si vaz.

"Stabilizujte nás!" vykřikl komandér - trochu zbytečně - na kormidelníka, který se o to právě zuřivě pokoušel. Ale to by nejprve musel dostat ruce na ovládací panel.

Komandér neovladatelně rotoval přes celý můstek a narazil do Trona. "Počítači," vykřikl. "Vyřaď ruční řízení! Stabilizuj!"

Lodní funkce měli vždy pod kontrolou - alespoň na této lodi - sami Klingoni. Jak by koneckonců mohl být Klingon Klingonem, aniž by držel otěže svého osudu ve vlastních rukou? Ale teď komandér odstranil omezení schopností lodního počítače a lodní systémy na situaci okamžitě zareagovaly zpětným impulzem. Rotace lodi pozvolna ustala.

Jakmile se všechno opět zastavilo, rozhostilo se na můstku na dlouhou chvíli ticho. Všichni hleděli na komandéra.

Komandér se podíval na obrazovku. Nebyla na ní ani stopa po planetě. Ne... počkat. Byla tam, jen takový malý, takřka neviditelný flíček. Do takové vzdálenosti je to odmrštilo.

"Kormidelníku," vzpamatoval se posléze. "Dostaňte nás na dostřel. Zbraně, čekejte na povel. Zaměřte se na známky života a palte. Trone," dodal a otočil se k němu, "neměl bys být na svém stanovišti?" - bylo v tom nevyslovené uznání, že Tron možná na povrchu planety opravdu neměl šanci uspět.

Napětí z Tronova těla okamžitě vyprchalo. "Jak si přejete, Komandére."

Klingoni letěli záměrně opatrně, aby se dostali právě do vzdálenosti, ze které budou moci zaútočit na ty kreelské povýšence, kteří s nimi jednali tak potupně.

Ale přesto jednu věc nevzali v úvahu. Snad proto, se cítili bezpečně, že jsou teď lépe připraveni. Snad to způsobila jejich pevná víra, že se jim něco takového nemůže stát dvakrát.

Ať už byl důvod jakýkoliv, prostě je vůbec nenapadlo, že by zbraň na povrchu planety mohla mít větší dostřel než ty jejich. A když znovu spustila pozemní palba, bylo jasné, že to předtím byl jen pouhý varovný výstřel.

Paprsek čisté energie vylétl jako kopí a proletěl klingonskými štíty, jako kdyby nikdy neexistovaly. A teď už se opravdu ozval smrtelný výskot Klingonů - to když některé paprsek sežehl rovnou, jiné rozřízl vedví nebo je z lodi vysálo nemilosrdné vesmírné vakuum, ve kterém okamžitě zahynuli.

Komandér nyní zmrzačené lodi nikdy před nepřítelem necouvl. Smrt ho neděsila. Nicméně tentokrát přežít znamenalo víc, než jen prostě uniknout smrti. Musel varovat Klingonskou říši před tím, co se právě dělo - musel je varovat, že rovnováha sil se nebezpečně posunula ve prospěch nepřítele, ve prospěch nedospělé rasy, velmi rozezlené a s velmi neklidným prstem na spoušti.

"Dostaň nás odtud," nařídil.

"Warp pohon je vážně poškozený, pane. Navigační konzole je..."

"Dostaň nás odtud," opakoval, "i kdybys měl vystoupit a tlačit!"

Unikli.

Kapitola jedna

Wesley Crusher pozorně naslouchal. Snažil se oprostit od všeho - včetně vlastního zadržovaného dechu.
Krčil se za stromem, v ruce fázer, sledoval každý keřík, za kterým se mohlo skrývat nebezpečí. Lehký vánek zašuměl v okolní vegetaci...
Vánek? Nebo to byl...
Rychle máchl rukou s fázerem a pak zamířil na jedno konkrétní křoví, které se zdánlivě pohybovalo více, než by mělo. Vypálil jeden rychlý výstřel a Čekal. Modlil se, aby z křoví vypadlo bezvládné tělo.
Nic se nestalo. Křoví se stále jen poklidně pohupovalo. Nikdo se z něj poslušně nevykutálel.
Wesley otráveně zacukal ústy. Odehnal mouchu, která mu neustále bzučela u hlavy.
Pak spíše vycítil než vnímal, že mu něco leze po botě. Podíval se. Odporný brouk velikosti mužské pěsti s klepety si očividně vyhlédl jeho palec u nohy jako potenciální zákusek.
Wesley odskočil, znechuceně vykřikl a setřásl tu věc z nohy.
A v tu chvíli vzduchem prolétl jako oštěp výstřel z fázeru. Mihl se místem, kde ještě před okamžikem byla Wesleyho hlava a odloupl z kmene stromu kus kůry.
Wesley dopadl na zem s loktem v právě takovém úhlu, že mu rukou projela tupá bolest.
"Tohle nenávidím!" zamručel, když se vrhl do řady keřů, která vypadala, že by mu mohla poskytnout jisté bezpečí.
Těžko se ale dalo mluvit o bezpečí, neboť řada keřů lemovala náhlý a prudký sráz. Wesley vůbec neměl čas reagovat, jak se kutálel dolů. Do vzduchu létaly kaménky a prach. "Nenávidím to! Nenávidím to! Nenávidím to!" opakoval jako litanii, když se snažil zachytit kořenů, aby zpomalil pád. Kořeny, neochotné spolupracovat, neustále povolovaly a vytrhávaly se. Wesley se zastavil až na dně. Obvykle pečlivě učesané vlasy mu trčely na všechny strany. Oblečení měl plné hlíny a prachu, ve tváři několik oděrek. Ruka stále tepala bolestí. Svět se s ním zatočil. Slunce na něj blaženě svítilo, jako kdyby trávil den volna povalováním na pláži a Wesley jen ležel a opakoval: "Tohle opravdu, ale opravdu nenávidím!"
Slunce pak zakryla postava, která před něj vstoupila. Postava se na něj křenila z vrcholku šestimetrového srázu.
"Jsi mrtvý, Pomeranči," řekla.
S náhlým vzepětím všech sil, o kterých si už ani nemyslel, že mu ještě zbývají, se převalil doprava; tím ho výstřel fázeru jen těsně minul. On si se mnou hraje, uvědomil si konečně. Toho ještě bude litovat!
Převalil se do pokleku, zvedl ruku a vystřelil.
Tak to alespoň plánoval. Nakonec ale jen hloupě zíral na sbírku kořenů, kterou křečovitě svíral v ruce.
Ihned si uvědomil, že během pokusů zastavit pád musel upustit fázer. Pak už bylo pozdě, protože Wesleyho zasáhl další výstřel z fázeru přímo doprostřed hrudníku.
Wesley padl na záda a ležel nehnutě.
Nehýbal se.
Byl mrtvý.
"Zase mrtvý, Pomeranči!" křičel útočník. "Na mě prostě nemáš!"
* * *
Komandér Riker rozhodně kráčel chodbou a o Wesleyho porážce neměl ani tušení.
Salutování vyšlo ve Hvězdné flotile už dávno z módy a i kdyby ještě ne, těžko by tu povinnost měly ty spousty civilistů, které Riker míjel. A přece bylo něco mezi ním a ostatními členy posádky a civilisty. Žádné Salutování, ale jakési kývnutí na pozdrav, úsměv nebo letmý dotyk prstu na spánku. Každý na lodi cítil nutkání nějak Rikerovi potvrdit, že si ho všiml.
Respekt? ptal se sám sebe. Ano, nepochybně, ale bylo v tom něco více. Upřímná náklonnost. Lidé, posádka, všichni ho měli rádi. Než začal sloužit na palubě této vesmírné lodi s její početnou tisíčlennou posádkou, přísahal by, že je nemožné udržet si zároveň respekt a oblíbenost. Autorita byla autorita, popularita byla popularita. William Riker se kdysi na počátku kariéry rozhodl, že prvořadý význam má pro něj respekt jeho lidí. Nestaral by se o to, zda je oblíbený nebo ne, dokud by nebyla zpochybněna jeho autorita.
A téměř sám sebe přesvědčil, že není důležité být oblíbený.
Téměř.
Na druhou stanu, řekl si, když kolem prošla jedna mladá žena s obzvláště pěknou postavou a uznale zdvihla obočí, popularita jistě má i světlé stránky.
A spolu s Rikerovou touhou být oblíbený se probudily i jiné aspekty jeho osobnosti.
Například smysl pro humor.
Před dvěma týdny měl Riker třídenní volno. Byla to nejdelší dovolená od chvíle, kdy byl přidělen na loď, ale Riker si ji nevybral dobrovolně.
"Potřebujete pauzu, Jedničko," řekl Jean-Luc Picard s naprostou jistotou. Zkušený kapitán Enterprise seděl ve své kajutě, ve tváři měl poklidnou jistotu a vyrovnanost Buddhy. Ten výraz Riker znal. Picard ho nasazoval, když se už rozhodl a tečka. Nepřipouštěl pak žádnou diskuzi, pouze názory podřízených vyslechl, aby získali dojem, že také něčím přispěli.
"Ve vší úctě, kapitáne, nemohu s vámi souhlasit. Pozoroval jste snad jakýkoliv pokles mé výkonnosti a schopností?"
"Naprosto ne," zavrtěl hlavou Picard, prsty složené ve stříšce.
"Pak nevidím žádný důvod pro tuhle akci."
"To není žádná 'akce', Jedničko," odpověděl Picard. "Většina lidí by sotva dovolenou považovala za trest. Obvykle se

dovolená chápe jako odměna za dobře odvedenou práci."

"Moje práce je tady na lodi," namítl Riker.

"To je ale náhoda, moje také. A k mé práci patří i rozhodování o tom, jaké úkoly náležejí ostatním. A vy teď máte za úkol odjet na třídenní dovolenou na Gamma Origi III. Je to velmi pohostinná planeta, která se nápadně podobá některým příjemnějším částem Aljašky. A neříkejte mi, že si jen vyšetříte trochu více času na simulátor. Jakkoliv je simulátor účinný, GO III je lepší, uvidíte. Budete se tam cítit jako doma."

"Pane, vím, že víte, že jsem vyrůstal na Aljašce a určitě na ni rád vzpomínám, ale můj domov je..."

"Na téhle lodi," dokončil Picard. "Oceňuji vaše odhodlání..."

"Kapitáne..."

"Jedničko," Picard zvolil tón, jímž jasně naznačil, že konverzace dospěla do bodu, který Picard nehodlal překročit. "Váš protest je řádně zaznamenán a zapsán. Ale teď vám přikazuji sestoupit na planetu a užít si pobyt, nebo vás naložím do fotonového torpéda a osobně vás vystřelím na povrch."

"Beru to jako vaše poslední slovo, pane," řekl Riker škrobeně.

"Ne. Moje poslední slovo je: Nashledanou."

A tak Riker odešel a celou cestu reptal. Věděl, kdo za jeho vynucenou dovolenou bezpochyby stojí: Deanna Troi, lodní poradkyně. Kdo jiný by si dovolil myslet si, že ví lépe než Riker, co je pro něj nejlepší.

Skoro slyšel ten rozhovor v hlavě: "Cítím z komandéra Rikera jistý stupeň stresu," pronesla tím opatrně modulovaným tónem. "Klade na sebe velké nároky, nese osobní zodpovědnost za všechny na palubě - včetně vás, do značné míry. Pracuje tak tvrdě, aby se udržel pod kontrolou, že to má na něj právě opačný vliv. Důrazně mu doporučuji nějaké volno mimo loď, ať už bude namítat cokoliv."

Co si to o ní Geordi LaForge jednou polohlasně šeptal? "Deanna Troi, meziplanetární yenta." Řekl to trochu zadumaně a Riker se obrátil na jazykovou databázi, aby si tu narážku ozřejmil. Čiperka, slang jidiš. Od té chvíle se tím jistý čas sám bavil (ačkoliv se při tom nenechal nikým přistihnout). Docela to sedělo. I kdyby Deanniným úkolem nebyla starost o duševní zdraví posádky, určitě by jednala naprosto stejně. Jen by to nemohla podepřít svou hodností.

A nejhorší na tom bylo, že měla pravdu. Riker potřeboval pauzu. Uvědomil si to druhý den "exilu", když jako netopýr visel na skalní stěně, kterou zlézal. Pomalu jím prostupoval nejasně známý pocit. Odpočinek. Jako kdyby rok zadržoval dech a nyní mohl konečně vydechnout.

Samozřejmě, jakkoliv měla Deanna pravdu, nemohlo to Rikera, otráveného tím, jak ho vypoklonkovali z bezpečí stěn Enterprise, uklidnit. A tak se rozhodl, že ti, co mu to provedli, si zaslouží malou neškodnou pomstu. Ještě si nebyl zcela jistý, co provede Deanně Troi, ale způsob, jak se pomstít kapitánovi, ho napadl právě v té chvíli, kdy visel na skále.

Zábavné na tom bylo samozřejmě to, že Picard by si nikdy nepřiznal, že by se Riker, jehož respekt ke kapitánovi byl nepřekonatelný, na něj mohl vůbec někdy naštvat.

A tak teď Riker kráčel chodbou, vynucená dovolená byla už jen týden starou vzpomínkou. Jak mu myšlenky těkaly, zaznamenal čísi přítomnost, aniž by dotyčného spatřil. Bez jediného pohledu k němu promluvil: "Dobrý den, kapitáne."

"Jedničko," odvětil Picard a srovnal s ním krok. Vlastně se držel vzadu. Bylo to zvláštní - ačkoliv byl Picard o půl hlavy menší, Riker měl z nějakého důvodu neustále pocit, že musí zvýšit tempo chůze, aby Picardovi stačil. "Jdete na můstek?"

Picard se na něj nedíval přímo. Riker věděl proč a uvnitř se smál. "Ano, pane."

"Výborně. Kdy dorazíme na Daedalus IV?"

Riker potlačil podezření, že to Picard ví a jen ho zkouší. "Za čtrnáct hodin, pane."

Picard přikývl. "U těch kolonistů už dlouho nebyla na návštěvě žádná vesmírná loď."

"Souhlasím, kapitáne."

"Jsem rád, že si rozumíme, Jedničko."

A celou tu dobu se na něj Picard nedíval! Bylo to úžasné!

Dorazili k turbovýtahu a dveře se poslušně se zasyčením otevřely. Riker se zastavil a umožnil kapitánovi vejít jako první. V okamžiku, kdy Riker vkročil dovnitř, se ozvalo: "Počkejte!"

Riker se otočil. Jeho trup a široká ramena skryla kapitána před vnějším pohledem. Asi osmnáctiletá dívka (jakže se vlastně jmenuje? ptal se Riker sám sebe) v těsné zlatavé kombinéze vběhla do výtahu, jako by byl poslední, který na lodi kdy pojede.

Stála mezi dveřmi, takže se nemohly zavřít. Turbovýtah zdvořile a trpělivě čekal. "Komandére," řekla udýchaně.

"Ano?" usmál se. "Co pro vás mohu udělat," (náhle si vzpomněl) "slečno Chaseová?"

"Přátelé mi říkají Bobbi. A chtěla jsem vám jen říci" - a troufale prsty přejela přes dolní polovinu Rikerovy tváře – "že se mi to vážné líbí. Chcete si to nechat? Je to vážně sexy."

Zpoza Rikera se ozvalo čísi hlasité zakašlání a Bobbi pohlédla za Rikerovo rameno. Oči se jí rozšířily. "Ach! Já... neviděla jsem vás, kapitáne! Omlouvám se."

"Zřejmě vám něco padlo do oka," opáčil Picard ledově.

"Nechtěla jsem vás zdržovat."

"Aspoň že tak." A okolní teplota klesla o dalších deset stupňů.

Rychle odstoupila ode dveří a ty se se zasyčením zavřely. Picard a Riker na sebe pohlédli, poprvé od chvíle, kdy se na chodbě potkali.

"Dovolte mi být sexy, pane," Riker se snažil udržet vážnou tvář.

"To není legrační, Jedničko," obořil se na něj Picard. "Taková familiérnost s posádkou nebo rodinnými příslušníky je nepatřičná - můstek," přikázal výtahu.

"Kdysi jste mi řekl, abych já byl vlídnou a přístupnou tváří velení lodi, zatímco vy budete mít klid na práci. To je určitě

to, co všichni chceme."
Pokud si Picard všiml Rikerova nového ochlupení, nedával to najevo. "Ano, ale existuje také něco jako příliš dobře odváděná práce."
Riker se chabě usmál a podrbal se na bradě. Tam se nacházel nový prvek Rikerovy tváře, který tak obloudil mladou slečnu Chaseovou (a s ní určitě i další ženy v lodní posádce) a díky němuž se nyní cítil příjemně a mužně. Na dovolené si Riker nechal narůst bradku. Narostla mu celkem rychle a po návratu na Enterprise si ji pečlivě zastřihl a upravil do elegantního tvaru. Dodávala jeho obvyklému přímému zjevu nádech jisté zhýralosti - a zdůrazňovala oči.
Picard neřekl nic. Vůbec nic. Když se Riker vrátil na palubu, jen mu pokývl hlavou na pozdrav a prohodil: "Dobře, že vás máme zpátky, Jedničko." Neměl žádné připomínky, ani pochvalné, ani odmítavé, pravděpodobně to tedy bylo bezvýznamné. Ale kapitánovo mlčení bylo pro Rikera dostatečným důkazem. Nyní Picard upřeně pohlédl na Rikera, očima mu přejel po tváři a pak opět hleděl kamsi před sebe.
A Riker věděl, co si kapitán v tu chvíli myslel. Nebo se alespoň domníval, že to ví - ale i pouhá domněnka by stačila uspokojit jeho touhu po pomstě.
Neboť Riker si byl jistý - naprosto jistý - že si Picard v skrytu duše říká: Je neuvěřitelně nespravedlivé, že můj první důstojník má víc vousů na bradě než já vlasů na celé hlavě.
Rikerovo opojení ale okamžitě vyprchalo, když komunikátor na Picardově hrudi zapípal. Kapitán na něj klepl. "Tady Picard."
"Kapitáne, tady Worf." Poslední dvě slova byla celkem zbytečná. Hlas posazený do bassoprofunda mohl patřit jen klingonskému šéfovi bezpečnosti. "Potřebujeme vás na můstku."
"Budu tam tak rychle, jak to jde. Picard konec."
Neuplynula ani sekunda a dveře turbovýtahu se otevřely na můstek. Picard vystoupil a prošel kolem technické stanice Geordiho LaForge k Worfovi u taktické konzole.
Geordi LaForge byl od narození slepý. Nicméně dostal oční protézu, kterou nějaký chytrý vědec pojmenoval "VISOR*." Byla to zkratka pro "zrakový nástroj a náhradu smyslového orgánu." (Geordiho jednou napadlo, jak dlouho jim asi trvalo, než na takovou zkratku přišli). Výsledkem ovšem bylo, že Geordi mohl "vidět" skoro celé elektromagnetické spektrum.
A přesto Geordiho zmátlo, když se Picard objevil na můstku sotva sekundu po tom, co ho zavolali. Ale rychle se vzpamatoval. Když se k němu Riker blížil, Geordi ho oslovil:
"Co vás tak zdrželo?"
"Dopravní zácpa."
Picard se postavil za Worfa. "Ano, pane Worfe? Volal jste?"
Mohutný Klingon se otočil a pohlédl na velícího důstojníka. Nedal najevo vůbec žádnou reakci, jako kdyby opravdu očekával, že se před ním Picard prostě materializuje jako džin z láhve ve chvíli, kdy ho zavolá.
"Malá loď, směr dvě stě dvanáct na tři. Zdá se, že má kreelskou konstrukci, a" - a vyloudil ve tváři extrémně znechucený výraz - "soudě podle chování velitele té lodi, zdá se mi téměř jisté, že to jsou Kreelové."
"Kreelská loď? Jsou daleko od svých území."
"Ano, pane."
"Hmmm. Kreelská loď," opakoval Picard a snažil se to pochopit. "Řekli už, co chtějí?"
"Ano, pane." Worf se na chvíli odmlčel.
"A sice...?" vybídl ho Picard.
"Naši loď."
* * *
Wesley Crusher po dlouhou dobu jen nehybně ležel. Vrah stál nad ním na srázu a když Wesley nedokázal dát najevo, že je stále naživu, řekl úzkostlivě: "Hej, Pomeranči? Řekni něco."
Když se Wesley stále nehýbal, zabiják skočil přes okraj srázu, utíkal po svahu dolů a snažil se neztratit rovnováhu. Zamával divoce rukama, když v jednu chvíli téměř uklouzl. Nakonec se zastavil u Wesleyho: "No tak, Pomeranči. Promluv."
Wesley pomalu otevřel oči. "Tohle opravdu nenávidím," řekl. "Pořád to

-
*) Visual Instrument and Sensory Organ Replacement - zrakový nástroj a náhrada smyslového orgánu

říkám a stejně se do toho pokaždé nechám zatáhnout."
"To je mi líto."
"Ne, není, Jaane. Nikdy ti to není líto."
"Pomůžu ti vstát."
"Zvládnu to sám, díky," Wesley byl na sebe stále naštvaný. Vstal a oklepával se od prachu a listí. Potřásal hlavou. "Proč se od tebe nechám pokaždé přemluvit k těmhle pitomým hrám? Je mi šestnáct, proboha. Jsem zastupující praporčík. Když máme v něčem soutěžit, proč si nezahrajeme šachy?"
"Protože jsou nudné."
"To není pravý důvod."
"A protože vždycky vyhraješ."
"Aha!" řekl Wesley, když mířili k východu. "Už se to rýsuje."
Razili si cestu lesem. Wesleyho neustále obtěžoval nějaký druh bzučícího hmyzu. Pak vzduchem kmitla štíhlá, dlouhoprstá ruka a odehnala tu havěť pryč. "Díky, Jaane."

Jaan byl o hlavu vyšší než Wesley a ve skutečnosti byl o mnoho let starší. Ale Jaanova rasa žila déle než lidé a podle jejich měřítek byl stále mladíček.

Jeho rasa, Selelviané, patřila k nejhezčím v Galaxii. Byl toho zářným, i když trochu excentrickým příkladem.

Jaan byl vysoký a štíhlý, měl dlouhé, půvabné končetiny. Temně rudé vlasy mu sahaly těsně nad skloněná ramena a ústa se ustavičně tvářila pobaveně. Oděv, okázale pestrobarevný, na něm volně vlál. Když kráčel, spíše vypadal, jako by se vznášel.

Kvůli všem těmto rysům (a ještě pár dalším), jimiž se Selelviané honosili, nemohla přezdívka, které se jim od Pozemšťanů dostalo, znít jinak než "elfové".

Ještě jeden zástupce hmyzí říše začal pronásledovat Wesleyho, ale v tu chvíli již dosáhli cíle. Les se před nimi zdánlivě rozprostíral do nekonečna, ale Wesley vyslovil příkaz, který lodní počítač okamžitě splnil. V lese se objevil otvor, kterým byla vidět chodba na Enterprise.

Mladíci prošli dveřmi. Komár Wesleyho následoval, odhodlaný probodnout mu kůži a vysát všechnu krev. Ale stejně jako les, byl i on jen výtvorem simulátoru. V okamžiku, kdy vlétl do chodby, zmizel. Pohled na tu obtížnou havěť, jak se rozplývá v nicotu, ze které vznikla, Wesleyho značně potěšil.

"To, jak používáš mozek, je úplně v pořádku," říkal právě Jaan, "ale potřebuješ cvičit, Pomeranči."

"Proč ti říká pomeranči?"

Oba se otočili a Wesley cítil, jak mu vysychá v ústech. Bobbi, před chvílí okouzlená Rikerovou bradkou, je zvědavě pozorovala. "Proč?" opakovala s rukama založenýma na prsou.

Wesley Crusher se pokoušel přivolat na pomoc všechny schopnosti svého údajného geniálního intelektu a zformulovat vhodnou odpověď. "Nooo..." vypadlo z něj, zatímco ho Bobbi bezelstně a upřeně sledovala.

"Starý pozemský nápoj," odpověděl Jaan rychle. "Našel jsem ho v nějakých starých souborech v replikátoru. Pomerančová tříšť, 'orange crush', Crusher. Chápeš?"

"Aha," Bobbi zamrkala. "Ve skutečnosti to není příliš vtipné."

"No, to ani být nemá," odpověděl Jaan se zábavnou arogancí, kterou si mohla dovolit jen jeho rasa. Elfové mohli říci prakticky cokoliv a přesto - protože při tom vypadali tak příjemně - jim bylo vše okamžitě prominuto, jakkoliv mluvili jízlivě nebo pánovitě.

Přesto ho Wesley jemně šťouchl do žeber. "Je to jen taková hloupá přezdívka," vysvětlil.

"Jo. Jasně." Bobbiina zvědavost byla uspokojena a tak dívka odešla.

Jaan potřásl hlavou. "Mohl by sis už laskavě sebrat čelist z podlahy?"

"Ach ne. Přece jsem se nechoval tak hloupě. Prosím tě, řekni, že jsem se nechoval tak hloupě."

"Co na ní vidíš?" protáhl Jaan zahloubaně. "Je docela pohledná, ale není tak bystrá jako ty - "

"Je mi z toho nanic," řekl Wesley neočekávaně, až neobvykle otráveně. Vyrazil chodbou a Jaana překvapilo, že teď to je on, kdo s obtížemi drží krok. "Už mám po krk toho, jak mě každý považuje za nějakého... génia."

"Ale jak by si to, ve jménu Kolkera, mohl někdo myslet?"

Wesley na něj kose pohlédl. "Bezva. Teď ještě ty buď sarkastický."

"Hele, co čekáš? Dáváš tady dohromady zařízení, nad kterými by dva nejlepší technici ve strojovně nejradši brečeli, protože stěží chápou, jak fungují. Všichni usoudili, že Picard dosadil Geordiho za šéfinženýra, protože aspoň nemůže vidět Crusherův nejnovější zázrak."

Wesley se k němu otočil a s překvapivou prudkostí ho bodl prstem do hrudi. "O Geordim nic takového neříkej. Ne když jsem u toho. Nikdy."

"Promiň! V pořádku?" omluvil se Jaan rychle. "Byl to jen hloupý vtip. Zapomeň, že jsem něco takovýho kdy řekl."

Pak vykročili dál k Přední desítce, jednomu z posádkou oblíbených a často navštěvovaných míst na Enterprise. Jaan to mohl chápat nebo ne, ale Wesley, kdykoli tam zavítal, se ještě více cítil jako skutečný člen posádky.

"Víš, jak mi říkají," reptal Wesley. "Pořád to slyším za zády. Říkají mi 'Mozkový trust'."

"To není tak úplně nadávka."

Wesley se zastavil v půli kroku a otočil se k příteli. "Cítím, že mě to odděluje od ostatních. S tím, co umím, nemůžu nic udělat. Deanna Troi cítí emoce všech ostatních, a nikdo si nemyslí, že by na tom bylo něco zvláštního. Vulkánci dovedou člověka knokautovat stiskem ramena a je to taky úplně normální. A já, já sesmolím něco, co mi bleskne hlavou, a hned jsem Wesley Crusher, Mozkový trust. Lidé si ode mě začínají držet skoro stejný odstup jako od kapitána Picarda."

"A to ti vadí, nebo lichotí?" zeptal se Jaan.

Wesley na něj zíral a uvědomil si, že ta otázka je zcela namístě. "Podívej, já... si nejsem jistý."

"Můžeš to chápat, jakkoliv se ti zlíbí," usoudil Jaan přesvědčeně. "A já si náhodou myslím, že ty dokážeš absolutně cokoliv."

"Rozhodně teda umíš člověka urazit," prohlásil Wesley beze stopy hněvu.

Najednou se celou lodí rozezvučela siréna žlutého poplachu. Wesley se vylekaně rozhlížel a z interkomu se ozval hlas kapitána Picarda. Hovořil tak nenuceně, jako by oznamoval předpověď počasí.

"Posádko, pozor. Setkali jsme se s potenciálně nepřátelským plavidlem. Právě se snažíme domluvit s jeho posádkou. Přesto doporučujeme civilistům a posádce mimo službu, aby se hlásili ve svých kajutách; pro případ, že by bylo nutné rozdělit loď."

Byl to manévr, který Enterprise už několikrát použila. Pokud byla loď ohrožena, hlavní talíř se mohl oddělit od záďové sekce. Ta se pak mohla, díky vyšší rychlosti a lepší schopnosti manévrovat, vypořádat s jakýmkoliv protivníkem, zatímco se talířová sekce s rodinami členů posádky vzdálila z bojiště, byť jen podsvětelnou rychlostí.

"Tak pojď!" Jaan naléhavě tahal Wesleyho za loket.

"Jdi beze mě. Já musím na můstek."
"Pomeranči! Pro lásku - "
"Jsem zastupující praporčík! Moje místo je na můstku. Kromě toho si nenechám ujít příležitost vidět kapitána Picarda v akci." Vběhl do nejbližšího turbovýtahu a vyštěkl: "Můstek!"
Jaan stál bezmocně v chodbě. "Ale Pomeranči, co - ?"
"Slyšel jsi kapitána! Hni sebou!" zvolal Wesley a dveře turbovýtahu se zavřely.
Jaan si povzdechl, obrátil se... a začal se svíjet bolestí. Když kolem něj běželi ostatní, v křečích se popadl za břicho. Bolest mu úplně vyrazila dech. V agónii se narovnal a opřel se o zeď.
"Teď ne," sténal. "Teď ne..."

Kapitola dvě

"Teď ne, pane Crushere!"
Picard neustále sledoval hlavní obrazovku, když na něj Wesley promluvil. "Moje místo je tady, pane!"
"Pane Crushere, práce, kterou odvádíte, je sice obdivuhodná, ale v bojové situaci bych u kormidla uvítal zkušenější ruce."
"Prosím, kapitáne. Důstojník Flotily patří tam, kde může posádce prospět nejlépe."
"Kdo vám to řekl?" zeptal se Picard.
"Vy, pane."
Picard se zamračil a poprvé na Wesleyho pohlédl. "Já?"
"Ano, pane."
Wesley pohled pevně opětoval. Zatraceně dobře věděl, že Picard nikdy nic takového neřekl. Ale znělo to jako něco, co by mohl říci. Přesto, kdyby po něm Picard chtěl detaily, Wesleyho domeček z karet by se nejspíše sesypal.
"Pane Marksi," rozhodl se Picard. "Předejte kormidlo panu Crusherovi."
Wesley otevřel ústa a zase je zavřel. Rychle se otočil, aby kapitán nezměnil názor, a vydal se ke kormidlu. Vytáhlý Marks se sotva stačil zvednout, jak rychle zaujal Wesley místo u konzole. A Wesley zaslechl Markse, jak si pod vousy šeptá: "Mozkový trust."
"Pane Crushere," ozval se za ním kapitánův přísný hlas.
On to ví, vyděsil se Wesley. "Ano, kapitáne?" vypravil ze sebe.
"Příště, až zamíříte na můstek, by bylo lepší, abyste nevypadal, jako byste právě přišel z dětského hřiště."
Wesley se prohlédl a tiše zasténal. Oděv měl po hře o přežití v simulátoru stále ještě špinavý a zmuchlaný. Nejspíše měl i špinavý obličej. Ve shonu událostí zcela zapomněl na zevnějšek.
Snažil se vymyslet nějakou omluvu, ale Picard žádnou nečekal. Kromě toho neměl příležitost, neboť v tu chvíli se ozval znepokojující hlas - sotva přeložitelná série vrčivých zvuků, přenášená z cizí lodi.
"Tady je kreelská loď Zonobor," ozvalo se. "Kde je váš patolízalský zbabělý velitel?"
Picard jim na návnadu neskočil. "Tady kapitán Picard," odpověděl pečlivě neutrálním tónem. "Chcete s námi o něčem jednat?"
Kreelská loď visela ve vesmíru na dostřel lodních fázerů, jako by pro ni Enterprise nepředstavovala. žádnou hrozbu. "Ano, jednat," ozvalo se. "Odevzdáte nám svou loď."
Worf promluvil zpoza Picardových zad. "Žádám o povolení odstřelit je z cesty, pane."
Picard se ohlédl a zamračil. Tohle bylo i na Worfa příliš agresivní.
"Nějaký problém, pane Worfe?"
"S Kreely se nedá rozumně diskutovat," odpověděl Klingon. "Nebo dohodnout. Dokonce je těžko můžete pokládat za civilizovanou rasu. Pokoušet se o něco takového je podle mého názoru ztráta času a schopností téhle lodě."
"Podle mého názoru nikoliv." Otočil se k Deanně Troi. Poradkyně po jeho levici seděla rovně a napjatě jako struna. "Poradkyně, jaký z toho máte pocit?"
Troi začala mluvit, pak zmlkla a zdálo se, že by ráda změnila téma hovoru. "Nic, co byste už sám nezpozoroval, kapitáne."
Picardovi se zdálo, že mu něco zamlčuje, ale rozhodl se nenaléhat. Další otázku by normálně položil svému šéfovi bezpečnosti, ale po zralé úvaze ji nasměroval jinam. "Pane Date, víte něco o jakékoliv kreelské technologii, která by pro nás mohla představovat hrozbu?"
V křesle vedle Wesleyho začal bledý android okamžitě hledat požadované informace. Na zlomek sekundy se zdálo, že se mu zlaté oči otočily v sloup, dovnitř hlavy, jako kdyby zrakové nervy prohledávaly informace přímo v mozku. Hlavu nachýlil lehce na stranu - jako pes, když zaslechne ultrazvukovou píšťalku.
"V současnosti," odpověděl Dat tak rychle, že nebyla patrná žádná prodleva mezi kapitánovou otázkou a jeho odpovědí, "jsou Kreelové, pokud jde o technologii, stále poměrně primitivní rasou. Znají sice technologii vesmírných letů, ale všechny jejich pokusy s přenosem hmoty zatím selhaly - s tragickými následky. Jako ruční zbraně mají pouze disruptory, jejich lodě nesou pouze lehkou výzbroj, která naše štíty nijak nemůže ohrozit."
"Myslel jsem si to," kývl Picard.
"Vývoj jejich zbraní," pokračoval Dat a z tónu bylo zřejmé, že se chystá k obsáhlé přednášce, "můžeme v čase vysledovat zpět až - "
"To zatím stačí, děkuji, pane Date," zarazil ho okamžitě Picard. To bylo nevyhnutelné riziko, když člověk požadoval informace od Data místo od počítače. Picard byl uvyklý získávat fakta spíše od lidí než pomocí odlidštěného hlasu počítače. Někdy to ale přinášelo více problémů, než kolik jich to řešilo. Kapitán se opět obrátil k hlavní obrazovce.

"Picard kreelské lodi."

Podrážděný hlas mu odpověděl: "Nějak si dáváte na čas, než se uráčíte odpovědět."

"Ano, my... prodiskutovali jsme s posádkou vaše 'ultimátum'. Obávám se, že v tuto chvíli to naprosto nepřipadá v úvahu."

"Děláte nám potíže. Říká se, že jste všichni zbabělci... to vysvětluje, proč se s vámi paktují ti zbabělí Klingoni."

Picard cítil, jak se mu Worfův pohled zavrtává do zátylku. Ignoroval to. "To snad ne," prohodil.

"Pokud se nám nevzdáte, budeme nuceni vás zničit!"

Když to Geordi zaslechl, přejel konečky prstů svůj panel. Na displeji před ním se rozsvítily indikátory; mimo jiné ukazovaly siluetu Enterprise, poklidně obklopenou zvednutými štíty. Zjistil, že Worf za ním si ověřuje totéž. "Mířte přesně, troubové," zašeptal Geordi.

"Štíty zvednuty," oznámil Worf.

"Picard Zonoboru, " řekl Picard svým nejstřízlivějším hlasem. "Loď vám nevydáme. To je naše poslední slovo. Ovšem, potřebujete-li pomoc v nebezpečí - "

Picard ani nestihl dokončit větu, jak náhle Zonobor zareagoval.

Worfova zpráva byla směsí strohého hlášení a úžasu nad kreelskou arogancí. "Střílejí na nás, pa- " A pak, kdyby Worf dokázal nasadit hlas o oktávu výše, udělal by to. "Kapitáne! Údaje o energii mimo stupnice! To je- "

Výstřel kreelské lodi projel štíty Enterprise jako horký nůž máslem. Zásah byl cítit na celé lodi, jako kdyby Enterprise spadla do obrovské trhliny v prostoru, která se náhle rozevřela. Wesley se zachytil okraje křesla a zdálo se mu, že slyší křik civilistů po celé lodi.

"Úhybné manévry!" vykřikl Picard.

Wesley strnul. Nevěděl, co dělat. Byl u kormidla, ten příkaz byl určen jemu. Ale střílela na ně loď s palebnou silou pro pozemské techniky nepředstavitelnou. Kčertu, představoval si v hlavě cizí energetické pole, jak mohli zasáhnout Enterprise takovou neuvěřitelnou energií?

A Picard, nezvyklý opakovat rozkazy, zavelel:

"Červený poplach! Kormidlo, úhybné manévry! Marksi, převezměte - "

To upoutalo Wesleyho pozornost. "Úhybné manévry, pane!" vykřikl okamžitě a provedl rozkaz.

Enterprise elegantně provedla úhyb v ostrém úhlu.

Kreelská loď se za ní tvrdohlavě držela a pokračovala ve střelbě. Tentokrát se její neuvěřitelná výzbroj pustila do štítů na pravoboku a vyřadila je z činnosti.

Geordi ve strojovně nevěděl, kam se vrhnout dříve. Najednou si přál, aby jeho vizor měl vypínač. "Deflektory na přídi a na pravoboku jsou nefunkční! Přetížení obvodů!"

"Kompenzujte to!" odsekl Picard.

"Pracujeme na tom, pane!"

"Cítím paniku po celé lodi, kapitáne," musela se mu svěřit Troi.

"Já také," odvětil Picard.

"Rozdělení lodi?" zeptal se Riker.

"Nemáme čas, Jedničko. Kromě toho, Kreelové by je těžko nechali odletět." Jako v odpověď se z komunikačního kanálu ozval hlas kreelského kapitána. "Právě jsme vás mohli zničit, Enterprise. Pokud se pokusíte palbu opětovat, zničíme vás. Pokud se nám pokusíte uletět, zničíme vás. Nezbývá vám nic než kapitulace."

"Radši zemřít!"

To se opět místo Picarda ozval Worf.

Picard, naprosto vyvedený z míry, pohlédl na Worfa. Mohutný Klingon vřel vzteky. Tak rozzuřeného ho kapitán ještě nikdy neviděl.

"Worfe... mlčte!" přikázal Picard výstražně.

Ale už se stalo. "Je to snad Klingon, co cítím i přes vesmírné vakuum?" ozval se jízlivý hlas.

Picard nemusel už nic říkat. Worf se opět ovládl, bylo však vidět, že jazyk za zuby udrží jen s největším sebezapřením.

"Jak krásné. Kromě vaší lodi nám vydáte i toho Klingona, kapitáne. Jako hračku."

Worf sevřel pěsti. Šlachy na rukou se mu napjaly, jako by si představoval, jak drží pod krkem nějakého Kreela.

Picard konečně pochopil, proč Troi tak váhala, když se jí zeptal na pocity posádky. Musela by mu povědět o smrtonosné nenávisti - nejen ze strany Kreelů, ale i od Worfa.

"Dobře, vyhráli jste," odpověděl Picard. "Loď je vaše."

Všichni na můstku na Picarda pohlédli jako jeden muž. Picard si zřetelně uvědomil, že kdyby byl velitelem klingonské lodi kdysi, v divočejších dobách Klingonské říše, touto dobou by ho jeho vlastní lidé již zpopelňovali.

"Výborně," ozvala se odpověď. "Vy jako pojistka a ten Klingon se přenesete k nám na palubu. Pak na vaši loď dopravíte výsadek - a nezkoušejte na nás žádné triky s transportérem - nebo zemřete."

"Za chvíli tam budeme. Picard konec."

Zvedl se z křesla a zamířil ke dveřím v zadní části můstku, které vedly do konferenční místnosti.

"Porada, pane?" zeptal se Riker.

"Vem ji čert," vyjel na něj Picard. "O čem bychom se podle vás měli radit, Jedničko? O nádherném výhledu do krajiny?"

A šel tam, kam skutečně zamýšlel - k vědecké stanici hned u dveří. "Pane LaForgi, potřebuji vás."

Geordi poslušně přistoupil k Picardovi. Riker stále ještě nechápal, co má kapitán v úmyslu, ale pokoušel se udržet si situaci pod kontrolou. "Kapitáne, nemohu vám dovolit, abyste se jim vydal."

"Nikdo se nikomu nevydává, Jedničko. Pane LaForgi, ukažte mi schéma konstrukce obvyklé kreelské lodi." Geordi tak

učinil a na obrazovce před nimi se objevil nákres a parametry Zonoboru.

"Teď proveďte úplný senzorový průzkum našeho protivníka," nařídil Picard. "Porovnejte údaje ze senzorů s našimi daty a ukažte nám rozdíly."

Vedle nákresu se objevil obrázek skutečného Zobonoru. A skutečně, lišily se.

Na spodní straně byl počítačem žlutě zvýrazněný malý detail. Vzhledem k jeho tvaru a uspořádání se mohlo jednat jedině o zbraň.

"Podívejme!" řekl Riker. "Příslušenství!"

"Proto zřejmě mají vypnuté štíty," zvolal Geordi. "Všechna energie jde do té zbraně. Pokud jim ji sebereme, mělo by je to zneškodnit."

"Pošlete souřadnice do nákladní transportní místnosti," přikázal Picard. Lehce nachýlil hlavu k rameni. "Transportní místnosti D, tady můstek."

"Transportní místnost D," ozvala se odpověď s nádechem překvapení. Transportní místnost D byla vybavena nejvýkonnějším transportérem na lodi a používala se výhradně pro přepravu velmi objemných zásilek. Teď ovšem nebyla právě vhodná doba pro přesun lodního nákladu v takovém rozsahu.

"Pan LaForge vám posílá souřadnice. Připravte se aktivovat transportér na můj pokyn."

"Ano, pane. Co bereme na palubu?"

"Necháme se překvapit, transportní místnosti. Můstek konec. "Na chvíli se odmlčel. Tento okamžik si chtěl vychutnat. "Picard kreelskému plavidlu."

"Na někoho, kdo je v takovéhle situaci, si dáváte opravdu načas," ozvala se podrážděná odpověď.

"Jen se snažíme dát loď do pořádku. Připravujeme se aktivovat transportér. Transportní místnosti, připravte se. A... energii!"

Asi pět sekund bylo slyšet jen ticho.

"Zvedli štíty," hlásil Worf. "Ale příliš pozdě."

A pak se na můstku ozval rozhořčený výmluvný řev.

"Co jste to provedli?"

"Totéž, co bychom udělali s každým agresivním dítětem," prohodil nedbale Picard s notnou dávkou samolibosti. "Vzali jsme vám hračku."

"Vraťte nám to! Je to naše!"

"A Enterprise je zase naše, ale nezdálo se, že byste se zajímali o majetkové vztahy. A teď nám buď řeknete, o co tady jde, nebo na vás budeme nuceni vystřelit. Udělám to jen velice nerad. Ale na druhou stranu - mohlo by být zajímavé sledovat, jak dlouho budou vaše štíty odolávat našim fázerům."

"To byste si nedovolili!"

"To víte že dovolili," odpověděl Picard. "A jakmile vás zneškodníme, všechny vás přeneseme na palubu, dokud se všechno nevyjasní."

A hlas najednou bezmocně zaúpěl: "To nemůžete... Na té lodi je Klingon! Nejméně jeden - možná i více!"

Aniž by pohlédl na Worfa, Picard odvětil: "Správně."

"Radši zemřít!"

Picard se nejprve bezděčně ohlédl na Worfa; domníval se, že to opět promluvil Worf. Pak si ale uvědomil, že tak zděšeně zareagoval kreelský kapitán.

"Zadržte!" vykřikl Picard. "Transportní místnost! Zaměřte se na - "

Příliš pozdě.

Loď vybuchla v děsivém tichu vesmíru a trosky se rozlétly na všechny strany. Zatímco Kreelové zahynuli ve vakuu, Picardův rozkaz zanikl v půli slova. Projela jím vlna hněvu.

"Zbytečně," zašeptal Picard. "Zemřeli tak zbytečně." Odvrátil se, aby neviděl, jak poslední zbytky kreelské lodi mizí v temnotě vesmíru. Při výbuchu se na krátkou dobu objevila oslnivá ohnivá koule, ale ve vakuu velmi rychle pohasla. "Pane Rikere, zajděte s panem LaForgem a panem Datem do nákladní transportní místnosti a podívejte se, co jsme si to vlastně přenesli na palubu. Pane Worfe, pojďte se mnou."

Zamířil ke dveřím v přední části můstku, které vedly do jeho pracovny. Deanna Troi vstala a postavila se tak, že mu sice nestála v cestě, ale zároveň bylo nemožné ji ignorovat. "Ano, poradkyně?" Picard se snažil skrýt mrzutost.

"Kapitáne, mohla bych..."

"Poradkyně, já jsem tu velitel. Dovolte mi prosím dělat mou práci."

Troi spolkla přichystanou odpověď a řekla jen: "Nikdy bych si nedovolila překážet vám, kapitáne."

"Děkuji." Vešel do pracovny a Worf ho tiše následoval. Riker a Geordi se vydali splnit rozkaz a nastoupili do turbovýtahu. Dat šel s nimi. Dveře se za nimi se sykotem zavřely. Wesley sledoval, jak odcházejí, a pak padl do křesla. Zavřel oči a tiše sténal.

Za ním se ozval Deannin exotický hlas. "Z toho si nic nedělej, Wesley. Tvoje zaváhání bylo jen chvilkové... a pochopitelné."

Nemohl se ani přimět, aby na ni pohlédl. "Ale mohla jste mu o tom říct. Bylo to přece tak zřejmé."

"Ano."

"Každý..." Wesley se nadechl a donutil se hledět přímo před sebe na hvězdné pole, které, zářivé, plulo na obrazovce. "Každý ode mně očekává tak... tak strašně moc. Jako jsem o tom vykládal už Jaanovi."

Deanna si k němu přidřepla, takže se jejich obličeje ocitly ve stejné výši. "A když už jsi tak vysoko, pád je mnohem horší, viď?"

"Ano."

"Hmmm. Nemůžeš změnit, co nebo kdo jsi, Wesley. Musíš se s tím prostě naučit žít. A já udělám všechno, abys to měl snesitelnější." Na okamžik se odmlčela. "Bylo to pro tebe těžké, když máma odešla, nemám pravdu?"

Wesley zvedl oči do stropu. "Bezva. Někdo je na dně a první co vás napadne je připomenout mu, že se mu stýská po mamince."

"To jsem přece neřekla, Wesley."

"Zapomeňte na to, jasné? Vážně oceňuji vaši pomoc, Deanno, ale tohle snad zvládnu sám." Činorodě začal studovat přístroje. "Zvládnu to sám," opakoval a Deanna věděla, že pro tuto chvíli jejich rozhovor skončil.

Deanna si povzdechla. Možná měla dar, který dovoloval emocím jiných, aby se jí dotkly, aby ji pohladily a objaly její mysl a ducha. Ale když se pokoušela dosáhnout ke zdroji těchto emocí, připadala si, jako kdyby měla přes oči šátek a ruce svázané za zády. Mohla vidět jasněji než ostatní, ale podle svých měřítek byla němá.

Vždycky když v obtížných situacích řekla kapitánovi, že cítí něčí bolest, kapitán to vzal na vědomí a jednal podle toho. Ale jak měla, ať už jemu nebo ostatním, vyložit co cítí? Myšlenky, emoce a pocity jí zmítaly, ale ona měla k dispozici jen neohrabaná, nevýstižná slova.

Kdo je, napadlo ji hořce, že si dovoluje radit Wesleymu, aby se choval jinak, než je přirozené a správné? Je největším nedostatkem téhle lodi, její jednosměrné schopnosti jsou směšné, její práce je k ničemu.

A pak pohlédla na sklesléhо Wesleyho, sbalila všechnu sebelítost a pochybnosti o sobě samé do kuličky, kterou odkutálela do tmavé, zřídka navštěvované části své mysli; s nadějí, že se s ní už nikdy nesetká a že se sama od sebe nikdy nevykutálí.

Kdo vlastně, zeptala se v duchu, radí poradkyním?

* * *

"Mohl by jste mi říci, o co kčertu vlastně šlo?" vyjel na Worfa Picard.

Skoro ani nedopřál čas dveřím, aby se za Worfem zavřely, než se otočil k šéfovi bezpečnosti. Worf stál se stoickým klidem a s rukama za zády.

"Omlouvám se, pokud mé chování bylo nepatřičné, kapitáne."

"Pokud? Pokud? To je slabé slovo, Worfe." Picard nevěřícně vrtěl hlavou. "Já to nechápu. Vím, že se Klingoni a Kreelové nemají zrovna v lásce, ale tohle je prostě mimo moje chápání."

"Mohu mluvit otevřeně, pane?"

"Zamítnuto."

Worf lehce zamrkal, ale mlčel.

Picard prošel pracovnou a konečně se posadil za svůj stůl. "Vím, že se ve vašem chování projevují jistá závazná klingonská pravidla, Worfe... ale nikdy neovlivnila vaši schopnost jednat odpovědně a loajálně vzhledem k Federaci."

"Vždy jsem na to byl hrdý," odvětil Worf škrobeně.

"To byste měl. Samozřejmě, máte výhodu v tom, že vás vychovali lidé," dodal, když si domyslel, o čem Worf přemýšlí. "Myslím, že většina Klingonů to spíše považuje za vadu."

"To jsem nechtěl říci."

"Ale myslel jste si to."

"Samozřejmě."

S dvojsmyslnou konverzací Worf očividně neměl potíže. Picard musel čelit nutkání se zasmát, dokud si nevzpomněl na zničenou kreelskou loď. "Přesto, co se to vlastně mezi Klingony a Kreely děje?"

"Mohu mluvit - "

"Ano, ano, můžete."

"Kreelové vždy ohlodávali kosti po vítězstvích Klingonů, stejně, jako se šakali přiživí na úlovku poté, co se nažere lev. Klingoni jsou válečníci. Kreelové jsou divoši. Závidí nám a pletichaří. Jsou skrz naskrz odpudiví - jak zvenčí, tak i zevnitř."

Na Picarda to zapůsobilo. Tak dlouhý projev od Worfa ještě nikdy neslyšel. Zřejmě hovořil o něčem, co pro něj bylo velmi důležité, co v něm zapustilo kořeny už v dětství a prostupovalo celou jeho osobností. Myšlenka na Kreely byla pro Klingony téměř tabu, asi jako incest nebo kanibalismus pro většinu Pozemšťanů.

Přesto...

"Poručíku, všechno má své světlé stránky, když se podíváte zblízka."

"Pokud jde o Kreely, pane, radši bych se díval z dálky."

"Zapíšu si to do deníku. Ale Worfe... pro mě je to vada vašeho charakteru - i kdyby tu mělo jít o rasovou paměť. Radím vám, udělejte s tím něco - cokoliv."

"Ano, pane."

"A pokud vám ještě jednou na můstku takovým způsobem ujedou nervy, vyřadím vás z posádky můstku. Jasné?"

"Jako křišťál, pane."

Picard mu pokynul ke dveřím a slyšel, jak se při Worfově odchodu otevřely. Hleděl na podlahu a pokoušel se všechno si v myšlenkách utřídit. Až po několika sekundách si uvědomil, že se dveře ještě nezavřely. Vzhlédl od stolu. Worf sice odešel, ale místo něj stála ve dveřích jiná postava.

"Ano, pane Crushere?"

"Kapitáne, já... chtěl jsem se vám omluvit."

"Omluvit?"

"Ano, pane. Vy jste přece před chvílí přikázal úhybné manévry a já místo uposlechnutí strnul." Wesley nejistě postoupil o krok do místnosti. "Chtěl jsem vám říci, že si uvědomuji svou chybu a že na sobě pracuji."

Picard mu dal najevo, že by měl odejít. "To není vaše vina, pane Crushere."

"Není?"
"Ne. Simulace a cvičení jsou jedna věc, ale nutit nezkušeného mladíčka - bez ohledu na jeho schopnosti - jednat přesně v bojové situaci nebylo moudré. Příště si to připomenu."
Wesleyho to nijak neuklidnilo. "Pane, já opravdu..."
"To je všechno, pane Crushere."
Wesley váhal. Chtěl toho kapitánovi tolik povědět, ale nenašel v sobě sílu. Zoufale chtěl, aby se mu od Picarda dostalo pochopení, ne blahosklonnosti. Ale co vlastně mohl čekat, když jednal tak zbrkle? Přesto nechtěl, aby to skončilo jen tak.
"Kapitáne, já - "
V tu chvíli zapípal kapitánův komunikátor. Picard se ho lehce dotkl, aby mohl odpovědět.
"Kapitáne," ozval se z přístroje Rikerův hlas, pozměněný přenosem. "Myslím, že byste měl přijít do nákladní transportní místnosti. Tomu nebudete věřit."
"Jsem na cestě, Jedničko." Vstal a vrhl pohled na Wesleyho. "Ještě něco, pane Crushere?"
"Ne, pane."
"Dobře. A až budete příště psát matce, vyřiďte jí můj pozdrav."
"Vyřídím, pane." Wesley ustoupil a nechal kapitána projít a předat Worfovi velení na můstku.
Wesley se dlouho ani nepohnul a jen si prohlížel vnitřek kapitánovy pracovny. Pak se otočil a uviděl za sebou stát Deannu Troi.
Varovně pozdvihl prst. "Ani slovo. Jasné? Neříkejte ani slovo."
"Jak si přeješ, Wesley."
Vrátil se na můstek a rozhlédl se. "Hej, Marksi... Chceš zase ke kormidlu? Je tvoje."
Marks stál u druhé vědecké stanice. Trochu překvapeně pohlédl na Wesleyho. "Jseš si jistý? Obvykle na tebe musíme vzít páčidlo nebo fázer, abychom tě dostali z můstku."
"No, znáš přece nás génie. Jsme stejně nevypočitatelní jako všichni ostatní," odsekl Wesley s hořkostí, kterou nedokázal zastřít. Otočil se a odešel z můstku.
Deanna sledovala jak odchází a v duchu si poznamenala, že si s kapitánem musí důkladně pohovořit o zastupujícím praporčíkovi Wesleym Crusherovi.

Kapitola tři

Taka Nagaiová, vedoucí oddělení vnitřních záležitostí, si dělala jisté naděje. Seděla ve své kanceláři a bubnovala prsty o stůl. Odhodlaně hleděla na desku a pokoušela se zformulovat projev, který pronese před onou velmi váženou osobou, která zanedlouho vstoupí těmito dveřmi.
Interkom slabě zabzučel. Stiskla ho. "Ano?"
Úředník na druhém konci rázně odvětil: "Velvyslanec se dostavil a přeje si vás vidět."
"Že prosím."
Nagaiová vstala, aby vyjádřila velvyslanci úctu. Nebyla nijak zvlášť vysoká, nebyla už ani nejmladší, ale přesto ji obklopovala aura síly, aniž si to sama uvědomovala.
Dveře se otevřely a do kanceláře vstoupila velvyslancova "čestná stráž" - ironický klingonský eufemismus pro "tělesnou stráž". Dva robustní Klingoni se ihned začali pozorně rozhlížet. Přestože se nacházeli v blízkosti jednoho z nejvýznamnějších představitelů Federace, neměli nic za jisté.
Pak ustoupili stranou a velvyslanec vešel do místnosti.
Taka Nagaiová na okamžik strnula. Viděla několik jeho podobizen, ale ty ji nemohly připravit na zážitek z fyzického setkání.
"Ctihodný Kobry," pozdravila a lehce se mu poklonila.
Kobry vypadal staře. Délka života Klingonů byla jednou z velkých lékařských hádanek, protože až do současnosti mělo jen nemnoho Klingonů příležitost zemřít pokojně stářím na lůžku. Takže nikdo si nebyl jistý, co pro Klingony vlastně znamená pojem "starý". Ale ať už to bylo cokoliv, Kobry určitě starý byl.
Byl to také nejmenší Klingon, jakého kdy Taka viděla. Sotva jí sahal do pasu. Dlouhé vlasy, zřejmá známka věku, měl už prošedivělé. Pokožka vypadala celkem normálně, ale v očích se mu už odrážela léta.
Ale nepozoruhodnější na něm byl... úsměv.
Taka Nagaiová, přes všechny ty roky, které strávila jednáním s Klingony, nikdy neviděla žádného z nich usmát se. Tedy, přesně řečeno, ne že by se zrovna šklebil od ucha k uchu. Byl to jen lehký úsměv, který mu hrál na rtech, jako kdyby věděl, co se jí honí hlavou.
Oplatil jí poklonu. "Ctihodná Tako," oslovil ji, a jí už ani nepřipadalo zvláštní, jak měkký a melodický má hlas. "Těší mě, že vás poznávám."
"Mě také, velvyslanče."
Nagaiová se opět posadila a pak si s hrůzou uvědomila, že zapomněla upravit výšku židlí s ohledem na jeho postavu. Ale Klingon se vyšplhal do protějšího křesla a nezdálo se, že by mu vadilo, že nohama nedosáhne na zem.
Chvíli si jeden druhého mlčky prohlíželi. Pak Kobry promluvil. "Jste si vědoma, že v současnosti máme jistý problém."
"Ano, jsem." Ani si nemusela projít zprávy, které svítily na obrazovce počítače a čekaly na přečtení.
"Situace je výbušná," upřesnil Kobry. "Vedeme jednání v situaci, která by mohla přerůst ve válku mezi Klingony a Kreely."
Při vyslovení posledního slova plivl jeden z klingonských strážných na podlahu. Kobry po něm střelil pohledem a

požádal: "Tohle už víckrát nedělej. Je to nezdvořilé."
"Je to tradice," zahromoval Klingon.
"Ne... tady," trval na svém Kobry. Tón jeho hlasu jasně naznačoval, že nežertuje. Větší Klingon okamžitě ztichl a Kobry se obrátil zpět k Nagaiové.
"Kdybychom s tím přišli do Rady Federace," pokračoval Kobry, "na otevřené fórum, došlo by k hádkám a válka by propukla. Byl bych velmi nerad, kdyby k tomu došlo. A jsem si jist, že i vy máte stejný názor."
"Kdykoliv je to možné, dává Federace přednost umírněnosti. Válkám a násilí bychom se měli vyhýbat, protože se jimi často ničeho nedosáhne," souhlasila Nagaiová.
"Přesto Klingonům trvalo staletí, než to sami poznali, a přesto se mezi našimi lidmi ještě najdou mnozí, co se jen třesou na boj, abych tak řekl. V Říši jsou frakce, které by válku s radostí uvítaly. A pokud uvážíme nedávnou provokaci, bylo by to jen pochopitelné. Byla prolita krev Klingonů."
"Ano. Ale podle mých zpráv i krev Kreelů. K tomu ve válkách dochází... že se obě strany snaží vzájemné nepřátelství ukončit silou a místo toho jen přilijí olej do ohně."
Kobry přikývl. "Nepochybně. Ale chtít po Klingonské říši, aby jednala s Kreely... to se ve vládních kruzích asi těžko prosadí."
"Kreelové nás požádali o intervenci."
Kobry se nijak nesnažil zastřít překvapení. "Je to pravda?"
"Ta událost na DQN 1196, ke které došlo před měsícem, se příliš vyhrotila. Kreelové si přejí incident ukončit, než z něj vzejde válka."
"Ale Kreelové nejsou členy Federace."
"Ne, ale Federace by s radostí zabránila konfliktu, a tak bychom rádi působili jako prostředníci."
"Na tom není nic Špatného," usoudil Kobry. Lehce se naklonil. "Je dobře, že se zmiňujete o DQN 1196. Ta planeta se nachází na klingonském území."
"Kreelové tvrdí, že je na jejich území."
"Ano, vím o tom." Kobry se smutně usmál. "Absurdní, nemyslíte? Hvězdy a planety tu byly už v dobách, kdy jsme povstali z prvotního bahna, ve kterém vznikl život, a budou tu ještě v době, kdy budou 'slavná' Federace i Říše dávno zasuty v prachu dějin. A my máme tu drzost hádat se, komu z nás 'patří'. Ale Císařův názor je v tomto ohledu pevný."
"Názor Kreelů také. A protože mají na té planetě důkladně vyzbrojené základny, těžko se s nimi bude vyjednávat."
"Velmi správně." Kobry se na okamžik odmlčel a vypadal zamyšleně. "Možná by bylo nejlepší, aby se obě strany setkaly na místě sporu. Tam to koneckonců začalo."
"Nevím, zda s tím budou Kreelové souhlasit," zapochybovala Taka Nagaiová.
Kobry se zatvářil udiveně. "Myslel jsem, že vás požádali, abyste jim dělali prostředníky."
"Ach ano," souhlasila rychle. Příliš rychle.
"V tom případě jsem si jistý, že budou spolupracovat jakýmkoliv způsobem."
"Samozřejmě. Samozřejmě. Promluvím s nimi. A možná by bylo nejlepší, kdyby je tam dopravila loď Federace. Jen to zdůrazní zájem Federace na tom, aby se nepřátelství dále nestupňovalo."
"Výborný nápad. Mohu vám něco navrhnout? Ať už vyberete kteroukoliv loď, měla by být velmi prostorná. Protože má-li být skupina Klingonů a skupina Kreelů na palubě jedné lodi, budete pro ně potřebovat spoustu místa."
"Myslím, že to je velmi podnětný návrh." Rychle si na monitor vyvolala seznam lodí a jejich současných poloh; pátrala především po lodích třídy Galaxy.
"Bylo by tu hned několik výborných možností."
"Dobře," uzavřel Kobry. "Detaily už nechám na vás."
Nagaiová vstala zároveň s Kobrym a zůstala stát, dokud neodešel. Ihned poté, co se dveře bezpečně zavřely, zavolala kreelskému velvyslanci, který se den předtím objevil na opakované výzvy Federace.
Bože, ten je odporný, pomyslela si, když se jeho tvář objevila na obrazovce, ale rychle tu nepatřičnou myšlenku zapudila.
"Nuže?" zavrčel kreelský velvyslanec. "Jak dlouho v téhle pošetilosti ještě budeme pokračovat?"
"Klingoni nás požádali o intervenci," pronesla se stejným tónem a frázováním jako před chvílí.
"Ale to je překvapivé," zachrochtal Kreel. "Klingoni nám dříve tvrdili, že radši sežerou svoje mláďata, než by si s námi sedli a promluvili o našich stížnostech."
"To bylo dřív."
"Plivají na zem, kdykoliv zaslechnou naše jméno."
"Tomu se mi nechce věřit."
"Zřejmě je hrozba naší pokročilé výzbroje přivedla k rozumu. Očividně se nás teď bojí. Pokud je tomu tak," vyvozoval klidně, "proč bychom se měli obtěžovat nějakými rozhovory? Jen ať vypukne válka."
"A pokud vypukne," řekla Nagaiová pevně, "Federace podpoří své spojence, totiž Klingony. Jste připraveni bojovat s celou Federací?"
Odpověď byla okamžitá: "Ano!"
Chvíli na sebe hleděli přes komunikační obrazovky a pak Kreel neutrálně dodal: "Ačkoliv... pokud si Klingoni přejí setkat se s námi, můžeme jim ukázat, že i v síle je soucit. Mluví o nás jako o divoších. Ale my umíme být... civilizovaní."
Taka Nagaiová tomu ani na chvíli neuvěřila, ale byla připravená přijmout cokoliv, co by mohlo zabránit mezihvězdné válce. A jak šarvátek mezi Kreely a Klingony přibývalo, Federace prostě musela něco udělat. Dokonce i, pomyslela si smutně, musela sdělit oběma stranám, že ti druzí chtěli učinit první krok k diskuzi. Diplomacie - to je nebezpečná hra. Na druhou stranu, válka není o nic bezpečnější. V diplomacii šlo o zachování životů, ve válce o dobývání. To byl jediný

rozdíl.
A tak začala Taka Nagaiová jako provazochodec, který má pod sebou místo záchranných sítí čepele, projednávat podrobnosti s kreelským zástupcem...

Kapitola čtyři

Lodní bar, přezdívaný také "Přední desítka", byl zaplněný. Po obzvláště náročných akcích to bylo běžné: členové posádky se sem nahrnuli, aby do sebe 'kopli' několik sklenic syntheholu a navzájem si sdělili, jak byli celou dobu neohrožení, přestože čelili mnoha nebezpečným situacím, a jak všechno zvládli levou zadní.
Guinan vyhlédla zpoza baru, když se Wesley objevil ve dveřích. Došel k ní a pokusil se o úsměv. Guinan to kvitovala pokývnutím.
"Sodovku?" zeptala se neutrálně.
Wesley potřásl hlavou. "Synthehol."
Guinan povytáhla obočí. "Nikdy jsi mi nepřipadal zrovna jako syntheholik, Wesi," řekla. "Je to opravdu to, co chceš?" Odmlčela se, ruku nad jídelním strojem.
Wesley chvíli váhal a pak si povzdechl. "Sodovka bude stačit."
"A-ha." Jakoby kouzlem před ním najednou stála sklenice sodovky. Zaslechl od někoho poblíž: "Na Ferengy!" Ostatní se k přípitku připojili. Přední desítka byla asi jediným místem, kde člověk mohl o Ferenzích slyšet něco pochvalného. Byla to totiž právě tato rasa vesmírných "yankeeských obchodníků," která synthehol vyvinula. Tento nápoj působil na lidský organismus obdobně jako alkohol, ale jeho účinky se daly potlačit vůlí.
Nejprve o existenci syntheholu nikdo nevěděl. Prostě jste s Ferengem pili skleničku za skleničkou, a dál jste si pamatovali jen jak jste byli totálně odrovnaní a jak jste uzavřeli směšně nevýhodný obchod s ferengijským obchodníkem, který byl nějak záhadně střízlivý. Nakonec to ale vyšlo na světlo a Ferengové byli zpočátku velmi rozladění, že jim vytáhli jejich tajné eso z rukávu. Pak ale rychle ke svému překvapení zjistili, že ať už ztrátou syntheholu jakožto obchodníkova pomocníka utrpěli jakékoliv finanční ztráty, prodej syntheholu jako nápoje jim to bohatě vynahradí.
Přesto, ačkoliv postrádal negativní vlastnosti alkoholu, byl synthehol považován za nápoj pro dospělé. Takže Wesleyho marná žádost o něj dokázala ve Guinan probudit patřičnou zvědavost.
"Něco tě trápí?" zeptala se ho.
Wesley na ni zíral. Nikdy nedokázal zcela předvídat, co udělá. Vypadala do značné míry jako člověk, ale nesla i znaky cizích ras, které Wesley nedokázal přesně identifikovat. Věděl, že kapitán Picard měl co do činění s jejím příchodem na Enterprise, ale nebyl si jistý, co.
"Ne. Vlastně..." - a netušil proč, ale vždy měl nutkání říci jí všechno, co má na srdci - "Vlastně ano. Ale opravdu, není to nic, o čem bych s chtěl někým mluvit."
"Také tě lituju."
"Prostě se cítím blbě, jasné? Je to snad zločin? Normální lidé se občas cítí blbě."
"Ach, to jsem netušila." Guinan se usmála. "Zdálo se mi, že lidé chtějí ostatní povzbudit, když sami vypadají skleslí. Je to část lidské povahy."
"No, ještě kdyby tak byla v lidské povaze schopnost poznat, že někdo chce být sám," utrousil Wesley a upíjel sodovku.
"Žádný problém," odpověděla Guinan.
Najednou Wesleymu někdo poklepal na rameno. Ohlédl se, zrovna když Guinan říkala: "Prosím, nedotýkejte se Wesleyho. Chce být sám."
"Promiňte," omlouval se Jaan. "Potom radši půjdu jinam."
"Ne, to je v pořádku! Tebe jsem nemyslel."
"Tak dobře, pokud si jseš jistý." Jaan se posadil vedle Wesleyho, který na něj zíral a mračil se.
"Kam se to díváš?" zeptal se Jaan.
"Na tebe. Není ti nic?"
Jaan odmítavě zabručel. "Nikdy jsem se necítil líp." Guinan se naklonila k chlapcům. Wesleyho starosti se odrazily i na její tváři. "Vážně se cítíš dobře? Vypadáš nějak zarudle."
Jaan a Guinan na sebe hleděli a Wesley nabyl dojmu, že mezi sebou nějakým způsobem tiše bojují. Těkal pohledem od jednoho ke druhému - a připadal si jako divák na tenisovém zápase.
"Ne, není mi dobře. Já nevím, co je to," odpověděl Jaan s nenadálou otevřeností. "Měl jsem před chvílí nějaké žaludeční křeče a pořád se necítím nejlíp."
"Víš, co ti je?" zeptala se Guinan.
Opět na sebe chvíli hleděli, a Jaan k Wesleyho úžasu najednou seskočil ze židle a lehce se při tom zapotácel. "Já... já už musím jít."
Guinan k němu přistoupila a položila mu ruku na předloktí. "Počkej, Jaane."
"Ne!" vykřikl Jaan a vykroutil se jí, jako kdyby byl její dotyk jedovatý.
Wesley vykřikl Jaanovo jméno a všichni v Přední desítce zapomněli, o čem právě mluvili a dívali se na náhle

agresivního elfa.
"Nedívejte se tak na mě!" zavrčel Jaan. "Nikdo!"
"Jaane!" vykřikl Wesley.
"Ty taky, Pomeranči!" Odtáhl se od Wesleyho takovou rychlostí a silou, že zakopl a upadl na podlahu. Byl to šokující pohled - elfové byli známi půvabem a lehkostí. Ale jen co se postavil na nohy, opět upadl.
A to konečně probudilo překvapené členy posádky. Přiskočili k Jaanovi. Ten se sníjel na podlaze a rukama se držel za břicho. Nohy měl zkroucené v křeči a tiše sténal. Guinan klepla na komlink a přivolala tým z ošetřovny.
"Vydrž," Wesley držel trpícího elfa za ruku. "Jen vydrž, Jaane. Bude to v pořádku. Všechno bude v pořádku. Moje m-doktorka Pulaská se o všechno postará. Ona už zjistí, co ti je."
* * *
"Co to kčertu je?"
Picard civěl na zařízení, které bez dovolení nejprve frustrovaných, posléze mrtvých Kreelů přenesli transportérem do nákladní transportní místnosti.
Bylo výjimečně malé, dlouhé jen něco přes metr. Byly na něm patrné stopy svorek, které ten lesklý válec přidržovaly na spodní straně kreelské lodi. A byly na něm vidět i ciferníky a ovládací prvky označené nápisy, které Picardovi vůbec nic neříkaly. Dat studoval nápisy s tváří jako obvykle zcela nečitelnou, Geordi se vrtal v zadním konci válce. Oba si dávali velký pozor, aby se náhodou neocitli před tím, co evidentně bylo ústím hlavně.
"Tady," ukazoval Geordi, "tady provedli Kreelové modifikace, které jim umožnily ovládat tu věc z jejich lodi."
"Zřejmě se na tu mašinku dost spoléhali," poznamenal Picard. "Vlastně až příliš. Mysleli si, že jsou neporazitelní a nikdy je nenapadlo, že bychom jim mohli jejich stříkací pistolku sebrat."
"Přílišná sebedůvěra," prohodil Riker, "nebo jen obyčejná nezkušenost. Uvědomte si, že Kreelové nevyvinuli technologii transportérů."
"Ano, a žádný člen Federace ani žádná jiná vyspělá rasa nemají žádný zvláštní zájem jim tu technologii poskytnout. Dokonce ani Ferengové s nimi nechtějí obchodovat..."
Geordi se zatvářil překvapeně. "Myslel jsem, že Ferengové obchodují se všemi."
Riker zmateně pohlédl na Geordiho (a jen ho tak napadlo, jestli Geordi, který tak často dokázal vidět neviděné, uměl postřehnout něco tak delikátního, jako je úsměv) a dodal: "Ani Fereng nemá zájem dát hořící zápalku dítěti ve dřevníku."
Tohle pro změnu zaujalo Data. "Ve dřevníku?"
Zkusil to Riker: "V dobách, kdy lidé osvětlovali své domy ohněm, uskladňovali dřevo v malé stavbě, také dřevěné, před domem, aby bylo suché."
"Jak ten oheň zapalovali? Předpokládám, že to bylo před vynálezem fázerů."
"Trochu dříve. Používali zápalky."
"Aha. Pak ale nerozumím problému," řekl Dat tím způsobem, který všechny ostatní spolehlivě dohánět k šílenství.
"Čemu," optal se Picard rezignovaně a věděl, že tohle neskončí, dokud nebude Datova nekonečná zvědavost ukojena, "čemu nerozumíte?"
"Jsou-li zápalky potřebné k zapálení dřeva, co je tak špatného na tom, když dítě jednu dostane, má-li ho zapálit. Jsou-li nezbytné..."
"Ano, ale pokud je dítě uvnitř, pak samo uhoří a nejspíše zapálí i celé město."
"Aha! Rozumím."
Všichni okolo si ulehčené vydechli a Picard už otvíral pusu, aby vrátil konverzaci do původních kolejí.
"Jak se to dítě dostalo do dřevníku?" zeptal se Dat.
"Zamkli ho tam rodiče, protože mělo spoustu hloupých otázek!" neudržel se Picard.
Dat přikývl a ve zlatých očích se mu zračilo zamyšlení. "To od nich bylo velmi moudré."
"Kapitáne," vmísil se Geordi rychle, aby Dat nestihl nasměrovat rozhovor někam úplně jinam. "Tahle zbraň je na svoji velikost zřejmě neuvěřitelně výkonná."
"S našimi štíty si poradila dost lehce," souhlasil Picard a opatrně si zbraň prohlížel. "Nějaké vysvětlení?"
"Myslím, že je to prostě nějak narušilo...?" přemýšlel Geordi. "Chci říct: kdyby je to skutečně prorazilo, třeba nějakým vysoce výkonným paprskem, asi by se nezastavil a rozřízl by i loď vejpůl."
Dat pozorně studoval rytiny. "Nejspíše by to dokázala snadno," kývl. "Pokud tohle dešifruji správně, byla ta zbraň nastavena na nejmenší možný výkon."
Geordi a Picard na sebe pohlédli. "Vy žertujete."
"Žertuji? To není příliš pravděpodobné, pane."
"Samozřejmě, to vím, ale... jak to, že ty symboly umíte přeložit?"
Dat stočil jantarový pohled na Picarda. "V různých archeologických výkopech po celé Galaxii byly nalezeny artefakty s podobnými značkami," prohlásil.
"Neuvěřitelné," podivil se Geordi. "Neví, co je dřevník a přitom umí překládat nápisy ze zaprášených archeologických nalezišť."
"Ve skutečnosti byla poměrně čistá - "
"Date, ať zase neztratíme nit," zvedl ruku Picard. "Ti Kreelové... dokázali ty nápisy přečíst? A ovládat podle nich tu zbraň? A jak to dokázali?"
"No, o tom velmi pochybuji, pane, podle toho, co o Kreelech víme. Mnohem pravděpodobnější je, že prostě tu zbraň použili tak, jak je, aniž by věděli, jak se s ní zachází - kromě toho, že ji napojili na své palubní systémy."
"Takže se domníváte, že místo aby ji sami vyvinuli, je pravděpodobnější, že ji prostě někde našli."

"Nejspíše ano, pane."
"Jaké jsou tedy schopnosti této zbraně, pane LaForgi?"
"Nevím, pane. Budu ji muset vzít do strojovny a řeknu technikům, aby se na ni podívali. Po prvním ohledání vám můžu říci jen tolik, že... nemůže vybuchnout. Nezdá se, že by měla vlastní zdroj energie." Pak se odmlčel. I když s Wesleym od útoku ještě nemluvil, věděl, jak se mladík ještě musí cítit po scéně, která se odehrála na můstku. Wesley měl jistě pocit, že před kapitánem "ztratil tvář". Možná by se teď hodilo Picardovi připomenout nejen Wesleyho dovednosti, ale i skutečnost, že jako každý šestnáctiletý mladík i on potřebuje občas zvednout náladu.
Na krátký, téměř nepostřehnutelný okamžik se Geordi odmlčel a pak pokračoval: "Rád bych u toho měl pana Crushera, pokud proti tomu nic nemáte, kapitáne."
"Pana Crushera? Výborně," pokrčil Picard rameny. "Udělejte to."
Geordi na vteřinu obrátil obličej k Rikerovi a s pocitem člověka, jenž se řítí k okraji srázu, řekl: "Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste ho o tom informoval sám, pane."
Picard překvapeně strnul. "Já? Proč?"
"Tedy, pokud se to dozví od kohokoliv jiného, bude si myslet, že ho snad chceme degradovat. Napadne ho, že je to trest."
"To je absurdní," odporoval Picard. "Proč by si to měl myslet? Je to přece jen obyčejné dočasné služební pověření."
Geordi si odhodlaně založil ruce na hrudi. "Teenagery takové věci napadají. Víte, jaké to je."
Picard se snažil uklidnit. Škrobeně odvětil: "Chcete tím říci, pane LaForgi, že i já jsem byl kdysi teenager?"
"Vůbec ne, pane."
"Skoro bych řekl že ano." Přesto přešel ke zdi a klepl na panel komlinku. "Kapitán panu Crusherovi. Hlaste se."
Žádná odpověď.
Picarda to ohromilo. Obvykle se odpověď na výzvu ozvala téměř okamžitě. "Kapitán panu Crusherovi. Hlaste se!"
Konečně Wesley odpověděl: "Tady Crusher."
Měl v hlase něco nezvyklého. Musel být rozrušený. Znělo to, jako by kapitánovi skoro nevěnoval pozornost. Možná Picardovu první výzvu ani nezaslechl. "Nějaký problém, pane Crushere?"
"Problém?"
Picard se zamračil. Pro všechno na světě, co se to s Wesleym děje? Je snad v šestnácti už senilní? "Ano, pane Crushere. Problém. Obtíž."
"Zmatek," přispěchal Dat na pomoc. "Nehoda. Neštěstí. Pech - "
"Sklapněte, Date. Pane Crushere, byla vyžádána vaše asistence a teď vám ji nařizuji."
Odpověď, které se Picardovi dostalo, rozhodně neočekával. Jednak to byl ženský hlas, chraplavý a přitažlivý. Picard věděl, že i žena, které hlas patřil, je přitažlivá. "Tady doktorka Pulaská, kapitáne."
Picard překvapeně zamrkal. "Doktorko, ocenil bych, kdybyste se nám nevměšovala do hovoru. Právě teď mluvím s panem Crusherem."
"Já vím, kapitáne. Je tady se mnou na ošetřovně."
To kapitán nečekal. Předpokládal, že ho jen vyrušila v rozhovoru - bylo by to porušení etikety, ale někdo jako doktorka Katherine Pulaská by si s něčím takovým hlavu nelámal. "Je Wesley v pořádku, doktorko?"
Pokud si Pulaská všimla, že si Picard odpustil "pana Crushera," když se zajímal o Wesleyho zdraví, nedala to ani v nejmenším najevo. "Ne, je celkem v pořádku. Ale..." Lehce zaváhala, jako by hledala vhodná slova. "Ale pomáhá mi v jisté naléhavé záležitosti. Obejdete se na chvíli bez něj?"
Picard se lehce nahrbil, jak se mu to ostatně v poslední době stávalo často, když se snažil přivyknout silné osobnosti doktorky Pulaské. "Téměř celé století se vesmírná loď Enterprise docela dobře obešla i bez pana Crushera, doktorko. Myslím, že to bez něj ještě chvíli vydržíme, pokud ho potřebujete."
"Ach tak," ozvala se ohromená odpověď. "Řekl jste 'téměř století'? Smím vám připomenout, že tohle je už pátý model staré dobré Enterprise? A nejen to, pochopila jsem dobře skutečnost, že to byl právě pan Crusher, který při několika příležitostech oddálil potřebu šestého modelu? Možná, že kdyby se pan Crusher narodil o generaci dříve, měli bychom ještě stále NCC-1701 bez té přípony 'D'."
Picardovi zaškubalo v obličeji.
"Už jste skončila, doktorko?"
Uměl si živě představit její krásné (proboha, proč jen musely být tak nádherné?), veselím rozzářené oči. "Skončila, pane."
"Dobře. Nechte si pana Crushera, dokud ho budete potřebovat. Do té doby se bez něj budeme mu... zvládneme to sami. Picard konec."
Rozhořčeně vypnul interkom. Pak se otočil k Rikerovi. "Jedničko, zajděte prosím na ošetřovnu a zjistěte, co se tam kčertu děje. Má-li kterýkoliv z mých praporčíků, ať už zastupujících nebo ne, strávit nějaký čas v říši doktorky Pulaské, rád bych znal podrobnosti." Zamračil se. "Měl jsem se jí na to zeptat sám, ale ta žena občas dokáže člověka tak... popudit. Nechápu, co na ní proboha vidíte, Jedničko."
Riker se ušklíbl. Kdysi s doktorkou Pulaskou sloužil na palubě jiné lodi a časem se stal jedním z jejích obdivovatelů. Ale věděl, že si na ni jistou dobu musel přivykat, a tak s Picardem tiše soucítil. Ovšem velmi tiše. "Nakonec vám přiroste k srdci, pane."
"Jako houba," reptal Picard.
"Nebo vousy," napadlo Rikera.
Picard po něm střelil očima, ale Riker okamžitě nasadil neutrální výraz.
Picardův komunikátor zapípal a kapitán se ohlásil. "Tady Picard."

"Kapitáne," ozval se Worfův hluboký hlas, z něhož bylo snadné poznat, že předávání zpráv je jeho nejneoblíbenější pracovní náplní, "dostali jsme zprávu z Hvězdné flotily."

"Hned tam budu." Picard ukončil spojení. "Geordi, odneste tu věc do strojovny. Ale ještě než ji rozeberete, zatraceně dobře se ujistěte, že ji budete umět zase složit."

Geordi mu trochu dotčeně odpověděl: "Samozřejmě, pane."

"Dobře. Pane Rikere, pane Date, pojďte se mnou. Pan Crusher bude muset počkat."

Otočili se k odchodu a Picard si pro sebe něco zašeptal. Riker slyšel dost na to, aby se kapitána okamžitě zeptal: "Prosím, pane?"

"Řekl jsem," přiznal Picard, "že vaše milovaná doktorka Pulaská je zřejmě odhodlaná bojovat s mojí autoritou."

"Spíše prosazuje svoji, pane."

Všichni tři důstojníci vstoupili do turbovýtahu.

"Jestlipak víte," zeptal se Picard pomalu, "co řekl Nietzsche o ženách?"

Kdykoliv se Dat pokusil o vtip, selhal. Ani tato chvíle nebyla výjimkou. "Ne, ale když mi předvedete pár taktů, zkusím to zahrát na harmoniku."

Riker se opřel čelem o dveře turbovýtahu. Kapitán bolestně zavřel oči.

Pro Data to byly téměř ovace. Povzbuzen nenadálým úspěchem, řekl stejně náruživě, jako kdyby oznamoval útok Romulanů: "Muž nechá svou kočku u bratra a odjede na dovolenou..."

A Picard, ač by mu mohl přikázat, aby zmlkl, mu v záchvatu masochismu dovolil, aby pokračoval.

Pokud přežiju uvěznění v turbovýtahu s Datem vyprávějícím vtipy, usoudil, určitě přežiju všechno, co mi chce sdělit Hvězdná flotila.

Kapitola pět

V konferenční místnosti seděli Picard, Riker, Dat, Troi a Worf a hleděli na hologram admirála Westerbyho se směsicí úžasu a znechucení.

"Admirále," ubezpečoval se Picard pomalu, "chcete tím říci, že Hvězdná flotila věděla o evidentním pokroku Kreelů v oblasti zbraňových technologií a přesto neinformovala veřejnost?"

"V té době, kapitáne," řekl Westerby a zdůraznil Picardovu hodnost, aby mu dal trochu důrazněji najevo, kdo tady velí, "jsme vlastně nic určitého neměli. Nic kromě šeptandy a nepřesných zpráv od naší rozvědky. Kdyby Kreelové napadli například Vulkán, měli bychom okamžitě k dispozici veškeré dostupné informace. Ale Klingoni jsou bohužel dost skoupí na slovo, když dojde na jejich potíže. Bez urážky, poručíku Worfe."

Worf nejprve chvilku mlčel a Picard se snažil uhodnout, co se mu asi v té chvíli honí hlavou.

"Pravdou nemůžete nikoho urazit," odpověděl nakonec Worf. "Klingoni jako takoví neradi někomu svěřují své problémy. Považujeme to za známku slabosti."

"Problémy jsou jedna věc," vpadl Picard. "Ale proboha, závažný útok ze strany nepřítele, vybaveného neuvěřitelně pokročilými zbraněmi!"

Worf Picarda provrtal pohledem. "Pane, ujišťuji vás, že kdybych o tom byl věděl, byl bych vás o tom informoval!"

"Samozřejmě, vím to, Worfe," couvl Picard rychle. "Nikdy jsem netvrdil nic jiného." Obrátil se k Westerbymu. "Ale vy po mně teď chcete, aby zavedl svou loď, svou posádku - přímo do středu téhle... téhle situace?"

"Přesně tak," potvrdil Westerby. "Jak Klingoni, tak i Kreelové si už uvědomili, že jim bezprostředně hrozí regulérní válka podle všech pravidel. Věříme, že s tímhle Kreelové nepočítali. Myslíme si, že na ty zbraně narazili náhodou a že jim to teď zkrátka přerostlo přes hlavu. Asi se snaží najít z téhle situace cestu ven. Souhlasili, že ty zbraně, co našli, budou rozděleny mezi všechny zúčastněné strany."

"Rovnováha sil," prohodil Dat. "V případě, že všechny strany mají tytéž zbraně, žádná z nich nemá zájem je použít, neboť vzájemné zničení by bylo nevyhnutelné."

"Date, my víme, co je rovnováha sil," Picard byl stále ještě pořádně znechucený tím dlouhým a špatně vyprávěným vtipem, který jim Dat vnutil v turbovýtahu.

"Ta dohoda zní," řekl Westerby, "že diplomatické týmy Klingonů i Kreelů budou dopraveny na palubě lodi Federace na místo původního nálezu."

"Místo? Jaké místo?"

"Tedy, podle našich záznamů je to planeta DQN 1196."

"To je na klingonském území," ozval se Worf.

"Nebo kreelském - podle toho, s kým mluvíte," odpověděl Westerby. "V tuto chvíli pro ni mají Kreelové jiný název. Dá se to přeložit zhruba jako 'Pekelná díra'."

Picard přikývl. "Podle toho, co víme, mohou ty zbraně skutečně pocházet ze samotného pekla."

"Ale nejvíce nás znepokojuje, že jsme zatím možná viděli jen ty, které dokázali pochopit a využít," Westerby neskrýval obavy. "Federace se raději ani nesnaží domyslet si, co všechno se na té planetě ještě může skrývat. To byl také důvod, proč jsme se rozhodli, že se Hvězdná flotila musí zasadit o právo být přítomna ve středu událostí. Abych pravdu řekl, žádost konkrétně o Enterprise vzešla z úřadu Taky Nagaiové."

Důstojníci Enterprise na sebe překvapeně pohlédli. "Samozřejmě, je to pro nás pocta," vzpamatoval se Picard. "Přesto, nebylo by možné, aby Kreelové i Klingoni cestovali ve svých lodích a abychom jim dělali jen eskortu?"

V tu chvíli už Westerby zamítavě vrtěl hlavou. "Nemyslíme si, že by bylo dobré mít klingonskou a kreelskou loď vedle sebe. Následky by mohly být... nepříjemné."

"V tom případě - mohli bychom třeba přepravit jednu skupinu, zatímco jiná loď poveze tu druhou?"

"Navrhli jsme jim to. Bohužel, obě skupiny chtějí mít soupeře pod dohledem."

"Takže je musíme držet dost blízko u sebe, aby se mohli navzájem hlídat, ale zároveň tak daleko, aby se navzájem nezabili?" Picard unaveně potřásl hlavou. "Admirále, musí být i jiné řešení."

"Možná nějaké je," Westerby klidně hleděl na velení Enterprise, "ale my už jsme tak rozhodli. Máte s tím nějaký problém, kapitáne Picarde?"

Znovu ta zdůrazněná hodnost. Picard se nesnažil zamaskovat znechucení, když odpověděl: "Zvládneme to bez potíží, admirále."

"Myslel jsem si to," řekl admirál vesele. "Nejprve naberete klingonskou skupinu a až potom Kreely. Ihned vám pošleme souřadnice setkání. Hvězdná flotila konec."

Obraz poslušně zmizel. Jako by se domluvili, Riker a Troi společně zapadli hlouběji do křesel s jemným "Uf!" Picard se naklonil nad stůl s prsty propletenými. "Tedy... to je nádherné."

"Pane, chci podat protest a žádám, aby byl zaznamenán," Worf se tvářil nepřístupně.

Picard na něj zamyšleně pohlédl. "Bude zaznamenán. Hned za mým protestem."

"Kapitáne, proč máte k této misi tak nepřátelský postoj?" zeptal se Dat. "Doprava ras, mezi kterými panují spory, k jednacímu stolu není přece pro Enterprise žádnou novinkou."

"Jde o povahu těch ras, Date. Plus povahu těch sporů. Plus všichni ti civilisté..." Picard potřásl hlavou s výrazem neklidu. "Civilisté. Dodnes je právě tohle zásadní rozhodnutí Flotily, kterému nemohu přijít na chuť. A vidím, že vrtíte hlavou, pane Rikere."

"V této věci jsme se nikdy neshodli, kapitáne, a pochybuji, že se někdy shodneme," řekl Riker. "Spoustu civilistů na palubě Enterprise tvoří vědci, geologové, průzkumníci, a všichni pracují na úkolech, které mohou plnit jen na vesmírné lodi."

"Nemluvě o manželkách a dětech členů posádky," dodala Troi. "Tendence k zahrnutí rodin do posádek vesmírných lodí zesílila, když studie ukázaly, jak škodlivý vliv má na zdraví příslušníků Flotily dlouhodobé odloučení od blízkých."

"Můj zástupce a moje poradkyně spolu zase jednou souhlasí, že?" Troi a Riker na sebe krátce pohlédli a pak se rychle odvrátili. Troi si zachovala profesionální odstup, ale Riker si neodpustil nepatrný úsměv. Picard pokračoval. "Ale stále se vracíme k tomu jednomu zásadnímu problému. Vy, pane Rikere, a vy, poradkyně Troi, i všichni ostatní v této místnosti, všichni jste prošli Akademií Hvězdné flotily. Všichni máme speciální a důkladný výcvik pro řešení jakýchkoliv situací. Teď se dostáváme do situace, se kterou se posádka můstku umí vypořádat. Ale Hvězdná flotila nás tlačí do pozice, kdy bude potenciálně smrtelnou hrozbou chodit přímo po chodbách této lodi. Byl bych rád, kdybychom Klingony i Kreely udrželi v jejich kajutách po celou dobu letu, ale na to jsou Klingoni příliš hrdí a Kreelové příliš protivní. A to poslední, co chceme, je zkazit náladu členům diplomatické mise hned na jejím počátku. Ale pokud se objeví nějaké potíže, jsem si jistý, že všichni ti civilisté se ocitnou přímo v křížové palbě." Na mysli mu vytanul obraz dětí, mrtvých nebo umírajících na chodbách Enterprise, spálených po zásahu fázerem, zatímco rozběsnění Kreelové a Klingoni budou pokračovat v rasové válce bez ohledu na následky. Nebyla to hezká představa.

"Co rozhodně neschvaluji," řekl, "je, že Flotile připadá správné vzít Enterprise a udělat z ní - "

"Dřevník?" dodal Dat nadějně.

Picard si to promyslel a pak pomalu přikývl. "Vaše schopnost učit se na mě jako obvykle udělala dojem, pane Date. Ano, skutečně... dřevník. A křesadlo musíme uložit mimo jejich dosah."

"To rozhodně," kývl Riker.

"Naprosto souhlasím," řekl Worf.

"Co je to křesadlo?" zeptal se Dat.

* * *

Wesley stál nad diagnostickým lůžkem a shlížel na nehybné tělo svého přítele. Sledoval, jak se Jaanovi pomalu zvedá a klesá hrudník a pak přelétl pohledem monitorovací panel. Ani se neohlédl na doktorku Pulaskou, když se za ním objevila.

"Zdá se mi, že spokojeně odpočívá," řekl.

"Opravdu. Co doporučujete, doktore?" To sice mohl být sarkasmus, ale tón jejích slov byl přísně neutrální. Jako kdyby ho zkoušela.

Zkouší tak každého, napadlo ho. Pak si uvědomil, že to by bylo příliš jednoduché. Ne že by Katherine Pulaská lidi 'testovala', aby je nachytala nebo si ověřila jejich znalosti. Spíše se zdálo, jako by neustále zkoušela, kam až se lidé dokážou vlastními silami dostat nebo jakých skoků ve znalostech nebo schopnostech logicky uvažovat mohou dosáhnout díky intuici, jsou-li postaveni před výzvu. Byl to zajímavý, nesobecký, altruistický rys její osobnosti.

A dokázal člověka také neuvěřitelně naštvat.

Tak dobře. Aniž by spustil oči z monitoru, řekl: "Padesát kubíků andromorfinu."

Jeho bryskní odpověď chvíli visela ve vzduchu. Pak se zdálo, že Pulaskou uspokojila. Opodál stojící zdravotník samozřejmě Wesleyho medikaci ignoroval. Ale Pulaská řekla tím svým tónem, který nepřipouštěl žádnou diskuzi: "Slyšel jste ho."

Dávka léku byla okamžitě aplikována a Wesleymu se zdálo, že se příteli hned dýchá volněji.

Pak Jaan otevřel své laskavé tmavé oči. Na okamžik se zamlžily, pak se mu pohled zase vyjasnil a Jaan se usmál. "Ahoj, Pomeranči," řekl slabě. "C'mon... profoukneme tohle mauzoleum, ne?"

"Bojím se," přikázala mu doktorka Pulaská přísně, "že tu budete muset nějakou tu chvíli zůstat. Alespoň den na

pozorování."
Jaan k ní začal mluvit pozoruhodně medovým hlasem: "Áááá, přece mě tady nemusíte držet tak dlouho, nebo ne? Samozřejmě že ne. Měl jsem jen malý problém a vy se určitě nemusíte - "
Naklonila se nad lůžko a položila mu prst na rty. Okamžitě ztichl. "Nejsi první elf, kterého vidím. Takže zapomeň na 'fígl'. Vím o něm, poznám ho, a to stačí, abys mě nedokázal ovládnout. Správně?"
Povzdechl si. "Jste sečtělá."
Wesley zmateně létal pohledem od Jaana k doktorce a zpět. "'Fígl?' Co je 'fígl?' Nechápu."
"'Fígl'," doktorka Pulaská se odvrátila od svého pacienta, "je jeden málo prozkoumaný aspekt povahy Selelvianů. Když se na tebe dívají těma svýma nádhernýma tmavýma očima, dokáží tě slovy přimět udělat cokoliv, co chtějí, abys udělal. Říkají, že mají 'fígl', jak ovládnout ostatní. Jenže -když o něm víš, a" - usmála se - "máš vlastní rozum, dokážeš odolat těm jejich... sugescím?"
"Docela dobrý termín," odpověděl Jaan. Usmíval se, ale očividně se snažil potlačit bolest.
Pulaská si založila ruce. "Takže - řekneš mi, o co tu jde?" zeptala se. Pohlédla na Wesleyho. "A pokud bys chtěl soukromí, stačí říct," dodala.
Nezdálo se, že by Jaan chápal, co tím myslí. "Myslíte Pomeranče? Ne, to je v pořádku. Vlastně," odmlčel se, "zdá se mi, že víte velice dobře, 'o co tu jde'. A že mi jen prokazujete tu laskavost, že o tom můžu promluvit já."
"Tak se to také dá říci," řekla Pulaská nevzrušeně. "Ty víš o svém zdravotním stavu."
"Samozřejmě."
Wesley si je stále ještě oba měřil. "No, já tedy ne," řekl frustrovaně.
Poprvé od chvíle, kdy ho poznal, viděl Wesley, že Jaan musí dlouho hledat vhodná slova, aby mu mohl sdělit něco hodně nepříjemného. A když už bylo jasné, že to je pro něj skutečně obtížné, vstoupila do toho Pulaská.
"Ta nemoc má velmi dlouhé a velmi komplikované jméno," začala a Wesley, který matku často pozoroval při práci, poznal ten tón lékaře u pacientova lůžka. "Selelviané jí přezdívají 'hniloba'. Přenáší se geneticky a může udeřit kdykoliv během Selelvianova života, ale obvykle se projevuje až ve středním věku."
"Správně." Jaan se ušklíbl. Utřel si krůpěje potu, jenž mu najednou vyrazil na čele. Wesley si toho nevšiml, pokud Pulaská nevzala pruh látky, kterým mu čelo opatrně utřela. "Znáš mě, Pomeranči. Vždycky vyčnívám z řady. Možná tři, čtyři procenta to dostanou už v mém věku."
"Tedy," Wesley mluvil pomalu, jako by té strašné skutečnosti dával čas, aby se v něm rozležela. "Tak dobře, čím se to léčí, doktorko? Jak mu pomůžeme?"
Katherine Pulaská si dlouze povzdechla. "Mohu zmírnit příznaky, Wesi. Mohu utlumit břišní křeče. Bolest hlavy, zvedání žaludku... kčertu, až se dostaví netečnost a letargie, mohla bych do Jaana napumpovat tolik drog, že by se vznášel jako andělíček, ale radši bych to nedělala, protože by mu to narušilo vlastní myšlení."
"Radši ne," řekl Jaan rozhodně.
"Myslela jsem si to. Ale samotná nemoc... Lituji, Jaane, ale obávám se, že tady nemohu nic dělat."
"Ano, já vím."
Wesley je nevěřícně pozoroval. "Co tím myslíte, nemůžete? Musí na to být lék!"
"Není žádný lék."
"Tak vakcína."
"Není žádná vakcína," skoro odsekla Pulaská, ale pak se ovládla. Mluvit o tom pro ni nebylo o nic snazší než pro ně dva, ale - jako doktorka - ona se musela ovládnout. Kromě toho neměla náladu vysvětlovat Wesleymu, že proti geneticky přenášeným nemocem se prostě vakcína použít nedá. "Je mi to tak líto, Wesi... Jaane. Prostě ještě žádnou neobjevili. Proto podstupují Selelviané krevní testy na genetickou dispozici k té nemoci, ale ve výsledcích je vždy jisté rozpětí, kde prostě dochází k chybám."
"Vidíš?" zasmál se Jaan vesele, ačkoliv se tak ani zdaleka necítil. "Zase vyčnívám z řady. Dvakrát. To mám ale štěstí, viď?"
"Takže ty..." Wesley mohl sotva souvisle myslet, tím méně mluvit. "Ty... umíráš? Tohle chceš říct? Tohle se má stát, doktorko?"
"Wesley, všichni - "
"Neříkejte to!" Wesley téměř křičel. Odvrátil se od Pulaské, jako by jí najednou narostly tesáky. Probodl vzduch ukazováčkem. "Neříkejte 'Všichni jednou zemřeme a nemusíme z toho mít strach' a 'Smrt je přirozená'. Je přirozená, když je člověk starý. Ale umřít, když jste mladá, když..." Nedokázal tu větu dokončit a místo toho řekl jen: "Jak dlouho?"
Pulaská se od Wesleyho napjatého obličeje obrátila ke stoicky ležícímu Jaanovi. Chvilku přemýšlela, jestli je prostě už se vším smířený nebo jestli jen potlačuje emoce, takže se z něj stane časovaná bomba. "To záleží na postupu jeho nemoci, na Jaanově - "
"JAK DLOUHO?!"
Byl to výkřik z hloubi duše a všichni okolo přestali pracovat. Ale Wesleyho nezajímalo, že se stal středem pozornosti.
Doktorčina tichá odpověď s tím pozoruhodně kontrastovala. "Šest měsíců, možná rok."
Nevěřícně to po ní zopakoval. Potřásl hlavou a skoro se zdálo, že hledí do sebe a snaží se pochopit, co se právě dozvěděl. Kdesi v mysli mu cvakl přepínač.
"Tvoji rodiče," řekl. "Před dvěma týdny jsi mi řekl, že zahynuli při nějaké nehodě. Na Selelvii. A že to tě vyhnalo do vesmíru. Že jsi na to chtěl zapomenout." Chvíli mlčel, v duchu přesvědčen, že to bylo jinak. Doktorka Pulaská přece řekla, že to je dědičné. Takže... "To... to byla lež."
Jaan pomalu kývl.
"Oni... oni na to také zemřeli, nebo snad ne?"

Jaan s povzdechem promluvil. "Podívej, Pomeranči..."
"Proč jsi mi o tom neřekl?"
"Mohl jsem snad?" Jaan je tak úžasně klidný, když ho srovnávám s Wesleym, napadlo Pulaskou. Zvlášť když si pomyslím, kdo z těch dvou umírá. Ale možná si to ještě nechce připustit. "Podívej, Pomeranči, o tomhle se špatně mluví. A ty už sis prožil svoje. Dost na tom, že jsi ztratil otce..."
"To bylo před lety. Byl jsem ještě dítě. To už je pryč."
Katherine Pulaská našpulila rty. Znala Beverley Crusherovou už v době, kdy přišla o manžela. Tehdy z ní byla troska a Wesley rozhodně nebyl malý stoik... ne, počkat, uvědomila si. Byl. Jeho matka to sice snášela špatně, ale malý Wesley zaťal zuby a pěsti - "chlap v domě", jak mu od té doby říkala spousta příbuzných. Nezlomný, silný... zdálo se, že Jaanův stav ho zasáhl víc než zpráva o smrti vlastního otce. Ale možná si to jen představovala, po všech těch dlouhých letech...
Jaan nemohl tušit, co se doktorce honí v hlavě, a dodal: "A pak tě opustila máma...".
Wesley procedil skrze zuby: "Neopustila mě, ksakru. Dostala obrovskou šanci. Věděla, že tady jsem v dobrých rukách. Chtěla tu zůstat, ale řekl jsem jí, že jen blázen by mohl odmítnout místo hlavního lékaře Flotily..." Hlas se mu vytratil a Wesley luskl prsty. "Zavolám mámě! Určitě má přehled o nejnovějším výzkumu! Bude..."
"Ujišťuju tě," přerušila ho Pulaská lehce nahněvaně, "že já ho mám také."
"Dobře. Takže něco musí existovat."
"Neexistuje."
"Ale musí!"
"Wesley," řekla unaveně, "výzkum není moje silná stránka. Ale ráda ti zpřístupním veškeré lékařské záznamy. Ten čas, který jsi strávil s matkou, se na tobě očividně podepsal. Zdá se mi, že ani v medicíně nejsi naprostý laik..."
"Proč bych měl?" opáčil Wesley hořce. "Přece mě znáte. Wesley Crusher, 'Mozkový trust'. Šestnáctiletý chodící počítač."
"Zase si pleteš sebe a Data," řekl Jaan měkce. "Poslouchej, Pomeranči - "
"Ne, ty poslouchej," Wesley přistoupil k Jaanovi. "Ty tu nemoc porazíš. Porazíš. To je všechno. Prostě ji porazíš. Doktorko, pokud mi to nabídnete, ujmu se ho. Vydrž, Jaane. Dokážeme to. Ty a já." Otočil se a rychle vyběhl z ošetřovny.
Chvíli bylo ticho. Pak ho přerušila Pulaská: "No, mohlo to proběhnout trochu líp."
"Pomeranč je legrační," řekl Jaan. "Dokáže vyřešit všechno až sem" - a zdvihl ruku vysoko nad hlavu - "ale vyrovná se se vším jen potud" - a nechal ruku o patnáct centimetrů klesnout. "Takže když se dostane někam mezi, no... prostě se může chovat trochu divně."
"Hmmmm. Ale otázka je, co teď uděláme s tebou?"
"Prosím?"
"Měli bychom tě ihned poslat z lodi."
"Ale proč?" protestoval Jaan.
"Narušená výkonnost."
"Ale vy mi pořád můžete hodně pomoci. Sama jste to řekla. Podívejte, doktorko... Přišel jsem na tuhle loď kvůli svému výzkumu. Abych mohl poznat cizí kultury z první ruky. Už mi doma otiskli několik článků a až toho budu mít dost, vyjde mi celá kniha."
"Nevím, proč by to - "
"Prosím, doktorko," naléhal a pokud právě používal 'fígl', těžko by to poznala. Tohle byla skutečná, upřímná prosba. "Když píšete, něco po sobě zanecháváte. Když toho napíšete dost, když napíšete něco, co zapůsobí, můžete ovlivnit spoustu lidí, i když vy už tu nebudete. Ze všeho, co známe, má tohle nejblíže k věčnému životu. Prosím... prosím, neodpírejte mi nesmrtelnost, kterou by mi tohle tělo nikdy nemohlo dát. Prosím..."
Rty se mu zachvěly a položil si dlaně na obličej, jako kdyby slzy snad šly zatlačit zpátky do očí.
A pokud snad 'fígl' opravdu použil, mohlo jí to v tu chvíli být ukradené.
"Dobře," řekla měkce. "Samozřejmě, budu sice muset říct kapitánovi o tvém zdravotním stavu... ale doporučím, abys směl na lodi zůstat tak dlouho, jak to jenom půjde."
* * *
"Vyloučeno."
Picard stál s rukama založenýma na hrudi v soukromí své pracovny a jeho postoj jasně naznačoval, že o tomhle nechce slyšet ani slovo.
"Je to důležité," nedala se Pulaská. Sebevědomě se pokusila napodobit Picardův postoj, aby mu dala najevo, že v tomhle mu neustoupí.
"Stejně jako plynulý chod této lodi. A vesmírná loď není vhodné místo pro umírajícího člena posádky."
"Všichni umíráme, kapitáne. Od chvíle, co jsme se narodili."
"Doktorko, když se zamyslíte nad tím, co se tu právě děje, pochopíte, co to povídáte za nesmysl."
Povzdechla si. "Ano, já vím. Wesley mi tenhle argument taky nespolkl. Mohla jsem si domyslet, že ani vy."
"Wesley? Co to - "
Nedala mu příležitost změnit téma hovoru. "Nicméně jako lékařka doporučuji, aby Jaan směl na palubě zůstat co nejdéle, alespoň dokud nemoc nedosáhne závěrečného stádia a on nebude schopen vykonávat svou funkci. Ale dokud nám může pomáhat, proč bychom mu v tom měli bránit? Komu to ublíží?"
"O to tady nejde. Vesmírná loď není vhodné místo pro - "
"Umírajícího člena posádky, jistě. Ale on není člen posádky, on je civilista, a netvařte se tak, pane. 'Civilista' není

sprosté slovo."
"Tvářit se?"
"Trhl jste sebou. Jako vždy, když přijde řeč na civilisty."
Picard vypadal, jako by ho někdo spráskal železnou tyčí. "Já s sebou netrhám."
"Trháte."
"To je absurdní."
Pulaská chvíli mlčela. Pak pomalými odměřenými kroky přešla k Picardovi a postavila se těsně u něj.
"Civilista," špitla.
Picard sebou škubl.
"Aha!"
"Aha nic."
"Škubl jste sebou. Viděla jsem to."
"Doktorko, vaše okouzlující snaha odvést mou pozornost nenese žádné ovoce." Obešel pracovní stůl a usedl za něj, jako by mu fyzická přítomnost kusu nábytku mezi ním a Pulaskou poskytovala jisté bezpečí. "Váš pacient se vrátí domů."
"Můj pacient má jméno. Jmenuje se Jaan. Jaan Baat-Utuul-Bayn-Devin. Jistě, není to tak působivé jako nějaká hodnost, ale má stejné právo, abychom na něj odkazovali jménem, jako kterýkoliv jiný civilista."
Tentokrát se Picard pokoušel škubnutí potlačit, ale k jeho lítosti - a k nemalé radosti doktorky Pulaské - se mu to nepovedlo. "Už jsem rozhodl, že Jaan se vrátí ke svému lidu. Moje autorita je na této lodi konečná."
"Ne, pokud jde o lékařská rozhodnutí."
"Tady nejde o medicínu, ale o složení posádky a já už jsem rozhodl."
"Výborně. Tak se rozhodněte." Sedla si na židli naproti němu.
"Rozhodl jsem."
"Dobře. Oficiálně se proti vašemu rozhodnutí odvolávám."
"Odvolání zamítnuto."
"Dobře. Takže poté, co jste ho zamítl, odvolám se o úroveň výš, a pak ještě výš, tak vysoko, jak jen budu muset." Usmála se na něj tím svým zatraceně krásným úsměvem, který se téměř vyrovnal nádheře jejích očí (proč jen proboha musí být tak přitažlivá?). "Jak víte, v případě sporu mezi kapitánem a šéflékařem dovoluje Flotila značně rozsáhlé odvolací řízení. Aby mohla být zachována autorita obou pozic," vysvětlila jemně.
"Ano, vím."
"A také jistě víte, že obvyklé odvolací řízení zabere něco kolem šesti měsíců. Během kterých nebudete moci uplatňovat své rozhodnutí o Jaanovi. Takže zatímco my dva se budeme bít v odvolacím řízení, nebude mu nic bránit v tom, aby byl platným členem našeho potulného tyátru."
Picard cítil, jak v něm narůstá vlna hněvu a okamžitě ji zadusil, ale všechen ten vztek se přece jen projevil v hlase.
"Nijak neoceňuji pokus ohrozit moji autoritu od někoho, kdo je na lodi tak krátce."
"Takže já jsem tu nová!" vrátila mu to Pulaská. "Nevěděla jsem, že musím být stejný veterán jako vy, abych měla právo starat se o lidi! Dobře, něco vám řeknu, kapitáne. Možná vás to potěší. Víte, myslím, že Jaan má před sebou nejvýše šest měsíců života - asi tak dlouho bude trvat odvolací řízení. Ale možná vám bude přát štěstí, takže Jaan do té doby zemře!"
Když domluvila, přála si, aby ta slova mohla vzít zase zpátky. Cítila se, jako by mu právě dala pohlavek. Picard na okamžik opravdu vypadal ohromeně.
Zahanbeně pohlédla na zem. "Promiňte," řekla s nefalšovanou upřímností, "to ode mě bylo ošklivé."
V pracovně na chvíli zavládlo ticho. Když Picard konečně promluvil, neozvalo se nic z té úsečnosti a přísnosti, kterou najisto očekávala.
"Dělejte, co uznáte za vhodné, Katherine," řekl měkce.
Konečně k němu vzhlédla a spatřila, že nemá v očích ani stopu po hněvu. Jen smutek. "Chci jen, abyste mě pravidelně informovala o jeho stavu."
"Samozřejmě." Chvíli mlčela. "Děkuji."
Chtěla odejít, ale u dveří ji zastavila Picardova slova. "A Katherine..."
Už podruhé použil její křestní jméno; nechtěla tu výzvu jen tak pominout. "Ano, Jean-Lucu?"
"Sdělte tomu chlapci mou... upřímnou soustrast. Jestli mu můžeme nějak - jakkoliv - zpříjemnit zbývající pobyt na lodi, stačí, aby nám o tom pověděl."
A v tu chvíli se usmála. "Vyřídím mu to," a odešla z kapitánovy pracovny.

Kapitola šest

Když Riker zjistil, že se k němu blíží Bobbi Chaseová, zvolnil krok.
"Komandére Rikere," oslovila ho.
Kývl jí na pozdrav. "Bobbi."
Lehce ho překvapilo, jak se pořád míjejí. Usmál se rtuťovité povaze dnešní mládeže.
Pak se ten hlas ozval za ním. "Ach, komandére."

Fázery na konverzaci, napadlo ho, když se otáčel. "Ano?"

Bobbi udělala krok. Ruce se jí nervózně zachvěly. "Neviděl jste tady někde Wesleyho?"

Překvapeně zamrkal. "Wesleyho? Abych pravdu řekl, právě jdu za ním do kajuty. Mám na něj dohlédnout."

"Není tam. Klepala jsem na dveře, ale nikdo mi neodpověděl."

Riker se zamračil. "Skutečně? Nebude vám doufám vadit, když se přesvědčím sám."

"Ne, pokud vám nebude vadit, když půjdu s vámi."

Chvíli to zvažoval. Wesley měl teď určitě dost starostí. Opravdu by bylo vhodné, aby s sebou vzal mladou dívku, která by ho přivedla na jiné myšlenky?

Co udělá? Samozřejmě, vezme ji s sebou. "Jak chcete," řekl. Usmála se. Vydali se k Wesleymu a Bobbi se mu pověsila na paty.

Když přišli k Wesleyho kajutě, Riker zazvonil a pro jistotu zavolal: "Wesley? Jsi tam?"

Odpověď nepřicházela. "Říkala jsem to," odvětila.

To ale Rikera nepřesvědčilo. Důkladně zabouchal na dveře a přísným hlasem nařídil: "Wesley, jestli tam jsi, přikazuji ti otevřít. A protože jsi zastupující praporčík, neuposlechneš-li můj rozkaz, budu tě muset poslat před polní soud."

K jejímu - ne však jeho - překvapení se ozval šouravý zvuk a pak se dveře otevřely.

Na prahu stál Wesley. Z roztržitosti si ani nevšiml, že tam s nimi je Bobbi. "Ano, pane?"

"Wesley, mohl bys mi prosím říct, co se tu kčertu děje?"

"Děje, pane?"

"Ano, děje. Mám přivolat Data, by ti k tomu přidal pár tuctů synonym?"

Pak pohlédl za Wesleyho dovnitř místnosti a překvapením se mu rozšířily oči. "Co jsi to udělal se svým pokojem, Wesley?"

Vykročil, ale Wesley mu stál v cestě. Pak se na něj Riker významně podíval a Wesley mu ustoupil. Riker vešel, Bobbi mu byla v patách. Wesley na ni pohlédl s mdlým zájmem. Nic neřekl.

Riker stál uprostřed místnosti a otočil se, protože to bylo jediné místo, kde k tomu našel prostor. Levá stěna byla do posledního místa zaplněna počítačovými terminály a každý měl na obrazovce jiná data. Na protější straně byly rozestavěné vědecké a lékařské přístroje, některé z nich Riker poznal - patřily na ošetřovnu.

"Wesley, co - " gestikuloval bezmocně. "Co to tady děláš?"

"Dělám, pane?"

"Nezačínejte s tím znovu, pane Crushere. Takže o co tady jde?"

Wesley se opřel o jeden ze stolů. "Hledám lék na 'hnilobu'. Na tu nemoc, na kterou umírá Jaan."

Bobbi zalapala po dechu. "Jaan? Ten elf? On umírá?"

"Tato informace se nedostane z téhle místnosti, jasné, mladá dámo?" řekl rychle Riker. Ale věděl, že v tu chvíli je to ztracená záležitost. Za hodinu to už bude vědět celá loď. Udržet tajemství v uzavřené společnosti, jakou vesmírná loď bezesporu je, je těžší než přimět Data k jednoslovné odpovědi.

Kývala na souhlas, ale to už se na ni nedíval. "Wesley," snažil se ho přesvědčit, "ty nejsi žádný lékařský expert. Odborníci hledali lék na tu nemoc celé roky."

"Ne, nehledali," vrtěl hlavou Wesley a bylo zřejmé, že na jakoukoliv Rikerovu argumentaci je připravený. "Ověřil jsem si to. V lékařských záznamech Federace je tahle nemoc ve srovnání s ostatními okrajovou záležitostí. Mnohem víc pozornosti věnují epidemiím než 'hnilobě'."

"Ale Wesley, jsem si jistý, že se jejímu výzkumu věnovali, jak jen mohli."

"Možná jí věnovali tolik času, kolik jim ho zbývalo, ale to není totéž."

A Bobbi, která si právě prohlížela nějaké pro ni těžko srozumitelné pojednání o účincích hniloby, se najednou ozvala: "No, myslím, že tomu rozumím. Chci říct, epidemie jsou určitě důležitější než nějaká - "

"Nějaká co?" vyjel Wesley vztekle. "Než nějaká nemoc, která postihuje jen jednu rasu, a ještě ke všemu jen malou část její populace? Jen Selelviané mohou onemocnět hnilobou, nikdo jiný. Možná, že kdybys ji mohla dostat ty nebo já nebo komandér Riker nebo kapitán Picard, dostalo by se jí mnohem větší pozornosti. Ale koho zajímá něco, co se týká jen elfů? Nám nic nehrozí, ale on umírá a já s tím musím něco udělat!"

Bobbi na ně bezmocně hleděla. Riker ji tiše upozornil: "Myslím, že byste měla jít, Bobbi." S radostí poslechla.

Wesley před ním vzdorně stál a Riker dodal: "Ty a Jaan jste si docela blízcí, když máma opustila Enterprise, viď?"

Tak tuhle otázku Wesley nečekal. Zvědavě na komandéra pohlédl a pomalu řekl: "Ano. Tedy, předtím jsme se občas viděli, párkrát jsme spolu promluvili, ale až potom, co máma odešla, jsme se opravdu spřátelili. Měli jsme hodně společného."

"Vážně?"

Wesley se zakabonil. "Vlastně... moc ne. Ale Jaan ztratil oba rodiče a máma sice není mrtvá, ale teď stejně nemůžu jen tak za ní zajít a promluvit si s ní o tom, co mě trápí."

Riker zabubnoval prsty na toaletní stolek, na kterém právě leželo několik kilogramů lékařského vybavení. "Legrační. Myslím, že dost šestnáctiletých chlapců asi nerado mluví o problémech s maminkou."

"Vlastně... je to tak trochu jako Enterprise, ta může přece oddělit talířovou sekci. Doufáte, že to nikdy nebudete muset použít, ale zároveň jste rádi, že můžete, pokud by to náhodou bylo nutné."

"Chápu." Riker si pomyslel, že to je zajímavá analogie. "Strach z odloučení," napadlo ho. Ale to byl spíš Deannin obor. "Podívej, Wesi..."

"Nepokoušejte se mi to rozmluvit, komandére, už jsem se rozhodl."

Riker na něj bezvýrazně pohlédl. Rozmluvit mu to? Kdyby chtěl, mohl mu to dát rozkazem. To, že Wesley nebyl skutečným oficiálním členem posádky ještě neznamenalo, že si mohl dovolit neuposlechnout rozkaz nadřízeného, tím

méně kapitánova zástupce. A kdyby mu Wesley dělal potíže, mohl by mu uložit domácí vězení. Ale právě to by zřejmě Wesleymu vyhovovalo. Mohl by nechat všechno vybavení odnést. Mohl by ho třeba i vysadit ve člunu. Ale nic z toho by situaci nevyřešilo.

A ten chlapec trpěl. Jeho matka právě odjela a i když byl Wesley v dobrých rukou, muselo ho to nějak ovlivnit. A teď mu navíc umíral nejbližší přítel.

Přesto...

"Wesi," zkusil to opatrně. "Jak už jsem řekl, medicína není tvoje specialita. Tou je technika."

"Nemůžete vyrůst jako syn lékařky, aniž byste toho spoustu nepochytil," odpověděl Wesley. "A co ještě neznám, to se doučím."

"Nemůžeš přece dohnat celé roky vzdělání specialistů, co se touhle nemocí už zabývají."

"Myslím," řekl Wes přesvědčeně, "že můžu. Zachránil jsem tuhle loď. Už několikrát. To nebylo štěstí. To nebyla šťastná náhoda. Co neumím, naučím se."

"V technice, možná. Ale ne - "

"Ve všem." Poklepal si na čelo. "Fotografická paměť."

"Co?"

"Fotografická paměť. Uvidím to, zapamatuju si to."

"Wesi," - Riker už vypadal značně podrážděně. "Fotografická paměť ti je k ničemu, pokud dokonale nerozumíš tomu, co vidíš. A ty pro medicínu prostě nemáš předpoklady."

"Dokážu to. A pokud se mě pokusíte zastavit, odsoudíte tím Jaana k smrti, plus kdovíkolik dalších lidí. A to všechno jen proto, že jste mi nevěřil."

Riker si povzdechl. "Dobře, Wesley. Když mi nevěříš, musíš se přesvědčit sám. Vyhrál jsi."

A s těmito slovy ho zanechal v pokoji uprostřed přístrojů.

"Samozřejmě že vyhraju," zašeptal Wesley. "Vždycky vyhraju. Jsem Mozkový trust."

* * *

Riker se krátce stavil u doktorky Pulaské, aby si ověřil, že Wesleyho materiály a data skutečně pocházejí od ní.

"Nevidím důvod, proč by mu to mělo být na škodu," usoudila.

"Ten chlapec si myslí, že může vyléčit hnilobu."

"Ten mladý muž si myslí, že může vyléčit hnilobu," opravila ho. "Kdo ví, Wille? Možná to dokáže. Kdyby za vámi přišel pětiletý Mozart a chtěl po vás, abyste mu koupil klavír, protože cítí, že dokáže napsat symfonii, co byste mu řekl?"

"Řekl bych mu: 'Zeptej se táty.'"

"Opravdu, to zní jako od prvního důstojníka."

Ta poznámka nebyla míněna nijak zle, ale přesto mrzutě stiskl rty. Vždycky měl Katherine rád, a tak to také zůstane. Ale vždycky si tajně přál, aby jednou, alespoň jednou s ní vyhrál nějaký spor. Ale tento cíl mu připadal stále v nedohlednu.

Poplácala ho po vousaté tváři. "Nebuďte tak otrávený, Wille. Když uspěje, budete ten skvělý prozíravý důstojník, který ho podpořil. A když ne, budete mu moci říct: 'Já ti to říkal."

"Ale já mu nechci říct 'Já ti to říkal.' Já jen chci, aby byl šťastný."

"Dobře." Chvíli mlčela. "Pak se modlete, aby příteli pomohl."

"Když už o něm mluvíme," přehlédl Riker ošetrovnu, "nikde ho tu nevidím."

"Jaan? Propustila jsem ho. Ach, pravidelně mu dávám léky. Ale proč bych ho tu měla věznit jako v kleci?" Pokrčila rameny. "Není to nakažlivé. A úplně by to popřelo důvod, proč je ještě na palubě. Bude-li brát pravidelně léky, odpočívat a chodit na kontroly, měl by být v pořádku."

"Asi jako každý, kdo umírá."

"A už to tu máme zase."

Po tomhle nepřipraveném setkání s Katherine se Riker vydal do strojovny. Najít Geordiho nebylo těžké. Byl v sekci přeplněné techniky, kteří se jako pilné včelky točili kolem zařízení, které (ukradli je tak ošklivé slovo) zabavili Kreelům. Riker se zastavil ve dveřích a chvíli je sledoval při práci.

Vypadali jako mravenci, co se vrhli na obzvláště lákavé zbytky jídla.

Geordi stál uprostřed ruchu, přejížděl zařízení skenerem a pomalu vrtěl hlavou. Riker na něj zavolal. Geordi mu nejprve ani neodpověděl. Pak do něj šťouchl jeden z techniků a Geordi naklusal k trpělivě postávajícímu Rikerovi.

Riker měl Geordiho rád. Opravdu měl, a i dnes se musel trochu bránit vlastním výčitkám - jako kdyby mohl za slepotu svého šéfinženýra; ovšem Geordi by byl asi první, kdo by se takovým pocitům smál. Nebylo to tak dávno, co Riker zjistil, že Geordiho VISOR je na protézu poměrně bolestivý, neboť od uživatele vyžadoval značné duševní úsilí, aby dokázal zvládnout pro většinu lidí nepředstavitelný tok zrakových vjemů. Schopnost nést to takhle klidně, nedávat to najevo... to na Geordim obdivoval. Na každém.

"Tak co se děje, pane LaForgi?" zeptal se formálně jako vždy, když požadoval hlášení.

A Geordi, kterého formálnost nikdy nijak zvlášť nedojímala, řekl jen:

"Tohle se vám nebude líbit, pane."

"Musím to aspoň zkusit. Co jste o té zbrani zjistili?"

"Nic."

"Nic?" řekl Riker nedůvěřivě. "Geordi, vaši lidé nad tím tráví celou věčnost. Neříkejte mi," recitoval s předstíranou hrůzou, "že to nezvládnete bez Wesleyho?"

Geordi se lišácky zasmál. "Ne, ani" - a začal imitovat typický Picardův projev - "pomoc úžasného pana Crushera..."

"...jenž je navíc momentálně zaneprázdněn..." doplnil Riker.

"...by nám nijak nepomohla," dokončil Geordi. "Odolává to všem našim spektrálním analýzám. Zkoušeli jsme to skenovat vším, co nás napadlo, abychom se tomu děťátku dostali k obvodům. Zkoušeli jsme trikordéry, optisken, dopravili jsme to dolů na ošetřovnu - "

"Nahoru na ošetrovnu."

"Nahoru na ošetrovnu," opravil se Geordi, "a hodili jsme to na diagnostické lůžko. Dokonce jsme, Bůh je mi svědkem, použili i rentgen! Není to dost zastaralé? A ani to nám nepomohlo. Ať už se tím pokusí proniknout jakýkoliv druh paprsku nebo záření nebo světla, ta věc ho prostě odrazí."

"Můžete to vidět?"

Geordi chvíli přemýšlel. "To je dobrá otázka, že? Chci říct - taky mi to nejdřív přišlo divné, ale to je pochopitelné. Prostě jsem považoval za samozřejmé, že to můžu vidět. Ano, vidím to. Ale vše, co vnímám, je vnější povrch té věci. Takže to asi neodráží všechno světlo. Kdyby ano..."

"Pak by to bylo neviditelné," doplnil ho Riker.

"Správně. Jako maskovací zařízení. Takže to může znamenat dvě věci. Buď je ten povrch tvořený nějakým naprosto neznámým kovem... a rozhodně se nechová jako normální kov, to vám řeknu rovnou. Vypadá to jako slitina s příměsemi, které vůbec nedokážu identifikovat."

"Nebo..." vyzval ho Riker.

"Nebo to má v sobě nějaký druh maskovacího zařízení, které působí až pod vnějším pouzdrem."

"Rozumím."

"To bych chtěl taky."

"Víte alespoň přibližně, jaký výkon ta věc může mít?"

"Nevím. Zatím mě nenapadlo jak to zjistit. Totiž, aniž bych riskoval, že vyhodím do vzduchu půlku strojovny."

"Bezva. To bude mít kapitán radost."

"Tak ať zkusí něco vymyslet on," utrhl se Geordi, ale to byl jen první projev inženýrovy vzrůstající frustrace. "Dokonce to ani nemůžu rozebrat. Podívejte se na tohle," přitáhl Rikera k zařízení, "až na tyhle ovladače a značení na tom není jediný šev. Podívejte - tady byl vstupní port, ke kterému Kreelové připojili nějakou poslepovanou kabeláž. Nejdivočejší na tom je, že jim to fungovalo. Hned, jak to zapojili. Hlupáci mají štěstí. Mohlo to provést cokoliv a místo aby je to poslechlo se mohli prostě vyhodit do vzduchu."

"Možná se té věci líbili."

"Pak má ten krám divný vkus na přátele."

Riker se podíval za Geordiho.

"Říkal jste, že tam byl vstupní port. Kde je teď?"

"Uzavřel se."

Riker chvíli mlčky otevíral a zavíral ústa a pokoušel se vypravit ze sebe větu. "Ono se to... co?"

"Uzavřelo se to. Vytáhli jsme to, co k tomu Kreelové připojili, a už jsme jen sledovali, jak se to ihned zacelilo."

"To je šílené! Víte, co jste právě řekl? Je snad ta věc živá?"

"Radši doufám, že ne. Protože jak se v tom rýpeme a dloubáme, tak jestli je to živé, mohlo by se to na nás naštvat. A já rozhodně nestojím o to, aby se na nás Drobeček naštval."

"'Drobeček?'"

"Moje přezdívka pro tu věc."

"Nádhera. Prosím, řekněte mi, Geordi," obešel zbraň a užasle na ni zíral, "jak se to zavřelo? Zapadla na tom dvířka?"

"Ne. Tomu právě nerozumím. To by bylo normální. To by bylo v pořádku. Ale tady se ten kov jen lehce zamihotal a pak se začal... nevím, jak to..."

"Přetvářet?" vložil se jeden z techniků.

"Taky se to tak dá říct. Kolem té díry se to přetvořilo, vyplnilo ji to a zarovnalo. Netrvalo to déle než tři sekundy. Jako by ten kov byl nějak poddajný. A pak to zase okamžitě ztvrdlo. A je to hladké jako předtím."

Riker se opřel o konzoli a vrtěl hlavou.

"Takže to, co jsme ulovili," řekl Geordi téměř potměšile, "je zatraceně podivné."

A Rikera napadlo, jakpak asi s tímhle hlášením naloží kapitán.

* * *

Worf vstoupil do simulátoru. Dveře se za ním zavřely a on si prohlížel zatím neaktivovanou místnost. Vypadala prostě, velká a černá, se zářící mříží zlatavých čtverců.

Worf si mohl vybrat nějaký propracovaný program - cokoliv od souboje na hradbách nedobytné pevnosti až po boj o vlastní život na neznámé planetě. Ale Klingoni byli střízliví.

Pomalu vykročil a přikázal: "Bojový ring."

Na podlaze se okamžitě objevil čtverec ohraničený jen svítícími čarami. Vzpomněl si, že Taša při cvičení vždy používala žíněnku. Bez urážky památce ctihodné Nataši Jarové, ale takový komfort ke Klingonům nepatřil.

Vstoupil do středu arény a postavil se do střehu, tělo uvolněné a připravené, oči rozšířené. "Protivníky," poručil. "Čtyři."

V každém rohu ringu se objevil jeden statný protivník. Zamračil se. Něco tomu chybělo.

Pak si vzpomněl.

"Změna," přikázal počítači. "Čtyři Kreely."

Čtyři postavy okamžitě zmizely, aby je vzápětí nahradili čtyři kreelští válečníci. Nehnutě stáli a čekali na povel.

Klingoni se podle tradice nikdy nesmáli. Ne navenek. Worf tohle pravidlo také ctil, ale v duchu se šklebil.

Něco však stále ještě chybělo, než mohlo cvičení začít. Během boje by počítač neustále analyzoval situaci a pokud by se Worf ocitl ve vážném nebezpečí, počítač by simulátor okamžitě vypojil. Ale válečník nemůže předvést to nejlepší, pokud není nic v sázce.

Ale Worf si pro vlastní potřeby už dříve počítač trochu upravil.

"Vypojit všechny bezpečnostní protokoly."

Až teď se ozval neutrální hlas počítače. "Potvrzuji," odpověděl. Znamenalo to, že od této chvíle by se počítač nezastavil ani před použitím síly, která by znamenala Worfovu smrt.

"Útok."

Čekal. Ruce, připravené k vykrytí útoku, tvořily před jeho tělem jakési 'T'.

Boj s postavami generovanými počítačem nebyl jen bezduchou bitkou. Počítač se z vašich chyb učil extrémně rychle a dokázal se s vámi rychle vypořádat. Proti každému vašemu pohybu nalezl obranu. Zkrátka jste bojovali proti zařízení, které myslelo tak pomalu jako humanoidi, jen když chtělo.

První z Kreelů provedl výpad. Ostatní se drželi zpět a sledovali, jak bude Worf reagovat. Nebyl to žádný průměrný bojovník, co jen vypadal jako Kreel, zaútočil jako skutečný Kreel. Žádné umění, žádná obratnost, žádná strategie. Prostě vyrazil na Worfa s napřaženýma rukama, dychtivě se snažil zachytit prsty protivníkův krk, ruku, nohu, cokoliv, co se dá zlomit nebo rozdrtit.

Worf neustoupil. Kolena pokrčená, paže připravené. Na poslední chvíli uskočil, uchopil Kreela zezadu za pas a za krk. S využitím jeho vlastní rychlosti ho vyhodil z ringu. Kreel nedisciplinovaně ležel na zemi a nehýbal se.

Čekal útok jednoho nebo dvou dalších. Ale počítač mu udělal čáru přes rozpočet. Všichni zbylí Kreelové zaútočili najednou.

Útok ho zastihl nepřipraveného. Kreelové se na něj sesypali jako včely a snažili se ho strhnout k zemi. Padl pod krupobitím ran pěstí.

Odrážel útoky silnými pažemi, jak jen nejlépe dokázal. Jednomu z Kreelů se podařilo omotat mu ruku kolem nohy a už se to chystal provést i s druhou ve snaze zlomit mu kost. Worf se na podlaze prohnul, vykopl a vzápětí bota přistála v Kreelově obličeji. Upadl na záda a ze simulovaného nosu mu proudila simulovaná krev.

Worf se vymanil ze sevření zbývajících dvou Kreelů. Jeden se na něj sápal, ale Worf mu snadno uhnul a kopl útočníka do hrdla. Kreel se začal dusit a odpadl. Worf se otočil a oplatil mu útok dalším kopem. Kreel měl zlomenou čelist a scházelo mu i několik zubů. Těžce zraněný, odkutálel se od Worfa a jen co opustil čtvercovou plochu, znehybněl.

Kreel, který krvácel z nosu, vstal a přidal se ke zbývajícímu kolegovi. Společně Worfa napadli. Jeden se mu vrhl po nohách, zatímco druhý zaútočil na trup. Worf uskočil a oba útočníci se srazili. Jeden se rychle vyhrabal na nohy, ale Worf už na něj čekal. Dvakrát zasáhl Kreela do žaludku. Pak ho popadl za ramena a kolenem ho tvrdě nakopl do brady. Bylo to brutální a zákeřné. Worf byl na sebe hrdý.

V tu chvíli mu poslední Kreel skočil na záda a zkroutil mu jednu ruku za zády. Worf volnou rukou vyhodil vyřízeného protivníka z ringu a pak se plně věnoval tomu, kterého měl na zádech.

Otočil se kolem osy a pokoušel se tu zatracenou věc setřást. Nešlo to. Kreel rozhazoval rukama na všechny strany a Worf najednou zjistil, že mu krční obratle skřípou pod pákou dvojitého nelsona.

Padl dozadu a plnou vahou dopadl na Kreela. Ale výtvor simulátoru ho stále ještě nehodlal propustit. Worf popadl paže, které mu svíraly hrdlo, ale nemohl je odtrhnout.

Worf zavrčel. Počítač ten zvuk analyzoval a v paměti našel, že zavrčení je to jediné, co Klingon vypustí z úst, když je v krajní nouzi. V bezprostřední blízkosti smrti Klingoni nikdy nekřičeli, nekleli ani nekvíleli. Jen dali tiše najevo hluboký nesouhlas.

Počítač nařídil svému výtvoru, aby dal Worfovi ultimátum.

"Vzdej se," zavrčel Kreel.

"Radši zemřít!" vykřikl Worf v odpověď a byl si naprosto jistý, že to jsou jeho poslední slova, neboť místnost mu před očima začínala tmavnout a dýchat bylo stále obtížnější...

Kreelovy dlaně měl mimo dosah, zaklíněné za vlastním krkem. Kreelovy neuvěřitelně dlouhé ruce byly napnuté do krajnosti a Worfa najednou napadla spásná myšlenka. Přestal se snažit roztrhnout Kreelovy dlaně a místo toho sáhl po soupeřových pažích, které měl v zorném poli. Tím Kreelovi dovolil vyvinout plnou sílu na svůj krk. Kreel ho mohl v několika sekundách zmrzačit nebo zabít. Musí být rychlejší.

Popadl Kreelovo levé předloktí, přitáhl ho bleskurychle k ústům a kousl do svalu tak tvrdě, jak jen dokázal. Vychutnával si Kreelovu krev, zatímco protivník vřískal bolestí; tlak na Worfův krk polevil. Worf skousl ještě více a najednou ho Kreel uvolnil úplně. Sáhl za sebe a judistickým chvatem hodil Kreela na podlahu. Vyplivl z úst lepkavou kapalinu a oběma koleny z výšky dopadl Kreelovi na hrudník. Zaslechl příjemný zvuk lámaných žeber a popadl Kreela za téměř neexistující krk, v bodě, kde se býčí hlava setkávala s rameny. Zabořil do tkáně prsty ve snaze najít místo pro dobrý úchop.

Kreel vydával ohavné bublavé zvuky a prasečí oči se mu rozšířily děsem. A pak řekl něco, co by Worf nikdy nečekal.

"Slitování," zasípal Kreel, zatímco těžce lapal po dechu.

Worf překvapeně pohlédl na padlého nepřítele. Rukama pevně svíral krk té bytosti.

Bytosti. Klingoni, dokonce ani Klingoni vychovávaní po většinu života lidmi, nedokázali o Kreelech přemýšlet jako o bytostech - jako o svých cítících, vnímajících bližních. Pro ně to byli šakalové, havěť, která se musí vyhubit, švábi, kteří čekají na pád lidstva, aby mohli přijít a převzít vládu.

"Na to zapomeň."

Pak přitlačil. Ozval se hlasitý zvuk, když zlomil Kreelovi krk. To křupnutí lahodilo Worfovým uším. Kreelovi se

vyřinula z úst krev a stekla Worfovi na ruce. Worf si toho nevšímal a vychutnával si ten krásný okamžik.

Kreel bezvládně ležel a život z něj vyprchával.

Worf pomalu vstal a díval se na mrtvoly, které nikdy skutečně nežily. Pak pohlédl na vlastní dlaně a zkusmo jimi pohnul, jako by je viděl poprvé v životě.

"Konec cvičení."

Protivníci zmizeli, jako by nikdy neexistovali. Ring zmizel také. Jako by to celé byl jen sen.

Až na...

Krev. Měl ji stále na rukou. Zíral na své ruce a prohlížel si je ze všech stran. Nemohl to pochopit. Pořád na nich lpěla krev z té simulace, ale neměla tam být, nemohla. Nebo snad ano?

Pomalu se vydal k východu ze simulátoru. Zvuk vlastní chůze mu připadal podivně hlasitý. Dveře se před ním otevřely. Vyšel na důvěrně známou chodbu a ještě jednou se podíval na ruce. Tentokrát na nich už žádná krev nebyla.

Usmál se. V duchu, samozřejmě.

"Přiveďte Kreely."

Kapitola sedm

Můstek klingonského bitevního 'křižníku' nebyl zrovna místo, kde by se zbytečně tlachalo. Ale ať už na něm do té chvíle probíhala diskuze na jakékoliv téma, když vstoupil na můstek klingonské lodi Kothulu Kobry, všichni okamžitě ztichli.

V tu chvíli seděl komandér zády ke dveřím, takže spíše jen vycítil, kdo přišel. Otočil se a pohlédl na zakrslého Klingona.

"Ano, Ctihodný?" řekl pomalu.

Zdálo se, že si ho Kobry nejprve přeměřil pohledem, než k němu promluvil. "Zajímalo mě, kdy se máme setkat s Enterprise."

"Za šest hodin, Ctihodný." Odmlčel se. "Mohu vám ještě s něčím pomoci?"

Kobryho očividně napadlo ještě několik otázek, ale žádnou nepoložil. Místo toho jen dodal: "Ne. To je v pořádku, komandére." Otočil se a odešel.

Komandér se znovu usadil v křesle a nevypadal příliš nadšeně. Jeho zástupce Tron cítil totéž. "Komandére, tohle se nedá vydržet." Komandér obrátil zlomyslný pohled k Tronovi. Překvapivě prudce mu přikázal: "Do mojí kajuty, Trone." Vstal a odešel. Ostatní na můstku na sebe zmateně pohlédli. Tron, také nic nechápaje, následoval komandéra.

O chvíli později stáli v komandérově kajutě. Tady si mohli promluvit mezi čtyřma očima. V Klingonské říši kdysi nic takového jako 'soukromí' neexistovalo. V místnosti by byla minimálně kamera, na kterou by byla napojená ochranka. Tyhle věci už ale patřily minulosti.

Komandér se otočil k Tronovi a založil si ruce na hrudi. Jejich pohledy se střetly. "Mohl by ses vyjádřit přesněji, Trone? Jaké 'tohle'?"

"Tahle... situace." Mluvil tak rychle a s tak neskrývaným rozhořčením, že se v řeči skoro zadrhával. "Přikázal jste mi, abych se připojil k ochrance Ctihodného Kobryho na Enterprise. Na lodi s Kreely!"

"Správně."

"S Kreely!"

"Můj sluch je v naprostém pořádku, Trone."

"Komandére," a přestože Klingoni nikdy nikoho neprosí, kdyby to někdy dělali, byl by k tomu Tron právě teď úplně nejblíž. "Zdá se mi, že jsme teprve nedávno opustili dok po opravách škod, které nám způsobila ta kreelská lůza. Nemluvě o tom, že mi usilovali o život, zabili na DQN 1196 dva členy mého výsadkového týmu a i po tomhle prvním setkání prolili klingonskou krev!"

"A co z toho plyne, Trone?"

Tron by si dříve nikdy nedovolil takovou upřímnost, nikdy si netroufal říci veliteli něco takového. Ale teď nějak cítil, že komandéra z nějakého důvodu skutečně zajímalo, co mu chce říct, a takovou příležitost si nechtěl nechat ujít.

"Plyne z toho to, že i když Federace a Říše pořád žijí v bludu, že mezi námi a Kreely ještě nevypukla válka, ta zvířata nám ve skutečnosti úmyslně jdou po krku od té chvíle, co na DQN 1196 objevila to skladiště zbraní. Ale jak jsme jim to začali v boji vracet, honem běželi k Federaci pro přímluvu. Kde je v tom místo pro pomstu? Kde zůstala klingonská hrdost?"

Komandér s odpovědí vyčkával. Místo toho s potěšením hleděl z okna na hvězdy, které kolem nich půvabně plynuly, jak letěli na místo setkání.

"Vyznáváš staré zvyky," začal konečně. "Zvyky, které platily před Velkým probuzením. Zvyky, které byly dobré předtím, než spojenectví Federací přineslo našemu lidu prosperitu a pokrok. A uvědom si, že jeden z tvůrců našeho spojenectví se právě nachází na téhle lodi."

"Ctihodný Kobry."

Tron si povzdechl.

"Přesně tak. Kobry je jedním z našich nejváženějších politiků. Myslitel, filozof. Jeho minulost je legendární. Je jedno, že jsme před Velkým probuzením byli divokou, válečnickou rasou... vlastně skoro jako Kreelové."

Tron si odplivl.

"Vím, je těžké to přijmout, ale jak jsem řekl, je to pravda. Oba si můžeme o současném osudu Klingonské říše myslet

cokoliv, ale naše pocity jsou bezvýznamné. Musíme respektovat přání Císaře a Císař si právě teď myslí, že válka mezi námi a Kreely je poslední možné východisko. Něco, co připadá v úvahu, až když selžou všechna vyjednávání, pokud se skutečně ukáže, že Kreelové pohrdají vším, co je nám svaté a co ctíme."

"To už se ukázalo," řekl Tron nesouhlasně.

"Ne dost," v komandérově tónu najednou bylo ještě cosi jiného. Něco neurčitého. A pak překvapivě udělal něco, co dosud nikdy. Zopakoval svá slova. "Že Kreelové pohrdají vším, co je nám svaté... a co ctíme."

Tron mu zpočátku nerozuměl. "Ctíme válku," řekl. "Ctíme čestnou smrt. Ctíme..."

"Jedince."

A pak to Tronovi konečně začalo pomalu docházet. A pak, snad aby příliš nezdůraznil, co má na mysli, dodal: "Některé... ctihodné... jedince."

"Jako je... Ctihodný Kobry," Tron mluvil pomalu.

"Jako on." Do této chvíle ještě na Trona nepohlédl. "Kdyby se snad Ctihodnému Kobrymu něco stalo... něco, za co by byli odpovědní Kreelové... byla by to urážka naší cti, kterou by žádné vyjednávání - jakkoliv dlouhé - nikdy nemohlo napravit."

"Ano... ano..."

"Pak by byla vyhlášena válka. Téměř okamžitě. Válka, kterou by Klingoni určitě vyhráli, ať už mají Kreelové dokonalé zbraně nebo ne. Válka je nevyhnutelná, ty to víš. Kreelové mají jediné štěstí, že jsme je díky Velkému probuzení nevyhladili vlastníma rukama už před několika desetiletími. Teď mají zbraně, které nám ztrpčují život. Kdoví, kam se dostanou za několik desetiletí. Zatímco my budeme jen tak klábosit a slibovat jim mír a přátelství, oni se do té doby vyzbrojí tak, že nám budou dělat skutečné potíže. To nikdo z nás nechce."

"Samozřejmě, že ne." Tron stěží chápal, co všechno má komandér na mysli. "Dokonale rozumím vašim vývodům."

"Vývodům?" A pak na něj komandér pohlédl s tak nevinným výrazem, že těžko působil jako Klingonovi vlastní. "Jakým vývodům, Trone? Tohle je jen neformální rozhovor mezi komandérem a jeho podřízeným. Netvrdím, že vidím do budoucnosti. Nemám žádnou představu, co se bude dít. A jsem si jistý, že to nevíš ani ty."

"Jak bych mohl?" řekl Tron opatrně. "Nejsem přece věštec."

"Ani já," kývl komandér. "Ani nejsem diplomat, moudrý muž nebo snad velký myslitel či filozof. Jsem jen pouhý pokorný voják. Vlastenec, který doufá, že jednou uvidí, jak Říše směřuje k nejlepšímu možnému osudu. Jako vy. Jako všichni velcí hrdinové."

"Jsem poctěn, komandére, že o mně takhle smýšlíte."

"Ne víc, než jak si zasloužíš, Trone. Ve skutečnosti doufám, že se všem Klingonům dostane toho, co si opravdu zaslouží." Pak se od něj odvrátil. "To je vše."

Tron se obrátil k odchodu a hlavou se mu pořád honily všechny důsledky komandérových slov. Nevyslovené hrozby, machinace, zákulisní jednání, která by mohla vést k válce, ve které by ztráty mohly jít do milionů a která by mohla znamenat vyhlazení nenáviděného nepřítele. A také k šanci, jak důstojně žít - nebo důstojně padnout.

Jako za starých zlatých časů.

Kapitola osm

"Už toho mám dost," zvolal Jaan. "Prohrál jsem. Končím."

Znechuceně mrskl karty na stůl. "Rozbitá fleš." Pohlédl na spoluhráče. "A je to všechno vaše vina."

Dat na něj hleděl zlatýma očima a karty držel poklidně před sebou. "Nejsem si jistý, že chápu tvoje myšlenkové pochody."

U stolu seděli Jaan, Dat, Geordi a Deanna Troi. Každý z nich měl před sebou jinak vysokou hromádku žetonů. Jaan vrtěl hlavou. "Chci říct, podívejte se na sebe. Android, co nikdy nemění výraz v obličeji. Geordi, kterému nevidím do očí. A empat, který vycítí, co si myslím o kartách, co právě držím v ruce."

"Nikdy bych nezneužila své schopnosti k nefér hře," ohradila se Deanna dotčeně.

"Myslím, že žertuje, poradkyně," řekl Geordi. Přes svoji schopnost vycítit emoce (nebo snad právě proto) byla Troi jedním z nejvážnějších členů posádky. I Dat vedle ní občas vypadal jako rozchechtaná hyena.

"Rozhodně ne," odpověděla Troi.

"Ano, žertuju," usmál se Jaan.

A Troi se na něj upřeně zadívala a i když nic neříkala, bylo jasné, co si myslí. Ne, nežertuje.

"Stejně končím. Vlastně,, jsem nějak unavený." Vstal a vyšel z místnosti.

O chvíli později, na chodbě, se opřel o zeď. Cítil, že mu srdce buší jako o závod a donutil se dýchat pomalu a zhluboka. Pak se dotkl komunikačního panelu na stěně. "Ošetřovna?"

"Ošetřovna, tady doktorka Pulaská," ozvala se rázná odpověď. "To jsi ty, Jaane?"

"Jo." Donutil se k poněkud vzpřímenějšímu postoji, jako by ho snad Pulaská mohla vidět a jako by se při pohledu na něj mohla zamračit. "Cítím se trochu slabý."

"To mě nepřekvapuje. Je čas na léky. Už jsem pro tebe chtěla poslat lékařský tým. Kde jsi?"

"U rekreační místnosti D5."

"Pošlu pro tebe doprovod."

"Ne," řekl rychle - a trochu rozzlobeně. "Zvládnu to sám. Nejsem přece nějaký zatracený mrzák, kterého musejí všude nosit. Brzo budu u vás - a sám."

Zdálo se, že lékařka chvíli váhá. Pak odpověděla: "Tak dobře. Máš pět minut. To je spousta času. Ale jestli tu do té doby nebudeš, pověřím někoho, aby tě našel a dotáhl sem."

"Dohodnuto."

Odstoupil od panelu a zamířil k turbovýtahu. "Jaane," ozvalo se za ním.

Nezastavil se. "Právě jdu na ošetřovnu, poradkyně. Doktorka mi dala limit. Snad tam stihnu dojít včas. Ale jestli si chcete popovídat, budete muset jít se mnou."

"Dobře." Troi s ním srovnala krok. "Poslední dobou mě tvé chování znepokojuje, Jaane."

"Kapitán vám už pověděl o mém malém problému, že?"

"Jako lodní poradkyně jsem zodpovědná za duševní pohodu všech na této lodi."

"To je vaše oklika jak říci ano?"

Odkašlala si. "Ano. Jen jsem chtěla, abys věděl, že kapitán Picard informaci o tvém stavu před posádkou nezveřejňuje." Nedodala, že o to se už postarala Bobbi Chaseová.

U dalších dveří se zastavila. "Náhodou právě tohle je moje kajuta. Doufala jsem, že si budeme moci promluvit v soukromí."

Udělal nerozhodné gesto. "Čekají mě na ošetřovně. Jestli se tam neukážu, pošlou na mě psy."

Troi se na chvíli zamyslela a klepla na komunikátor. "Troi ošetřovně."

"Ošetřovna, tady Pulaská. Co se děje, Deanno?"

"Myslím, že Jaana čekáte na ošetřovně."

"Přesně tak."

"Je se mnou a já jsem doufala, že si s ním budu moci na pár minut promluvit, pokud vám to nebude vadit."

"Nejsem si jistá, jestli to nebude vadit Jaanovi. Když jsem s ním před chvílí mluvila, nepřišlo mi, že se cítí nějak zvlášť dobře."

"Pár minut snad ještě vydržím, doktorko," promluvil najednou Jaan. Mile se na Deannu usmál. "Elfové se zotavují pozoruhodně rychle."

"Taky jsem slyšela. V pořádku, Deanno, ale zodpovídáš mi za něj."

"Jistě. Troi konec."

Otočila se k němu a on se stále usmíval. Bože, nikdy dřív si nevšimla, jak okouzlující má úsměv.

"Musím se přiznat," řekla pomalu, "že neznám Selelviany tak dobře, jak bych asi měla. S tisícovkou jiných lidí na palubě..."

"Žádný problém." Přistoupil k ní o krok blíže. "To není vůbec žádný problém."

V tu chvíli znovu zapípal její odznak. Tentokrát někdo potřeboval ji. Omluvně se pousmála a znovu klepla na komunikátor. "Tady poradkyně Troi."

"Tady kapitán Picard," ozval se ten tak typický hlas. "Setkali jsme se s klingonskou lodí a připravujeme se přivítat na palubě klingonského velvyslance a jeho doprovod. Myslím, že by bylo dobře, kdybyste byla u toho."

"Kapitáne..." Trochu zaváhala, což u ní bylo nezvyklé. "Mám právě teď soukromý rozhovor."

"Nemůžete ho přeložit na jindy?"

Pohlédla na Jaana, aby mu řekla, že kapitánova slova znějí naléhavě.

Jaan pomalu vrtěl hlavou a rty tiše signalizoval slovo "Ne. " Oči se mu pobaveně leskly.

A její odpověď samozřejmě zněla ne. Koneckonců - byl tady někdo, kdo nutně potřebuje pomoc. Do té doby si kapitán určitě dokáže se vším poradit sám.

"Troi?" optal se po chvilce ticha otráveně Picard.

"Myslím, kapitáne, že tohle odložit by nebylo nejmoudřejší."

V tu chvíli si dokázala představit Picardovu tvář s výrazem překvapení.

"Tak dobře, poradkyně. Když myslíte. Ale hned, jak budete moci, přijďte za námi."

"Jistě, pane. Jistě."

"Výborně. Picard konec."

Ruka jí pomalu sjela z komunikátoru a Jaan ji uchopil. Jeho blízkost ji pohltila.

"Deanno," řekl melodickým tónem, "o čem jste se mnou chtěla mluvit?"

* * *

"To bylo zatraceně divné," zamyslel se Picard na můstku. Otočil se k Rikerovi. "Nemyslíte, Jedničko? A kromě toho, pane Rikere," pokračoval, aniž by mu dal šanci odpovědět, "pochytil jste tedy opravdu nepříjemný zvyk."

Riker byl zmatený. "Jaký zvyk, pane?"

"Jak se drbete ve vousech pokaždé, když se vás někdo na něco zeptá. Budí to dojem, že se nemůžete rozhodnout."

"Opravdu?" Riker se tvářil nevinně. "To mi je líto, pane. Zkusím si na to dávat větší pozor. A pokud jde o vaši otázku, tedy... Deanna umí být dost cílevědomá, když si myslí, že ji někdo potřebuje."

"Ovšem."

"Myslím, že právě proto je v roli poradkyně tak dobrá."

Dveře turbovýtahu se otevřely. Vystoupili z něj Geordi a Dat, které kapitán povolal na můstek ještě před hovorem s Deannou.

Dat sešel ke kormidelní konzole a usadil se. Se zájmem hleděl na klingonský bitevní křižník, který se před nimi vznášel na hlavní obrazovce. Kdysi by takováhle situace vyvolala přinejmenším žlutý poplach. To bylo ale dávno předtím, než Data vůbec sestrojili.

Otočil se k sousední konzoli, kde právě seděl poručík Marks. "Kde je Wesley?" zajímal se Dat.

"Date," pronesl nesmlouvavě Picard, "už se mě nikdy neptejte - za žádných okolností - kde je Wesley Crusher."

"Ano, pane."
"Kapitáne," oslovil kapitána ze svého místa Worf. "Přijímáme z lodi pozdrav."
Picard si nemohl nevšimnout, že Worf nemluví o "klingonské lodi", jak by jménem majitele označil snad všechny ostatní. "Tady kapitán Picard z lodi Enterprise."
Obraz se lehce zamihotal a pak se objevila tvář klingonského komandéra. "Zdravím vás, kapitáne," řekl hlubokým hlasem. "V jiných dobách bych vás mohl nazvat svým nepřítelem."
"V dobách, které už dávno minuly," odvětil Picard.
"Jsme připraveni přenést našeho velvyslance s doprovodem k vám na palubu. Žádáme vás, abyste Ctihodnému Kobrymu věnovali mimořádnou péči."
"Jako každému našemu hostu."
"Ale Ctihodný Kobry není jen tak nějaký host. Je to jedna z nejváženějších osobností v Říši. Doufám, že si toho Kreelové jsou vědomi."
"Jsem si jistý, že ano," přitakal Picard. Už před chvílí vytušil, jakým směrem se tenhle rozhovor bude ubírat, ale nezasáhl.
"Na vaší lodi budou mít kreelští diplomaté volné ruce. Kapitáne, znáte definici kreelského diplomata?"
Picard potřásl hlavou. Zpoza něj se ozval Worf. "Kreel, kterému došly argumenty včetně munice."
Z Klingona na obrazovce vyšel velmi podivný zvuk. Picarda nejprve napadlo, že komandér umírá. Pak ten zvuk poznal. Klingonský smích. Zvuk na půli cesty mezi kašlem a smrtí udušením. "Velmi dobře! Ty musíš být ten legendární Worf."
Worf si najednou uvědomil, že se bezděčně dopustil porušení etikety, když promluvil bez kapitánova svolení. Teď mlčel, dokud kapitán jemně nekývl směrem k obrazovce. "Jsem poručík Worf."
"Ne komandér Worf?"
Worf odpověděl jen s malým zaváháním. "Chvíli to trvá."
Picard pohlédl na Rikera. "Co jste čekal?" četl v Rikerově tváři.
Komandér stále mluvil k Worfovi. "Je jen dobře, že na palubě Enterprise bude jako dodatečná pojistka občan Klingonské říše."
"Jsem šéfem bezpečnosti pod velením kapitána Picarda, který je v takovýchto záležitostech velmi důsledný," ozval se Worf škrobeně. "Za těchto okolností jsem velmi rád, že jsem pověřen touto službou. Přesto se cítím především jako občan Federace než jako člen Klingonské říše."
Picard souhlasně pokývl.
Komandér na něj však hleděl skepticky. "Poručíku Worfe, díval jste se poslední dobou do zrcadla?"
"Obávám se, že vám nerozu - "
"Klingon je tím, čím je, poručíku Worfe. Můžete sloužit, jak vám velí svědomí, ale nic nezmění skutečnost, že jste... jedním z nás." Obrátil se zpět ke kapitánovi. "Připravte se na přijetí Ctihodného Kobryho."
"Přivítáme ho v hlavní transportní místnosti," kývl Picard. "Enterprise konec. Pane Rikere, pane Worfe, doprovodíte mě. Pane LaForgi, můstek je váš."
Když společně zamířili k turbovýtahu, Picard poznamenal: "Doufám, že ať už se poradkyně Troi zabývá čímkoliv, nebude jí to trvat dlouho. Protože tohle je přesně ten typ situace, kdy bych ji rád měl vedle sebe."
"Mohl bych se jí na to diskrétně zeptat a za chvíli bychom se setkali v transportní místnosti," navrhl Riker.
Picard krátce pokývl. "Proveďte."
* * *
Deanna Troi se přiměla ustoupit o krok. Bylo pro ni obtížné soustředit se na svou roli. "Chtěla jsem... si s tebou promluvit o stavu tvé mysli."
"Dobře," zazubil se Jaan. "Mám rád ženy, co se zajímají o to, co mám v hlavě."
Troi potřásla hlavou, jako by si tím snad chtěla urovnat myšlenky. "Myslím že... že mi nerozumíš."
"Rozumím vám dokonale. Jste lodní poradkyně. Bojíte se o mě. Děláte svou práci. Je to docela prosté."
"Ano," nadechla se, "přesně tak."
Zastavil se, ale náhle jí položil ruku na rameno. Oči se mu třpytily a jí připadalo, jako by mu v nich vířily malé měděné tečky. "Přesto," zašeptal, "napadlo mě, jestli vás náhodou nepřitahuji."
Pokoušela se opět nadechnout, ale na plicích měla kámen a cítila se jako spoutaná. "Něco... z tebe cítím."
"A já z vás," zašeptal.
"Ne," snažila se, ale nedokázala sebrat síly k hlasitějšímu projevu. "Ne, vůbec jsi mě nepochopil."
"Vážně?"
"Ano. Cítila jsem z tebe..."
"Co?"
"Strach. Strach z toho, co se s tebou právě teď děje. Takový strach, takové zoufalství, že bys..."
"Co, Deanno?" zeptal se. Vypadal, že se dobře baví.
Zrychlil se jí tep a cítila, jak jí ve spáncích pulzuje krev. Co se to s ní děje? Z čeho je tak poblouzněná? Začala se potit.
"Udělal cokoliv," - jen tak slabě zasténala.
"Vy byste to snad neudělala?"
"Ano. Ne. Já - "
"Podívejte se na mě, Deanno."
Pokoušela se hledět jinam, ale uchopil ji za bradu a jemně jí otočil obličej k sobě. Usmál se. "Vypadám snad jako někdo, kdo je vystrašený? Někdo zoufalý?"
"Ne. Ale ty nejsi... Chci říct, já - " odmlčela se. V hlavě měla najednou naprostý zmatek, obvyklá duchapřítomnost

kamsi zmizela. Povytáhla si uniformu, která teď byla nasáklá potem a lepila se jí na tělo. "Je tu... nějak horko."
"Nezdá se mi," řekl Jann nevinně.
"Moje oblečení... je tak... nepohodlné."
"No, vím, co tím můžeme udělat."
A pak se ozval zvonek u dveří.
Jaan chtěl už už zavolat "Teď ne!" Ale jen co mu myšlenky zatékaly jinam, kontrola nad Deannou se mu vymkla a poradkyně byla najednou volná. Ale stále byla zmatená a dezorientovaná a on využil příležitosti: "Jsem v pořádku - duševně. Vůbec se o mě nemusíte bát."
Znovu se ozval zvonek a on ji konečně pustil - fyzicky i mentálně. Odtáhla se a zaujala obvyklý postoj. Trochu zmateně - ale už přirozeně - se usmála.
"Poradkyně," ozval se za dveřmi Rikerův hlas. "Nerad vás ruším. Chci jen vědět, kdy vás můžeme očekávat na schůzce s klingonským velvyslancem. Nehoří to, rozumějte."
"Vlastně - myslím, že tady už jsem skončila, komandére Rikere. Co ty na to, Jaane?"
"Jistě."
Dveře se otevřely a Riker vstoupil. Pohlédl na Deannu, pak na Jaana a zase na ni. "Opravdu bych vás nerad rušil..."
"Ale samozřejmě, že byste rád, komandére," zasmál se Jaan vesele. "Ale chápu vaše důvody. Poradkyně Troi je velmi vytížená žena. Je ode mě opravdu nefér, že chci její čas jen pro sebe." Elegantně jí políbil ruku. "Nashledanou, poradkyně." Vyšel z kajuty.
Riker si ji opatrně prohlížel. "Jsi v pořádku, Deanno?" zeptal se jí neformálně, jako ostatně vždy, když spolu byli sami.
"Jsem v pořádku, Wille. Proč?"
"Trochu se červenáš, to je všechno."
"Jsem v pořádku, opravdu. Kde je velvyslanec s doprovodem?"
"Dorazí každou chvíli. Když si pospíšíme - "
"Už nic neříkej."
Vyšli z kajuty a vydali se chodbami. Po cestě Riker poznamenal: "Takže Jaan byl ten neodkladný pacient."
"Tušila jsem, že můžeme čekat něco podobného," řekla Troi skoro současně. "Když uvážíme jeho současný zdravotní stav, je zřejmé, že ho musíme pozorně sledovat i po duševní stránce."
"Takže co jsi zjistila - pokud to není důvěrné. Nějaký důvod k obavám?"
Tomu se musela usmát, pobavena Rikerovou posedlostí mít o všem neustále přehled. "Nemyslím, že bych porušovala nějaké lékařské tajemství," odpověděla, "když ti řeknu, že je v pořádku - duševně. Nemusíme se o něj bát. Vůbec."

Kapitola devět

Prvními Klingony, kteří se zhmotnili na palubě Enterprise, byla Kobryho čestná stráž... nebo ještě lépe, jeho osobní stráž. Bylo jich celkem osm a Picardovi připadlo, že všichni vypadají stejně. U některých cizích ras bylo těžké od sebe odlišit jednotlivce. Rysy mimozemšťanů lidem prostě splývaly. Napadlo ho, jestli Klingoni mají problém rozeznat například jeho a Rikera. Krátce pohlédl na prvního důstojníka, který stál v pozoru hned vedle Deanny Troi, s níž před chvílí přišel, a nakonec došel k závěru, že to je dost nepravděpodobné.
Přestože klingonští strážci neměli zbraně v pohotovosti, ruce měli spuštěné k opaskům s fázery, aby je mohli případně okamžitě použít. Nejprve se nehnuli z přenosové plošiny a opatrně obhlíželi celou místnost, jako by na ně mohli každou chvíli zaútočit nějací zabijáci.
Klingon v jejich čele najednou vystoupil. Oděv měl poněkud zdobnější, téměř obřadní; ten prozrazoval jeho společenské postavení.
Došel až k Worfovi a oslovil jej: "Kapitáne." To bylo snad poprvé, co Picard viděl Worfa v rozpacích. Rychle jim do toho vstoupil: "Dovolte, já jsem velitelem Enterprise. Kapitán Jean-Luc Picard, k vašim službám."
Klingon se pomalu otočil k Picardovi. "Omlouvám se vám, kapitáne. Viděl jsem Klingona v uniformě a tak... no, chápete, taková chyba se stane snadno." Toporně - po klingonsku - mu zasalutoval.
Ó, chápu to dokonale, pomyslel si Picard. Zatraceně dobře víš, kdo tu velí.
"Samozřejmě," usmál se a oplatil mu pozdrav. Taková gesta se sice na Enterprise nenosila, ale při jednáních s cizími hodnostáři na návštěvě protokol vyžadoval, aby se jim dostalo pozdravu podle jejich zvyků. "Jsem si jist, že váš omyl je spíše jen znamením, kam až se poručík Worf ve Hvězdné flotile dostane."
"A, ano," odvětil Klingon. "Jako by to bylo včera, co Klingon, který padl Hvězdné flotile do rukou, mohl dorazit nanejvýš na vězeňskou planetu."
"Federace nikdy neměla žádnou vězeňskou planetu," odpověděl škrobeně Picard.
"Samozřejmě že ne," souhlasil Klingon uctivě. "Jmenuji se Tron. Jsem prvním důstojníkem slavného klingonského komandéra, se kterým jste měl před chvílí tu čest mluvit."
"První důstojník. Takže se zase hned vracíte na vaši loď?"
"Ne, v žádném případě. Jsem jedním z těch 'šťastných' Klingonů, kteří přežili ten první incident na planetě DQN 1196. A jako takový mám jisté potřebné vědomosti. Můj komandér se beze mě bude muset na chvíli obejít."
"A kde," zeptal se konečně Picard, "je velvyslanec?"
"Nejprve musíme zabezpečit loď," vysvětlil mu Tron.
Picard, jakkoliv diplomat, musel potlačit trpký pocit, jaký v něm Tronovo prohlášení vyvolalo. "Ujistil jsem vašeho

komandéra - a ujišťuji i vás - že tato loď je zabezpečena dokonale."
"To proto, že Kreelové ještě nejsou na palubě."
"I potom bude."
"Jak myslíte." Dotkl se komunikátoru, který měl připevněn na zápěstí. "Tady Tron. Vše je v pořádku."
Z komunikátoru se ozval komandérův hlas. "Dobrý lov," popřál.
Ostatní Klingoni sestoupili z plošiny a na ní se v několika sekundách materializoval Ctihodný Kobry. Po boku mu stál další Klingon, tentokrát přitažlivá žena - dokonce i podle pozemských měřítek. Byla vysoká a štíhlá, nicméně měla mohutná ramena a poměrně svalnaté holé paže. Zbytek těla jí zakrýval hnědočerný oděv. Přes něj měla přehozenu zlatou kazajku. Z tváře jí zářily mandlové oči, jak tvarem, tak i velikostí, a vlasy jí volně splývaly až na záda.
Přes všechnu její krásu se ale nejvíce pozornosti dostávalo Ctihodnému Kobrymu, Picard na něj po několik sekund užasle zíral, ohromený jak stářím toho Klingona, tak i jeho nepatrným vzrůstem. Jak se jen proboha mohl někdo tak malý, fyzicky naprosto bezmocný, dostat v Říši tak vysoko? Bylo to nepochopitelné.
Ale Picard znovu potlačil svoje pocity, vykročil k hostovi a podal mu ruku. "Ctihodný Kobry."
"Kapitáne Picarde," pozdravil Kobry a usmál se.
Usmál se!? Picard nevěřil vlastním očím a uslyšel, že i Worf lapá po dechu.
Potřásl Kobrymu malou rukou. Na někoho tak drobného měl velvyslanec pekelně silný stisk. "Je to pro mě opravdu čest," snažil se Picard vzpamatovat.
"Ano, opravdu?" chichotal se Kobry. (Chichotal!) "Odpusťte, kapitáne. To byl jen malý žert. Jako ostatně všechny mé žerty."
Tohle ale bude výlet, napadlo Picarda.
"Toto," ukázal Kobry na mladou ženu, "je moje pobočnice, Gava. Gavo, to je neocenitelný kapitán Picard a jeho stejně neocenitelná posádka."
"Je mi ctí," pronesla tichým chraptivým hlasem, v jehož drsnosti bylo cosi podmanivého. "V našich záznamech toho o vás už máme hodně napsáno. Ale vždycky jsem předpokládala, že v tom je spousta nadsázky."
"V žádném případě," vmísil se Worf autoritativně.
"To je milé," řekla.
Pak se ozvala obsluha transportéru. "Pane... volá nás Kothuht. Chtějí vědět, jestli dorazili všichni a v pořádku."
"Řekněte jim," přikázal Picard a pohlédl na Trona, "že všichni jsou v pořádku a v bezpečí. Mohou odletět, kdykoliv se jim to bude hodit, a že přejeme hodně štěstí na další misi." Ukázal ke dveřím. "Ukážeme vám kajuty, které jsme pro vás připravili."
Čestná stráž kolem Kobryho okamžitě vytvořila půlkruh. Nezdálo se, že si toho všiml. "Veďte nás, kapitáne."
* * *
Dat právě seděl u kormidelní konzole, když zaslechl zapípání svého komunikátoru. Klepl na něj. "Tady Dat."
"Date," ozval se unavený a trochu skřípavý hlas, "tady je Wes. Podívej, potřeboval bych s něčím pomoci."
"Souvisí to nějak s tím, proč jsi byl dočasně zbaven výkonu služby?"
To už se na něj soustředily kradmé pohledy všech přítomných. Všechny více či méně zajímalo, co se to s Wesleym vlastně děje. Všichni si mysleli, že je trochu předčasně vyspělý. Ale když se začal chovat vyloženě divně, no...
"Nebyl jsem ničeho zbaven, Date," ozvalo se dotčeně. "Jen jsem potřeboval čas na něco jiného. Prosím, můžeš přijít za mnou a pomoct mi s tím?"
"Za tebou? Ne. Právě jsem ve službě. Nemohu opustit můstek."
A Geordi, který také poslouchal - jako všichni ostatní - mu navrhl: "Můžu za tebe najít náhradu, Date."
"Ne, Geordi," Dat působil neoblomně. "Je to moje odpovědnost. Nemohu odejít. Ale mohu ti s něčím pomoci teď?"
"Jistě. Jistě, chápu, poslechni... znáš... počkej. Podívej, alespoň zajdi do konferenční místnosti, je to důvěrné, ano?"
Dat se tázavě ohlédl po Geordim. "Vlastně skoro neopustíš můstek. Když tě budu potřebovat, zaklepu na dveře."
O chvíli později stál Dat před obrazovkou v konferenční místnosti. "Jaký máš problém, Wesley?"
"Znáš nemoc nazývanou 'hniloba?'"
V poslední době se Dat pokoušel odpovídat stručněji. O některých tématech nevěděl vůbec nic, zatímco o jiných toho věděl tolik, že měl problémy odlišit podstatná fakta od banalit. Ale stále se to učil. "Ano, znám."
"Dobře. Podívej, našel jsem jeden lék, kterým před sto lety léčili rakovinu."
"Solicyklin?"
"Ne, jiný."
"Nembitol?"
"Ano!" Wesley se zuřivě hrabal v poznámkách. "Četl jsem o něm a zdá se, že má nějaké vlastnosti, díky kterým se výborně hodí pro léčbu 'hniloby'. Je to tak dokonalé, ani se mi nechce věřit, že to nikdy nevyzkoušeli. Co jsem od tebe chtěl vědět je…"
"Před třiadvaceti lety. Ukázalo se, že je zcela neúčinný." Z Wesleyho obličeje jako by vyprchala všechna krev. "Jsi si jistý? Chci říct, opravdu se nemýlíš? Prošel jsem si všechny lékařské časopisy a o Nembitolu jsem tam nenašel ani zmínku."
"Časopis aplikovaných věd, ročník osmdesát tři, číslo devět, myslím."
Wesley si dotyčný časopis vyvolal na jednom z počítačů. Pozorně projížděl obsah - a našel to. Dat sebou trochu škubl, když Wesley praštil pěstí do stolu. "Ksakru! Jak jsem to mohl přehlédnout?"
"To snad ne," snažil se ho uklidnit Dat. "Kdybys použil hlasové rozhraní počítače, jistě by tě na ten článek navedl."
Wesley vypadal tak sklesle, jak ho Dat ještě nikdy neviděl. "Nepoužil jsem hlasové rozhraní."
"Cože?"

"Vypnul jsem ho. Všechno jsem prošel ručně." Dat zmateně zamrkal. Bylo to pošetilé. Jako kdyby na lodi vypnuli warpový pohon a vytáhli vesla. "Wesley... proč?"

"Měl jsem s ním problémy."

"Myslím, že to je velmi nepravděpodobné," Dat se cítil trochu dotčeně. Když byl ještě na Akademii Hvězdné flotily, pomáhal při modernizaci a přestavbě počítačového systému pro vesmírné lodě, včetně vylepšení komunikačních schopností a rozšíření jeho už tak úžasné paměti.

"Lodní počítač je extrémně... jak je ten staromódní termín... 'uživatelsky přátelský'."

"Tedy, mně to nějak nesedlo," vrčel Wesley otráveně. "Položil jsem mu otázku 'současný výzkum' a on se mě zeptal: 'Účel výzkumu?'"

"Byl tak naprogramován," řekl Dat. "Tak, aby jeho odpovědi byly co nejkonkrétnější. Má tak lepší výkon."

"Jo. Ale když mu řeknu 'Hledám léčbu proti hnilobě,' řekne mi jen 'V současnosti není žádná léčba známa.' To už jsem slyšel i od lidí. Nepotřebuju, aby mi to říkala ještě nějaká mašina. Takže když ani počítač nehodlá být na mé straně, já se s ním zase nehodlám bavit."

Dat si ihned uvědomil, že Wesleyho námitka má vážné trhliny. "Wesi... počítač nemůže být na ničí straně. Je to jen..." nedomluvil a ztichl. Uvědomil si, že se právě chystá argumentovat stejným způsobem, jakým nová lodní šéflékařka smetla ze stolu otázku jeho lidství. Nebylo mu to příjemné. Bylo by možné, že... že by to bylo nepříjemné i počítači? Znal legendy, přes tři stovky let staré, o počítači jedné vesmírné lodi, kterému se znelíbila její posádka - a nedopadlo to s ní dobře. Kromě toho, co kdyby počítač měl city? Šílené? Šílenější, napadlo ho, než moje vlastní existence?

Rozhodl se rychle změnit téma. "Wesley, budeš-li chtít, rád ti s čímkoliv pomohu, až mi skončí služba na můstku."

Wesley se usmál. "Díky, Date. Cením si toho. Ale zvládnu to sám. Vážně."

Obrazovka zhasla.

A Dat si nebyl jistý, jaký lidský povahový rys to Wesley právě předvedl... zda si ze sebe dělal legraci, nebo zda mu lhal.

* * *

"Doufám, že vám tyto kajuty budou vyhovovat."

Kobry stál uprostřed místnosti a pomalu se rozhlížel. Uznale kýval. "Ujišťuji vás, že jsem už viděl horší."

"Dobře." Picard a Kobry byli v místnosti sami, ostatní Klingoni byli uvedeni do okolních kajut. Picard o krok přistoupil k velvyslanci. "Musím si s vámi promluvit o jedné delikátní záležitosti."

"Na to jsem zřejmě odborník," vzdychl Kobry. Na pravé ruce nosil velký prsten. Teď ho k Picardově mírnému překvapení otevřel a ukázalo se, že kámen je dutý. Sáhl do svého kufříku pro malou lahvičku a otevřel ji. Byly v ní malé modré pilulky. Několik jich vložil do dutiny v prstenu a nevinně pohlédl na Picarda, který ho celou dobu sledoval. "To kvůli mému zdraví," vysvětlil Kobry. "Má pro mě velký význam. Klingon se nedožije mého věku, pokud pro něj není zdraví na předním místě."

"Musím připustit, že jsem nikdy nepotkal Klingona ve vašem věku."

Kobry opět vykouzlil na tváři ten neuvěřitelný úsměv. "To je to výhodné na mém vzrůstu. Hůř se na mě míří. Nuže... o čem jste se mnou chtěl mluvit?"

Picard odolal pokušení zeptat se ho po příčině jeho drobné postavy; mimo jiné proto, že mu do toho vůbec nic nebylo. "Ano... o čem. Než k nám dorazí Kreelové, budu muset vaše strážce požádat, aby odevzdali zbraně. Budou bezpečně uloženy."

Kobry vypadal trochu pobaveně. "Napadlo mě, že právě o této záležitosti chcete hovořit."

"Bude to problém?"

"To záleží na tom, co si pod slovem 'problém' představujete."

Picard v duchu děkoval, že tady s nimi v tuto chvíli není Dat. "Předpokládáte, že vaši muži budou mít námitky."

"Stručně řečeno."

"Ale můžete jim to přikázat."

"To můžu. Ale jejich hlavním úkolem je mne chránit, takže nebudou ochotni můj příkaz splnit."

"Přesto na tom trvám. Jakmile budou Kreelové na palubě, mohl by někdo z vašich lidí při sebemenší potyčce v hněvu použít fázer. Byl bych radši, kdybychom je nemuseli vystavovat takovému pokušení."

Ozval se zvonek a do místnosti vstoupila Gava. Usmála se na Picarda a zeptala se Kobryho: "Jste spokojený s bydlením, Ctihodný Kobry?"

"Naprosto. Kapitán si přeje, aby mu naši lidé vydali zbraně. Právě mu vysvětluji, jak to bude obtížné."

"Tvrdíte, že když je požádám, aby odevzdali fázery, že to neudělají?"

"Ale ne, to naprosto nemám na mysli. Vlastně, nejspíše vám fázery vydají, koneckonců tohle je přece diplomatická mise."

"Takže v čem je problém?"

"V tom," řekla Gava, "že každý z našich strážných má u sebe přinejmenším jedenáct zbraní."

Picard vytřeštil oči. "Jedenáct?"

"Přinejmenším," usmála se.

"Ale já viděl jen fázery!"

"Samozřejmě," souhlasil Kobry. "To je také všechno, co vidět máte. Pro klingonského válečníka je vždy otázkou cti hledat nové a nové způsoby, jak u sebe skrýt zbraň. Vezměte jim fázery, kapitáne, pokud to uspokojí váš smysl pro povinnost. Gava vás doprovodí, aby jim potvrdila, že si to přeji. Ale odzbrojit je? To bude obtížné. To byste je musel přinejmenším důkladně proskenovat a jakmile byste něco našel, stejně se vám nepodaří oddělit je od jejich zbraní. Radši s vámi budou bojovat - radši zemřou, než aby vám je vydali."

"Ano, zdá se, že 'radši zemřít' je heslem dne," prohodil Picard smutně. "No tak dobře. Jak jste mi poradil, vezmu jim alespoň fázery. Přinejmenším tím dáme Kreelům najevo, že je nikdo nehodlá napadnout otevřeně."

"Jak si přejete."

"Mám ale starost o civilisty na palubě této lodi. Nechci, aby na palubě Enterprise došlo k bojům."

"To nechce nikdo z nás, kapitáne. Vlastně, abych to upřesnil - já to nechci, vy to nechcete a alespoň jeden z kreelského diplomatického týmu to také nechce. Ale moji lidé," potřásl hlavou, "touží po boji. A nedá velkou práci je vyprovokovat."

Picard se otočil k odchodu a cestou ke dveřím se ještě jednou ohlédl na velvyslance. "Tohle bude velmi zajímavá cesta."

"Povzbudivé, že?" usmál se na něj Kobry.

Picard vyšel na chodbu s Gavou v patách. Cestou potkali Worfa. "Kapitáne, velvyslancova čestná stráž byla uvedena do kajut."

"Výborně, Worfe. Myslím, že vás budu ještě k něčemu potřebovat. Požádám velvyslancovu stráž, aby každý z nich odevzdal svůj fázer šéfovi ochranky - tedy vám."

Pokud to Worfa nějak překvapilo, nedal to najevo. "Ano, kapitáne."

"Worfe," zeptal se po chvíli Picard, "máte u sebe jedenáct zbraní?"

Worf ztuhl. "Samozřejmě že ne, pane."

Picard si oddechl. "Dobře." Pak ho ale něco napadlo. "Kolik jich... u sebe tedy máte?"

"Čtrnáct."

Picard vypadal ohromeně.

"Worfe... myslíte, že to je vhodné? Předpisy..."

"Předpisy dávají šéfovi bezpečnosti prostor k vlastnímu rozhodování. Mám-li možnost chránit sebe a tuto posádku třeba jen o maličko lépe, využiji ji."

Gava se ozvala: "Čtrnáct? V uniformě, která je v porovnání s klingonskou mnohem méně vhodná k přechovávání zbraní? Velmi působivé."

"Na mně," odvětil Worf hromovým hlasem, "je všechno velmi působivé."

Ach bože, pomyslel si Picard.

Kapitola deset

Doktorka Pulaská vešla na ošetřovnu právě včas, aby zastihla Wesleyho, jak odchází s půlkou jejího laboratorního vybavení.

"Wesley!" Hlas jí přeskočil o oktávu výš. "Co to děláš?"

Wesley toho dokázal na malý antigravitační vozík poskládat úctyhodné množství - převážně chemikálie a různé přístroje pro pěstování kultur. Chvíli na ni bezvýrazně civěl, jako by si pokoušel vzpomenout, kdo to vlastně je. Pak řekl chladně: "Potřeboval jsem pár věcí."

"Tohle není pár věcí! Tohle hraničí s krádeží! A teď to zase vrať." Podívala se na něj zblízka. Byl pobledlý a oči měl zarudlé. Obvykle čisté a upravené vlasy měl rozcuchané a zdálo se, že i nemyté. "Wesley," zeptala se mírně, "jak dlouho už jsi nespal?"

"Spal jsem."

"A jak dlouho?"

"Dokud jsem se neprobudil. Můžu projít, prosím?"

"Ne! Už jsem řekla, že nemůžeš. Nenechám tě odejít se vším tímhle vybavením. Stačí, že jsem ti zpřístupnila všechno, co mám k dispozici. Podívej, Wesi," řekla jemně, "proč si na chvíli nelehneš?"

"Jsem v pořádku. Opravdu." Unaveně se usmál. "Víte, jaké to je, když vás něco popadne. Prostě se za tím ženete."

Pulaská si vzpomněla na dobu, kdy pracovala ve výzkumu, a na ještě dřívější lékařskou fakultu. Kdyby se měla s něčím ztotožnit, byla by to posedlost. Přesto...

"Wesley, opravdu ti nemůžu dovolit tohle všechno odnést. Podívej, pokud potřebuješ něco syntetizovat, dej mi vědět, pošli mi údaje a já to udělám."

"To by trvalo moc dlouho," namítl Wesley. "Vždycky budete mít na starosti i jiné věci. Důležitější věci. Každý měl vždycky na starosti důležitější věci - proto na tu nemoc ještě nemáme lék."

V tu chvíli vstoupil Dat. Chvíli stál ve dveřích a Pulaská s Wesleym na něj hleděli a čekali, co řekne. "Wesley, jsem rád, že jsem tě tu našel."

"Rád, Date? Jak působivé. Rád." Zdálo se, že se doktorka dobře baví - rozhodně mnohem více než Dat.

"Wesley," začal znovu Dat a nedovolil jí přerušit mu myšlenku. "Začínám mít o tebe strach. Když jsi mi před několika hodinami volal, byl jsi mnohem neklidnější než obvykle. Myslím, že jdeš daleko za hranice svých schopností."

Pulaská měla vlastně před chvílí přesně stejný názor... dokud ho nevyslovil Dat. Teď se přistihla, jak mu odporuje: "Kdo jste, Date, že se odvažujete soudit Wesleyho schopnosti?"

"Jsem jeho přítel."

"Přítel. Ach tak." Zamyšleně si založila ruce. "Poslouchejte, Date... rozdíl mezi stroji a lidmi je ten, že stroje skutečně mají svá omezení. Zřetelně vyznačené meze schopností, které nemohou překročit, pokud nejsou přestavěny. Lidské bytosti mají schopnost neustále překračovat hranice svých schopností a vytvářet nové. To je jedna z radostí lidského

bytí... a nečekala bych, že to pochopí stroj. Takže vy tvrdíte, že jste živý. Rozumíte tedy?"
"Hej," vpadl Wesley prudce. "Nemluvte k Datovi takhle."
"Ne, Wesley," zarazil ho Dat s převahou. "Doktorka Pulaská má právo vyjádřit názor. Abych vám odpověděl, doktorko... ano. Rozumím. Dokonale. Vlastně se domnívám, že tomu rozumím lépe, než si myslíte."
"Tak dobře," usmála se Pulaská. Dat nedokázal poznat, zda se směje upřímně nebo ne. Aniž by mu dala čas na rozmyšlenou, otočila se k Wesleymu: "A to další vybavení, co potřebuješ? Vezmi si ho. Jen buď připravený mi to vrátit, když to budu potřebovat. Ale neber mi Wassermanovu komoru. Jedna netrpělivá mladá studentka medicíny jménem Katherine Pulaská jednou vytáhla vzorek z Wassermana o pár sekund dříve, než měla a vyhodila laboratoř do vzduchu."
"Jistě," kývl Wesley, vzal z vozíku velké stříbrné zařízení, co vypadalo jako trouba, a zanesl ho do zadní lékařské laboratoře.
A když byl z dosahu, Dat tiše promluvil: "Doktorko Pulaská, je-li pro vás obtížné brát mě za člena posádky této lodi, myšími, že byste mi o tom měla říci. Nechápu, proč považujete za nutné napadat mne nezdvořilými poznámkami."
Vypadala ještě pobaveněji než předtím. "Nečekala bych, že to pochopíte, Date. Je to lidská slabost." Dat k ní přistoupil a v jeho pohybu bylo cosi velmi výmluvného. "Vyzkoušejte mě." Když mu hned neodpověděla, zeptal se: "Jste vůči technice zaujatá?"
Přimhouřila oči, když si ho měřila. "Chcete říct, jestli nenávidím stroje? Ani v nejmenším." Odmlčela se, jako by hledala vhodná slova. "Myslím, že stroje jsou úžasné. Jsou pomníkem lidské schopnosti myslet, plánovat, vyzvat a překonat své okolí. Stroje jako služebníci člověka jsou nádherná věc."
Stála a čekala, co jí na to Dat odpoví. Neříkal nic. Vypadal bezvýrazně, nevinně. Jistě, čeká na doplňující informace, uvědomila si. "Nerozumíte? Stroje a lidé... to je jako jablka a hrušky. Můžete vyjmenovat rozdíly, ale nemůžete je porovnávat. Takže stroj, co si myslí, že je člověk... co chodí, mluví, předstírá, že je něco, co není... to je prostě absurdní. Vtip. Stroj, co předstírá, že je živý - jak by ho mohl někdo brát vážně? Nebo jak by mohl věřit, že ho někdo bude brát vážně?"
"Chápu," přikývl Dat vlídně. "Samozřejmě, předkládáte hypotetickou situaci... že bytost - stroj věří, že je živá."
"Samozřejmě," souhlasila diplomaticky Pulaská.
"Vskutku zajímavá situace. Tedy pokročme ještě dále, pokud vám to nebude vadit."
"Vůbec ne."
"Předpokládejme, že tento stroj obstojí podle všech měřítek pro posouzení, zda je 'živý', která se vztahují na jakéhokoliv člověka. Že ten stroj myslí a cítí. Že sní o..."
"Elektrických ovečkách?" přispěchala na pomoc.
"...o tom, že je skutečný člověk. Nenaznačovalo by to snad, že je skutečnou živou bytostí, doktorko? Kde leží hranice mezi lidmi a stroji?"
"Obávám se, že nevím, Date. Obávám se, že neznám odpověď na všechno. Kdybych ji znala... byla bych stroj," usmála se tak mile, jak jen dokázala.
V tom okamžiku se vrátil Wesley - bez Wassermanovy komory. "Ach, Date, ty jsi ještě tady."
"Právě jsem na odchodu, Wesley. Doktorko... byla to velmi poučná konverzace."
"No, děkuji, Date. Doufám, že si ji máte kam uložit."
"Doufám, že vy také, doktorko."
"Tedy, vzhledem k tomu, že nejsem stroj, Date, nevím, kam bych si ji v hlavě měla strčit." Otočila se k Wesleymu, aby mu dala poslední radu.
A Dat, aniž by hnul brvou, řekl nezaměnitelným tónem: "Myslím, doktorko, že víte, kam si ji můžete strčit."
Pulaské upadla brada. Nevěřícně na něj civěla. Wesley byl také ohromený, ale rychle se vzpamatoval a tlačil vozík i Data z ošetřovny.
"Nemohu tomu uvěřit!" zvolal Wesley, když se za nimi zavřely dveře. A pak se začal smát. "Nemohu uvěřit, žes jí to řekl."
"Chtěl jsem jí navrhnout, aby si to -"
"To jsem pochopil, Date. Ona to taky pochopila. Ale jak tě to jen napadlo?"
"Vzpomínám si, že Geordi jednou něco řekl a pak to lehce modifikoval. Zdálo se mi, že je pro něco takového vhodná situace." Dat se zastavil a vypadal znepokojeně. "Doufám, že to byla vhodná reakce."
"Byla to urážka!"
"Skutečně?" řekl Dat klidně.
"Ano!"
Dat se nad tím zamyslel. Z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst.
"Jsi si tím úplně jistý?"
"Absolutně jistý."
A pak se po Datově tváři rozlil úsměv.
"Dobře."
* * *
"Worfe, je to... je to úžasné," zalapala Gava po dechu. "Ano," přitakal Worf, očividně spokojený. "To je."
"Nikdy bych nemyslela, že je něco takového možné."
"Vždycky mě to dokáže potěšit." Worfův hlas sklouzl do důvěrného tónu. "Neříkejte to ostatním, ale na konci každé směny to vytáhnu a... jen tak se na to dívám."
Poodstoupila o několik kroků, aby lépe viděla. "Musím připustit, že po celé Klingonské říši jsem jich viděla spousty.

Sám víš, jak jsou Klingoni na takovéhle věci pyšní. Ale takhle velkou a působivou jsem ještě nikdy neviděla."
"Díky," řekl Worf skromně. Vzal do ruky další medaili ze své obrovské sbírky. "Ten pocit, který mám, kdykoliv si prohlédnu všechna ocenění, kterých se mi dostalo... to je určitě jedna z věcí, které mi na této lodi přinášejí uspokojení. Například tahle, tu jsem dostal za statečnost mimo rámec služebních povinností. Vedl jsem prapor do akce na Cantosu V. Skoro jsem tu medaili odmítl."
"Proč?" zeptala se překvapeně.
"Nevěřím na žádné 'rámce služebních povinností'. Vyžaduje-li to služba, učiním cokoliv. Služba nemá žádné hranice."
"Zajímavý postoj."
"Děkuji. Jsem na to hrdý."
"Přesto jsi tu medaili přijal."
"Je hrdost," řekl Worf, "a hrdost."
"Aha." Usmála se a porozhlédla se po jeho kajutě. Obdivovala spartánskou jednoduchost celého vybavení. Worf zavřel skříňku, kde přechovával medaile a ocenění a obrátil se k ní. "Za jak dlouho," zeptala se, "se setkáme s Kreely?"
"Za dva dny," odpověděl.
Pokývla. "Takže máme dost času, abychom jeden druhého poznali."
"Vlastně ne. Většinu času strávím na můstku. Dávám přednost práci ve dvou směnách."
"Proč?"
Udělal gesto, které se nejvíce blížilo pokrčení ramen. "Co jiného by měl válečník dělat?"
"To nevím." Chvíli mlčela. "Řekl jsi, že jediné, co tě tu skutečně těší, je tvoje sbírka. Je to pravda?"
"Ano."
"Při všech těch nezadaných ženách, co jsou na palubě? Tomu se mi nechce věřit."
"Nezadaných pro ostatní. Ne pro mě."
"Proč ne?"
"Poměr s jinou ženou než s klingonskou by... nebyl vhodný. Pro ni." Po chvíli zdůraznil, co přesně měl na mysli: "Fyzicky."
"Ano, to mě mohlo napadnout." Vypadala rozpačitě. Opřela se o zeď a zamyšleně si ho měřila. "Worfe... proč tu zůstáváš? Proč sloužit Federaci? Někdo tak schopný jako ty by to jistě v Klingonské říši dotáhl vysoko."
"Možná."
"Rozhodně by tam nebyl problém najít si družku."
"Ano."
"Tak proč -"
"Nehodlám diskutovat o osobních pohnutkách," řekl Worf stroze.
Gava na něj překvapeně pohlédla.
"Nechtěla jsem do tvých záležitostí strkat nos. Jen tě chci lépe poznat."
"A proč?"
"Protože," prohlásila suše, "chci poznat povahu každého, koho chci mít za milence."
Worf o tom chvíli přemýšlel.
"Dva důvody."
Skryla pobavení, které v ní vyvolal jeho náhlý obrat. "A to?"
"Vychovali mě lidé. Slyšela jsi o útoku na Khitomer?"
"Kdo neslyšel?" odpověděla. "První velká bitva mezi Romulany a Klingony po rozpadu jejich spojenectví. Romulané zuřili, že se Klingoni spolčili s Federací. Zaútočili na klingonskou základnu na Khitomeru a úplně ji zničili. Byla to jatka. Všichni tam padli."
"Všichni ne," řekl Worf pomalu.
Vytřeštila oči. "Tys tam byl? Ale - ale to není možné. Jsi příliš mladý, než abys bojoval na Khitomeru. Bylo to před lety..."
"Byl jsem dítě."
"Pozoruhodné!"
"I když je těžké tomu uvěřit, kdysi jsem byl dítě," odsekl Worf chladně. Zvažoval, zda by si neměl sednout na okraj postele, ale - jako obvykle - rozhodl se zůstat stát.
"Ne, myslela jsem -"
"Vím, co jsi myslela." Worfova mysl plula proti proudu času k té hrozné události, která se stala tak dávno, ale pro něj to bylo jako včera. "Byl jsem s rodiči v krytu. Otec obsluhoval pozemní fázerové dělo jen metr ode mě. Matka mě držela u sebe, aby mě ochránila. Skutečně absurdní. Kdyby se kryt zbortil, jak by mi její tělo mohlo poskytnout ochranu? To mě tehdy napadlo."
"Co... se stalo?"
"Romulanská loď nás přímo zasáhla." Snažil se mluvit neosobně. "Kryt se zhroutil. Otce to zabilo okamžitě a matku jen o několik sekund později. A její tělo mě ochránilo." Pomalu potřásl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit. "Zdálo se mi, že jsem tam celé dlouhé hodiny - dlouhé hodiny mrtvého ticha. Vyhrabal jsem se zpod matčina těla. A nahoru, sutí a kamenným závalem. Když se moje ruka konečně vynořila ven, na vzduch, zaslechl jsem, jak někdo vykřikl: 'Tady je jeden!' Něčí ruka mě popadla a vytáhla mě. Bylo to, jako bych se znovu narodil. Jako bych dostal novou šanci. A první, co jsem uviděl bylo, že ten muž má uniformu." Dotkl se hrudi. "Tuhle uniformu."
"Pro dítě to musel být působivý pohled."
"Takový ti změní celý život," souhlasil Worf.

"Bylo to úžasné. Ty a Ctihodný Kobry máte mnoho společného."
"Opravdu?"
"Také žil na jedné daleké základně, ačkoliv tou dobou už byl dospělý. Ale kvůli jeho vzrůstu a zevnějšku s ním zacházeli špatně. Jeho duševní vývoj pak zaostával stejně jako tělo. Považovali ho za mrzáka."
"Tomu se mi nechce věřit."
"Znáš ho teď. Nevíš, jaký byl tehdy. Neměl žádné jméno."
Worfa to ohromilo. "On neměl jméno? Nejváženější Klingon že kdysi neměl jméno?"
"Šokující, viď? V každém případě... jeho domov byl také zničen. Přežil jen šťastnou náhodou. Našli ho lidé z Federace. Převychovali ho a tehdy se ukázala jeho úžasná inteligence. O mnoho let později, když se Klingonská říše topila v chaosu, on se vrátil. Jako velvyslanec mezi Klingony a Federací byl dokonalý, částečně i proto, že má v žilách také lidskou krev."
"Míšenec? Kobry je míšenec? Nevěděl jsem, že jsou Klingoni, co zdědili i lidské geny."
"Vím nejméně o dvou," zatvářil se zmateně. "Kobry získal významné a prominentní postavení a stal se jedním z hlavních tvůrců spojenectví mezi Klingony a Federací, ačkoliv když se ho na to zeptáš, určitě bude svoji roli bagatelizovat."
"Zajímavé."
"Ano." A pak se přiblížila až k Worfovi a pomalu mu přejela prstem po hřebenu na čele. Worf stál strnule a nijak nedával najevo (jak už je mezi klingonskými muži zvykem), jaké pocity to v něm vyvolalo. Od klingonských mužů se čekalo, že za všech okolností zachovají stoický klid. Téměř za všech.
"Jen ještě jednu otázku," požádala.
"Teď?" zeptal se téměř nedůvěřivě. "Ještě jednu otázku? Už o mně víš víc než kdokoliv jiný na téhle lodi."
"Přesto doufám, že se dozvím ještě více," odpověděla a hladila mu bradku. "Jen jsem zvědavá. Řekl jsi, že jsou dva důvody, proč bys raději sloužil Federaci než Říši."
"To jsem řekl? Ach... ano." Vynaložil velké úsilí, aby se znovu soustředil. "Druhý důvod je, že v Klingonské říši bych byl jen jeden z mnoha. Tady... jsem jedinečný. Tady mám jedinečné dovednosti, které mohu poskytnout. Tady jsem užitečný."
"Vážně?"
"Ano."
"Worfe, já si myslím, že ať budeš kdekoliv, budeš výjimečný. Ale možná máš pravdu. Lidé, jakkoliv jsou vyspělí, pořád považují válku za něco, čemu je třeba za každou cenu zabránit. Považují boj za poslední alternativu. Asi si neuvědomují, že když nastavíš druhou tvář, máš nakonec modřiny na obou."
"Ti se nikdy nepoučí," řekl Worf neotesaně. "Ale musím připustit, že v tuhle chvíli nemám náladu na filozofické diskuze."
"Opravdu?"
"Ano."
"Nebude ti vadit, když se tě zeptám, na co právě myslíš?"
"Raději ti to ukážu."
* * *
Přední desítka byla prázdnější než obvykle. Nejspíše proto, že se v jednom rohu usadil asi půltucet Klingonů, kteří už více než tři hodiny popíjeli něco, co rozhodně nemělo se syntheholem nic společného - a přesto na nich nebyly vidět žádné následky. Protože věděli, že na se palubě Enterprise podává jen synthehol, vzali si s sebou vlastní tekuté občerstvení, ovšem servírovala jim ho Guinan.
Ostatní členové posádky Enterprise je od svých stolů sledovali tak nenápadně, jak jen dokázali.
Z obvyklého hlučného štěbetání se dnes stal spíše jen tichý šum.
Riker si u baru právě objednával další sklenici. "Poslední, než půjdu do služby, Guinan," usmál se.
"Jak si přejete, ó vousatý zázraku," odpověděla mu.
Usmál se. "Vypadá to dobře, nemyslíte?"
"Tedy, tvář, na které to roste, má na tom také podíl. Zdá se mi to, nebo skutečně jsou na téhle lodi posledních pár dní všichni nervózní?"
"Určitě se vám to nezdá." Začal mluvit poněkud tišeji. "Klingoni jsou teď našimi spojenci. Všichni jsme si zvykli, že máme na palubě Worfa. Ale i tak, to spojenectví je pro všechny ještě příliš velkou neznámou, než abychom se cítili úplně klidně. A protože vědí, že na palubu přijdou Kreelové, možná všichni čekají, jak to nakonec dopadne."
"Zřejmě jste to vystihl." Na chvíli se nad tím zamyslela. "Víte, nejsem tu proto, abych někomu radila..."
"O-ho," tohle jí Riker nespolkl ani na chvíli.
"Ale vždycky jsem si myslela, že večírek je docela dobrý způsob, jak lidi sblížit. Aby se vedle toho druhého cítili lépe."
Položil skleničku. "To je ale výborný nápad. Navrhnu to kapitánovi."
"Určitě se mu zmiňte, že je to můj nápad," požádala Guinan. "To ho přesvědčí, aby to zařídil."
Riker se zasmál. "Myslíte, že od prvního důstojníka ten nápad nepřijme?"
"No," usmála se mile, "proč riskovat?"
Riker vzal sklenici a vyprázdnil ji do dna. "Víte," řekl zamyšleně, "osoba, se kterou bych to měl opravdu probrat, je Worf. Bude vědět nejlépe, jak Klingoni zareagují na něco takového, jako je večírek." Klepl na komunikátor. "Riker Worfovi."
Dlouho nikdo neodpovídal, jako by měl Worf problém najít komunikátor. To bylo samozřejmě absurdní, protože jej měl

připevněn k uniformě. Po chvíli se ozval chraplavý hlas. "Tady Worf."
Riker měl najednou stejný podivný pocit, jaký občas míval, když volal Deanně. Pocit, že si nevybral nejlepší okamžik. "Worfe... co byste řekl večírku?"
"Zrovna teď?"
"Ne, myslím později. Seznamovací párty pro velvyslance a jeho doprovod."
"To je výborný nápad."
Rikerovi se zdálo, že něco zaslechl - nejspíše tichý smích. Ženský? Zvolna řekl: "Dobrá, Worfe. Doporučím to kapitánovi. Riker konec."
Obrátil se ke Guinan. "Už jste někdy měla pocit, že si nejste jistá, co se kolem vás děje?"
Guinan se nad tím zamyslela. Mlčky si také nalila sklenici. Našpulila rty a zdálo se, že přemítá o celém svém dosavadním životě.
"Nikdy," řekla konečně.
"Cože? Nikdy?"
Ušklíbla se. "No, skoro nikdy."
* * *
Ve Worfově kajutě leželo na podlaze třináct pohozených zbraní.
Worf je právě sbíral a vracel je na původní místa v záhybech své uniformy. Gava si před zrcadlem česala rozcuchané vlasy.
Klingoni si nikdy nepotrpěli na zbytečné řeči, takže Worf jen suše prohodil: "Zajdu za tebou po službě." Pak ho ještě něco napadlo: "Pokud to budeš chtít."
Pomalu se k němu otočila a usmála se: "Samozřejmě, že chci."
"Výborně." Zamířil ke dveřím. "Mám jen jednu otázku."
"A jakou?"
"Předtím jsi řekla, že víš o dvou Klingonech s lidskou krví. Jeden z nich je samozřejmě Kobry. Ale s tím druhým bych se někdy chtěl setkat, bude-li to ovšem možné."
Opřela si bradu o dlaň. "Proč?"
"Protože mě vychovali lidé, občas ve mně bojují klingonské instinkty s těmi lidskými. Prospělo by mi poznat někoho s podobnými zkušenostmi."
"Dobře. To můžu snadno zařídit. Ten Klingon se nachází na téhle lodi."
Worf zvedl obočí. "On je v Kobryho čestné stráži?"
"Ne. 'On' jsem já." Vstala a lehce ho políbila na tvář. "Lidská krev teče mými žilami stejně jako Kobrymu."
"To myslíš vážně?"
"Jako vždy."
"Tak proto ses stala Kobryho pobočnicí."
"Proto, mimo jiné. Snad proto jsi mě tak přitahoval, Worfe. Vycítila jsem tvou lidskou část. Cítila jsem, že jsme si blízcí. Ačkoliv blízcí je možná slabé slovo. Radši bys měl jít na můstek."
"Máš samozřejmě pravdu." Otočil se ke dveřím a ty se otevřely. Pak se zastavil. Pomalu se zeptal: "Necítíš doufám stejnou blízkost... k Ctihodnému Kobrymu, nebo snad ano?"
"Samozřejmě že ne!"
Oddechl si. Nebylo mu nic do toho, jak žila předtím, než ho potkala - ani potom. Ale ona a Ctihodný Kobry - to už by na něj bylo moc. "Jsem ti vděčný, že jsi mi to řekla."
"Těší mě, že jsi mi vděčný," tvářila se pobaveně. "Ne, blízkost, kterou cítím ke Kobrymu, je zcela jiného druhu."
"Opravdu?"
"Ach ano."
"Jakého druhu?"
"Jak to, že... sis toho nevšiml? Ctihodný Kobry je můj otec."

Kapitola jedenáct

Picard pohlédl ze svého velitelského křesla na Rikera. "Večírek?"
"Ano, pane. Taková seznamovací sešlost. Aby se všichni uvolnili."
Deanna Troi opět seděla po kapitánově levici. "Mohlo by to podpořit morálku téhle mise, kapitáne."
Picard zamyšleně hleděl před sebe. "Nevím, jestli by to bylo moudré. Snad by bylo protentokrát nejlepší, kdyby se všechny strany od sebe držely co nejdál."
"Hmmm."
"Nesouhlasíte, Jedničko?"
"Samozřejmě že ne, kapitáne, vždyť jsem vám to navrhl já. Ovšem, pokud se vám ta myšlenka opravdu příčí, budiž. Ale měl byste vědět, že to navrhla Guinan."
Picard vzhlédl. "Vážně?"
"Ano, pane."
"Ach. Tak dobře. Seznamovací večírek by neškodil. Proveďte."
Riker zaslechl, jak se Geordi tlumeně uchechtl. Nevšímal si toho. "Ano, pane. Promluvím si o tom s velvyslancem

Kobrym."
"Výborně." Obrátil se k Worfovi. "Pane Worfe, objevily se nějaké problémy ohledně vztahů Klingonů a posádky?"
"Vůbec ne, pane," odpověděl Worf. "Ale bezpečnostní týmy jsou neustále v pohotovosti. Hodlám je tak nechat, dokud celá mise neskončí."
"Výborný nápad, pane Worfe. A co vy? Jak vycházíte s ostatními Klingony?"
"Bez problémů," odpověděl úsečně.
Otevřely se dveře předního turbovýtahu a v nich stál Ctihodný Kobry. Po boku se mu tyčili dva Klingoni a obezřetně sledovali personál na můstku.
"Kapitáne," oslovil Jean-Luca Kobry. "Doufal jsem, že mi nebudete bránit, abych se podíval na váš můstek."
"Samozřejmě, velvyslanče." Pokynul jim, aby vešli. "Kdykoliv chcete."
Kobry pomalu vyšel z turbovýtahu a udiveně se rozhlížel. "Úžasné. Prostě úžasné." Přešel ke kormidlu a zíral Datovi přes rameno. "Všechno ploché panely, ani jeden přepínač."
"Jsou citlivé na dotyk," vysvětlil Dat. "Pokud byste chtěl, mohu vám podrobně vysvětlit jejich princip..."
"Ale ne, ne, to je v pořádku. Jen pokračujte. Nenechte se rušit." Odstoupil. Obrátil se a spatřil Worfa. "Dobrý den, veliteli bezpečnosti. Doufám, že se cítíte dobře."
Worf zprvu mlčel a pokoušel se z Kobryho tváře poznat, co může velvyslanec vědět. Ale tvář drobného Klingona byla zcela nečitelná. "Výborně," řekl Worf opatrně.
"Velvyslanče Kobry," začal Picard.
Jeden z klingonských strážných ho výhružně opravil: "Ctihodný Kobry."
"No tak, Borsi, cokoliv, co kapitán řekne, je zcela v pořádku," zvedl Kobry ruku.
Ale kapitán se jen vlídně usmál a opravil se: "Ctihodný Kobry... dostal jsem návrh, abychom uspořádali takové setkání, abychom se všichni navzájem poznali."
Kobry vypadal lehce skepticky. "My Klingoni nejsme nijak zvlášť společenští tvorové, kapitáne. Nevím, jestli to je ta nejlepší cesta. Já jsem samozřejmě na takové věci zvyklý, ale moji strážci..." Nechal hlas doznít do ztracena a nakonec lehce pokrčil rameny.
Riker stál vedle Worfa a teď na něj letmo pohlédl. "Řekl jste, že podle vás to bude bez problémů," zašeptal.
"Byl jsem duchem někde jinde," ozval se dotčeně Worf.
"Ovšem," doplnil Kobry co nejdiplomatičtěji, "nerad bych podceňoval váš názor, kapitáne."
"Ach, tím se netrapte," uklidňoval ho Picard. "Abych pravdu řekl... nebyl to můj nápad. Vlastně -" podíval se na Rikera "- pochází od barmanky z Přední desítky."
Oba klingonští strážní promluvili najednou. "Guinan?"
"Proč... ano," potvrdil překvapený Picard.
"Tedy, pokud to navrhla Guinan, pak je všechno v pořádku," konstatoval Kobry.
Picard a Riker na sebe pohlédli. Riker to nechápal. Co to v ní je? Na loď ji přivedl Picard. Musí vědět víc, než dává najevo. Jednou bude na tohle téma muset kapitána důkladně vyzpovídat.
"Vlastně bych vám rád navrhl, kapitáne, abychom to na čas odložili," řekl Kobry po chvilce přemýšlení.
"Odložili dokdy, vel- Ctihodný Kobry?"
"Dokud nebudou na palubě Kreelové a dokud nebudeme u DQN 1196 - nebo rovnou na orbitě."
"Ach tak, rozumím. Moudrý návrh."
Nato se ozval Dat. "Pane, bojím se, že vám vůbec nerozumím."
"Okamžik našeho příletu k DQN 1196 bude poněkud napjatý," obrátil se k němu Picard, "stejně jako naše vyšetřování tamtéž. Klingoni i Kreelové si na tu planetu budou činit nárok a na obou stranách by mohl propuknout hněv. Pokud ale budou přílet k té planetě vnímat jako čas oslav, může to naší misi jen prospět."
"Dobře řečeno, kapitáne," pousmál se Kobry souhlasně.
"Chápu," řekl Dat. "Ale co když Kreelové nebudou mít zájem zúčastnit se podobné slavnosti?" dodal zamyšleně po chvíli.
"Necháme je promluvit si s Guinan," řekl Picard.
"Skvělé." Kobry přešel do horní části můstku a postavil se vedle Worfa, ruce založené za zády. "Skvělé," opakoval. "No, nebudu vás už zdržovat, kapitáne."
Nemusel strážným dát žádný pokyn. Ve chvíli, kdy zamířil k turbovýtahu, mu byli v patách. Všichni tři vstoupili do výtahu a odjeli.
"Tak tohle," prohlásil Picard, "bylo opravdu zvláštní. Pane Crushere, za jak dlouho..." Pak se zarazil a podíval se na kormidelní stanici, u které seděl jiný člen posádky, praporčík Tom Chafin.
Riker věděl, co bude následovat. "Jedničko, jak dlouho ještě bude pan Crusher mimo službu?"
"Už ne dlouho, kapitáne."
"V čem je problém?"
"Stále ještě pomáhá doktorce Pulaské s jedním výzkumným projektem."
"Ještě?"
"Ano, pane."
Picard potřásl hlavou a obrátil se k Geordimu. "Pane La-Forgi, pracujete s panem Crusherem více než kdokoliv z nás. Podle vašeho názoru - myslíte, že jsou schopnosti pana Crushera v lékařském výzkumu vhodně využity?"
Geordi důkladně vážil, co odpoví. Bezprostřední reakcí by bylo prohlásit, že Wesleyho oborem je především technika. Ale Geordi dobře věděl, na čem Wesley pracuje a rozhodně nechtěl být tím, kdo mu zabouchne dveře před nosem.
"Myslím, že schopnosti pana Crushera jsou úžasné, ať už se pustí do čehokoliv, pane. Pokud jde o talent na vědecký

výzkum, nikdo se mu nikdy nevyrovná - kromě pana Data, řekl bych, ale to je pochopitelné."

Picard se zamyslel, zda by raději neměli zajít do konferenční místnosti, než se k tomu vyjádří. Pak položil otázku: "Ví celé osazenstvo můstku, o čem tu mluvíme?"

Všichni váhavě pokývali hlavou.

"Je to malá loď, kapitáne," zapojila se Troi.

"Dobře, takže mohu mluvit otevřeně. Myslíte, že pan Crusher plýtvá časem, když se snaží najít lék na tu nemoc?"

"Myslím, že je idiot," řekl Chafin.

"Nikdo se tě neptal," utrhl se na něj Geordi.

"Ale -"

"Ano, myslím, že Wesley plýtvá časem, kapitáne." To promluvil Dat. "Nicméně si také myslím, že bychom mu měli dovolit pokračovat."

"Proč?"

"Protože by mohl uspět."

"A protože je to mladý muž, který odmítá uvěřit, že nemůže dosáhnout všeho, co si usmyslí," vložila se do toho Deanna.

"Chápu. Takže buď, neuspěje, uvědomí si hranice svých schopností a bude se cítit mizerně. Nebo přes všechny nesnáze uspěje a od té chvíle pak si bude nesnesitelně jistý svou schopností zvládnout cokoliv. Vidím to správně?"

"Vynechala bych 'nesnesitelně'," komentovala to Deanna. "Ale jinak je to slušný odhad."

"Samozřejmě, můžete mu kdykoliv rozkázat, aby s tím přestal," ozval se Worf.

"A v tom případě," vmísil se Riker, "až jeho přítel zemře, bude vám to Wesley klást za vinu."

"To je ten nejiracionálnější argument, jaký jsem kdy slyšel," štěkl Picard.

"Ano, pane. Ale kdo tvrdí, že šestnáctiletí chlapci jsou racionální?"

"Mohl by během služby plnit své povinnosti a ve volném čase se zabývat jinými činnostmi," navrhl Dat.

Picard potřásl hlavou. "To je přesně to, co potřebuji. Duchem nepřítomný teenager u kormidla. Tak dobře. Tentokrát to necháme, jak to je. Ale na konci téhle mise, Jedničko, se budeme muset rozhodnout, jak s panem Crusherem naložíme - ať už jakkoliv."

* * *

Zvonek u dveří se musel ozvat několikrát, než ho Wesley vůbec zaslechl. "Jděte pryč," vyštěkl.

"Pomeranči, to jsem já."

Wesley se odvrátil od obrazovek. Protřel si oči, přirozeně je přitom zavřel. Ale když je zavřel, jeho mozek, hladový po spánku, začal umdlévat a Wesley se okamžitě donutil je zase otevřít. "Dále."

Jaan vešel a udiveně se rozhlížel. Stav místnosti si nezadal se stavem jejího obyvatele. Nic nebylo na svém místě. Rukou psané poznámky se válely po celé podlaze. Několik jich zvedl a přečetl. Spěšné poznámky o lécích, co by stály za vyzkoušení, polodokončené myšlenky o nových kombinacích medikamentů. "U Kolkera, co se to tu děje?"

"Pracuju, Jaane. Jaké 'to'?"

"Jaké 'to'? Tohle! Pomeranči, proč tohle všechno děláš?"

"Abych ti pomohl, zatraceně!" Vzal do ruky hromadu papírů a podržel mu ji před očima. "Tohle všechno! Kvůli tobě! Nemůžeš jen tak zvadnout a umřít. Ne, dokud jsem tu já!"

"Pomeranči... Wesi... jsem ti vděčný, že si děláš starost, ale -"

"Vděk je ti k ničemu. Jen výsledky mají cenu. A já je mít budu!" Podrbal se na čele. "Mám pocit, že se mi rozskočí hlava. Ale myslím, že jsem na něco přišel. Existuje jedna rasa, která je Selelvianům biologicky dost blízká. Aspoň myslím, že je. Hodně se toho musí přizpůsobit. Některé orgány jsou na jiných místech, ale složení krve je skoro stejné. A měli -"

"Wesi, pro všechno na světě, podívej se na sebe." Uchopil Wesleyho tvář do dlaní. "Vždyť ty se sesypeš -"

Podíval se Wesleymu do očí. Do přítelových rozhodných, neústupných očí...

A pak to pochopil. Uvědomil si, co se děje.

'Fígl'. Jeho 'fígl'.

Ten byl příčinou Wesleyho posedlosti.

Bylo to neúmyslné. Jaanův strach způsobil, že se Wesley ocitl úplně pod kontrolou jeho sugesce. To ale nebyl Jaanův záměr.

Nebo snad ano? Teď si tím nebyl tak jistý. Koneckonců, on Wesleyho ovládal. Že by opravdu dělal jen to, co po něm Jaan chtěl?

Chvíli mlčel a přemýšlel, co dělat. Na Troi zapůsobil úmyslně, to bylo jisté. Troi už takové věci dělala dříve - klidně mohla dát kapitánovi takové hlášení, že by ho ihned vyrazili z lodi. Kromě toho byla zatraceně přitažlivá. Přitažlivá - a v posledních dnech trochu nejistá, pokud šlo o otázku vlastní způsobilosti. Když si to spojil dohromady, získal hned několik důvodů, proč mohl být rád, že ji trochu ovlivnil. Opravdu, kdyby se neukázal Riker, s radostí by ji ovlivnil ještě trochu dál.

Ale tahle záležitost s Wesleym, to opravdu nebylo úmyslné. Až na to, že...

Až na to, že 'fígl' neměl nic společného s kontrolou cizí mysli. Jediné, co dokázal, bylo posílit nebo zdůraznit pocity nebo myšlenky, které už ve vědomí byly. Přitahoval ji. A ve skutečnosti také nechtěla, aby se vrátil domů. Takže nebylo těžké ji o těchto věcech definitivně přesvědčit. A Wesley... toho nenutil vůbec k ničemu. Wesley sám mu chtěl pomoci. Sám ho chtěl zachránit.

A co kdyby mohl? Kčertu, vždyť už několikrát zachránil loď. Tisíc životů! Zachránit jeden život přece nemůže být tak obtížné!

Takže 'fígl' jen přiměl Wesleyho, aby cítil povinnost to pro něj udělat. Tak co? Komu to opravdu ublížilo?
Troi řekla, že by pro svůj život obětoval cokoliv, ale to bylo přitažené za vlasy. Nikoho by nezabil, například. Neobětoval by někoho jiného, například. Ale na tom, že Wese ovlivní, nebylo nic špatného. Tohle byl pro Wesleyho jen přídavný impuls, aby se do toho pustil s vervou sobě vlastní.
To bylo vše. Nebylo na tom nic špatného.
Uvědomil si, že na něj Wesley bezvýrazně civí. Položil mu dlaně na tváře a řekl vlídně: "To je v pořádku, Wesi."
"Vážně?"
"Jistě, Pomeranči. Hele... chápu, co děláš. Chápu, proč. Nikdy jsem neměl lepšího přítele a vím, že nikoho takového už nikdy mít nebudu."
"Ale Jaane, budeš mít ještě spousty přátel. Já tě zachráním. A budeš žít ještě léta a léta."
"Dobře, Pomeranči. Tak se toho drž. Čas od času se s tebou spojím, abych zjistil, jak pokračuješ."
"Jistě, Jaane."
Jaan vstal a rychle vyšel z Wesleyho kajuty. Když se za ním zavřely dveře, opřel se o zeď a rozechvěle si povzdechl. Napadlo ho, jak velkou část své duše právě zaprodal v naději na život.

Kapitola dvanáct

Po celé Galaxii se už dlouho jako střípky mezigalaktické mozaiky vynořovaly záhadné objekty. Tu část nějakého přístroje, tam zase těžko popsatelný artefakt, který svědčil o existenci velmi vyspělých a dnes už zaniklých civilizací. Celá léta zakopávali archeologové a výzkumné lodě o podobné nálezy, debatovali o nich a katalogizovali je. A žasli nad technologií, pohozenou jako nějaký starý šrot.
A zdaleka největším takovým nálezem byla DQN 1196. Ležela v nejvzdálenější oblasti. Měla nepředstavitelný útočný potenciál. A v tuto chvíli se po ní potulovala hrstka Kreelů, která navázala na práci předchozího kreelského výsadku.
Žádný Klingon se k planetě neodvážil ani přiblížit. Kreelové se s radostí chopili zbraní, které tu našli, a znovu se pustili do Klingonů. Jenomže Klingoni si to nenechali líbit a zbraně, které Kreelové našli - jakkoliv byly výkonné a jakkoliv jich bylo mnoho - nemohly být najednou všude. Kreelové zasáhli Říši těžce, ale Klingoni jim to stejnou mincí oplatili na lodích a základnách, které novými zbraněmi ještě nebyly vybaveny.
Kreelové potřebovali čas. Čas nutný k překonání jedné nepříjemné vady na kráse těchto zbraní.
Energetického zdroje.
Dokud byly zbraně na planetě, pracovaly perfektně. Ale zdálo se, že mají jen minimální vlastní energetické rezervy, protože když je odvezli, energie z nich mizela jako sníh na plotně. DQN 1196 na ně zřejmě působila jako nějaká obrovská baterie. Když zbraně odvezli, byli nuceni hledat jiný zdroj - a energetická náročnost těchto zbraní byla nesmírná. Když je namontovali do kreelských lodí, museli při střelbě použít veškeré energetické rezervy. Dokonce osm lodí při útoku vybuchlo v důsledku přetížení, aniž by Klingoni vypálili jedinou ránu.
Proto byli ochotní jednat - o míru, ale i o čase. O čase, aby se dostali na kloub celému potenciálu těch zbraní.
Kreelský vědecký tým (termín, který by každý Klingon okamžitě označil jako oxymóron) byl zaneprázdněn činností, kterou započala první skupina. Procházeli jednu podzemní místnost za druhou, opatrně každou zbraň zkoušeli a zjišťovali, co dokáže.
Už od začátku jim planeta patřila - několik klingonských pokusů o její dobytí, každý s větším počtem lodí než ten předchozí, ukončila střelba z povrchu planety s naprosto ničivými účinky. Klingonská loď by byla schopna zdevastovat celý povrch planety, ale jen pokud se k ní mohla dostatečně přiblížit. Ale planetární obrana (a kdyby Klingoni věděli, že sestává přesně z jednoho děla, asi by spáchali hromadnou sebevraždu) byla prostě neprorazitelná.
Pokoušeli se kroužit kolem celé oblasti, aby alespoň zabránili kreelským lodím přiletět a zbraně odvézt, ale museli se od planety držet tak daleko, že to bylo k ničemu. Kreelské lodi jim vstupovaly do warpu přímo před nosem, jako by mizely zadními vrátky.
Takže Klingoni nakonec zanechali marné snahy a začali útočit na zranitelnější místa.
Těsně předtím, než se Enterprise setkala s kreelskou diplomatickou delegací (pro Klingony další oxymóron), došlo k malé nehodě. Bylo to tak:
se zbraněmi tehdy experimentoval šestičlenný vědecký tým. Ten počet klesl na pět, když jeden z vědců učinil další pokus dostat se za zubaté dveře, u kterých se roztekl nikým neoplakávaný Budian. Vědec si byl jistý, že rozluštil kód jejich zámku a vyťukal ho na barevné klávesnici. Vypařil se i s celou sebedůvěrou.
Takže už jen pět vědců objevilo v jedné ze spodních prostor nebezpečně vyhlížející zbraň. Byla to jediná zbraň v místnosti a měla na sobě vyryté nápisy, kterým ani v nejmenším nerozuměli. To je ale neodradilo. Zbraň vynesli ven, namontovali na trojnožku a vyzkoušeli. Ale i kdyby dokázali přečíst nápis, který by se dal přibližně přeložit jako "Pozoruhodně pitomá zbraň. Nepoužívat," nejspíše by je to také nezastavilo.
Ten test byl docela jednoduchý. Vyhlédli si jedno několik set kilometrů vzdálené pohoří, zamířili na něj zbraň, nalezli spoušť a stiskli ji.
Zpočátku se zdálo, že pracuje perfektně. Ze zbraně vyšlehl smrtonosný blesk a o méně než sekundu později provrtal pohoří skrz naskrz.
Paprsek ale navzdory veškeré logice dále sledoval zakřivený povrch planety. Takže zatímco si kreelští vědci navzájem gratulovali k objevu zatím nejsilnější zbraně, paprsek stihl během několika sekund obletět planetu a udeřil zezadu. Prostřelil dva Kreely, co mu stáli v cestě, a pak zasáhl zbraň. Její následná exploze odstranila zbývající Kreely nejen z

povrchu planety, ale i z análů kreelské vědy. Vzniklý požár do příštího dne uhasl.

Důsledkem toho všeho bylo, že poprvé po několika týdnech nebyl na planetě přítomen ani jeden Kreel. Protože dělo, kterým bránili planetu, nebylo nastaveno na automatický provoz, byla v tu chvíli DQN 1196 naprosto nechráněná. Kdyby přiletělo třeba jen klingonské průzkumné plavidlo, mohli by Klingoni ihned obsadit planetu a s kreelskou hrozbou jednou provždy skoncovat. Jenže Klingoni se teď DQN 1196 zdaleka vyhýbali, protože přiblížit se k planetě na méně než několik parseků byla jistá sebevražda.

Z předchozího vyplynuly pro Kreely tři lekce: nikdy nepoužívejte zbraň, ke které nemáte srozumitelný návod; pokud z ní opravdu musíte vystřelit, pak jedině na dálku; nezkoušejte to ale na planetě, protože nikdy nevíte, co se může stát.

Po měsíci kreelské přítomnosti tedy na planetě zavládl klid. Ale teď - poté, co vydala některá ze svých tajemství - se zdálo, jako by planeta čekala na něco jiného, dalšího. Jako by tušila, že dlouho odkládané setkání konečně nastává.

Kapitola třináct

Kreelové dorazili.

Picard byl při setkání s kreelskou diplomatickou lodí extrémně opatrný. Ale Worfův pečlivý senzorový sken neobjevil ani náznak neobvyklé technologie, jakou měla předchozí loď. Takže když Enterprise spustila štíty a připravila se na přijetí kreelských diplomatů, znamenalo to, že situace je poněkud příznivější, ale stejně všichni zachovávali nejvyšší opatrnost.

Picard se zatraceně dobře ujistil, že přivítá Kreely stejným způsobem, jakým přivítal Klingony.

Bylo by vhodné mít s sebou bezpečnostní tým, ale Kreelové by to považovali za známku slabosti - totiž že kapitán Picard považuje za nutné, aby ho na jeho vlastní lodi chránila ozbrojená stráž. Přesto jeho muži byli v asi třicetimetrové vzdálenosti, mimo dohled... jen pro případ.

Riker a Deanna stáli po kapitánově boku, když obsluha transportéru zaměřila Kreely na jejich lodi. Worf byl jediný, kdo z předchozího uvítacího výboru chyběl - důvod byl nasnadě.

"Za všech okolností," kladl všem Picard na srdce, "se jim stále dívejte do očí, když budete stát přímo proti nim."

Riker přikývl. "Ano, o tom jsem slyšel. Cokoli jiného by považovali za projev slabosti."

"Chováte se, jako byste plánovali taktiku k bitvě," řekla Troi.

"To je celkem přiléhavé, poradkyně. Tak dobře, přeneste je na palubu," oslovil Picard obsluhu transportéru.

Rikera napadlo, že nejspíše stojí příliš blízko u transportéru a o kousek ustoupil. Věděl, co se děje uvnitř transportního pole, včetně molekulárního rozkladu čehokoliv, co se nacházelo na plošině, a následného složení v místě určení. Byl to úžasný proces.

Riker si vzpomněl na léta na Akademii, když se jeden velmi neoblíbený instruktor měl přenést na velitelství, aby obdržel vyznamenání, ačkoliv si nikdo nemyslel, že si ho zaslouží. Tehdy Riker a jeden z místních počítačových machrů trochu přeprogramovali počítač transportéru. Bylo to překvapivě jednoduché. Chvíli předtím, než se měl instruktor přenést, obdržel počítač program, podle kterého měl z molekulární směsi při přenosu odfiltrovat jakoukoliv molekulu nebiologického původu. Například syntetická vlákna.

Takže když se instruktor materializoval před uvítací komisí složenou z dvaceti velmi významných pánů, zjistil, že oblečení se mu po cestě jaksi ztratilo.

Byl z toho pořádný skandál a zdálo se, že všichni budou potrestáni hromadně, ale studenti stáli pevně při sobě a ředitel Akademie (který si osobně myslel, že ten žert byl absolutně geniální, ne-li pro toho instruktora přímo zasloužený) celou záležitost nakonec smetl ze stolu.

Ale Riker od té doby k technologii přenosu choval značný respekt.

A proto když se Kreelové materializovali, raději zůstal v bezpečné vzdálenosti.

Konečně stáli na plošině. Svaly se jim napínaly a povolovaly a jen minimálně oděná těla se vlnila jejich silou. Rozhlíželi se s neskrývanou zvědavostí; jako všichni, kdo nejsou uvyklí transportéru. Celkem jich bylo deset - stejně jako Klingonů. Pomalu a opatrně sestoupili z plošiny a jeden z nich přešel k Picardovi. Byl o půl hlavy vyšší než kapitán Enterprise a vypadal, že by ho mohl snadno přetrhnout vejpůl.

Picarda napadlo, jestli by teď přece jen - bez ohledu na vzájemnou nesnášenlivost - nebylo lepší mít při ruce Worfa.

"Jsem Aneel."

"Vy jste velvyslanec?"

Úšklebek odhalil řadu zubů, z nichž několik na pravé straně bylo ulomených. "To je postavení, kterého jsem dosáhl, ano."

"Jsem kapitán Jean-Luc Picard."

"Vy tomu tady velíte?"

"To je postavení, kterého jsem dosáhl, ano," opáčil Picard suše.

"Výborně. Kde je ten klingonský špinavec?" Picardovi na okamžik poklesla brada. "Klingonský velvyslanec je ve své kajutě a rád by se s vámi co nejdříve setkal."

"Ó, vážně?" Z ostatních Kreelů vyšel jakýsi smrkavý smích.

"Tak poslouchejte, kapitáne." Aneel hrubě popadl Picarda svýma tříprstýma rukama za ramena.

To bylo ovšem vše, co stihl, protože v následující sekundě mu dopadla na hlavu Rikerova pěst. Aneel pustil Picarda, otočil se k prvnímu důstojníkovi a Riker ho dobře míženým kopem poslal do náruče jednoho z Kreelů, co stáli ve skupince.

Picard klepl na komunikátor a vyštěkl: "Picard ochrance."

A Kreelové se smáli.

Byl to nepříjemný zvuk, asi takový, jaký vydává smečka divokých psů. Picard zpoza Rikerových zad užasle sledoval, jak se kreelští delegáti pochechtávají.

"Výborně," pochvaloval si Aneel. "Výborně. Tento důstojný džentlmen, kapitáne... je váš šéf bezpečnosti?"

Z komunikátoru se ozval Worfův hlas a zněl opravdu znepokojeně. "Tady ochranka."

"Buďte připraveni," velel Picard opatrně. "Velvyslanče..."

"Aneeli," opravil Picarda Kreel a oprašoval se. "Jen Aneeli. My Kreelové si na tituly nepotrpíme tolik, jako Federace a Klingoni" - a všichni si odplivli.

Picard obešel Rikera a ignoroval paži, kterou se ho Will pokoušel zadržet. Šel přímo k Aneelovi.

Díval se Kreelovi rovnou do očí a vyjádřil se naprosto jednoznačně: "Na mé lodi nikdo nebude plivat. Na mé lodi se nikdo nebude bít. A bez ohledu na to, že je to diplomatická mise, pokud vám nebudu moci důvěřovat, nebudete mít po lodi volný pohyb. Je vám to jasné?"

Aneel se znovu zazubil. "Dokonale, kapitáne."

A jako by jeho hrubé zacházení s kapitánem už bylo zapomenuto, neformálně mu představil doprovod. Picardovi připadlo, že zatímco Klingoni doprovázející Kobryho představovali čestnou stráž, Kreelové, co přišli s Aneelem, byli spíš jeho kumpáni z mokré čtvrti. Aneel mohl být velvyslanec, ale ostatní zřejmě nebyli nic než problémová chátra.

Picard se rozhodl neriskovat. Zatímco u Klingonů počkal, než si o tom mohl promluvit s Kobrym v soukromí, u Kreelů bude lepší, kdyby jednal okamžitě.

"Musím vám odebrat zbraně a bezpečně je uložit."

Všechno kreelské chichotání a dobrá nálada byly najednou tytam. Aneel se zamračil. "Proč?" zeptal se výhružně.

"Protože se chci ujistit, že na mé lodi nikdo nikomu náhodou neustřelí hlavu," odpověděl Jean-Luc suše.

"A když odmítneme?"

"Pak vás pošleme zpátky na vaši loď." Vtom se ozvala obsluha transportéru. "Kapitáne, kreelská loď je už mimo dosah transportéru."

Aneel se divoce ušklíbl. "A co uděláte teď, když vám je nevydáme?"

Picard k němu přistoupil ještě blíže, až oba cítili dech toho druhého, ačkoliv Picard při tom musel natáhnout krk.

"Tak půjdete domů pěšky."

Chvíli bylo napjaté ticho.

Aneel vytáhl velký disruptor a Riker k němu okamžitě vystartoval, připravený odhodit kapitána stranou. Ale Aneel úplně klidně otočil zbraň a podával ji kapitánovi pažbou napřed. "Buďte můj host," pronesl.

Riker si v duchu oddechl. Picard vzal zbraň a odpověděl vyrovnaně: "Vlastně, považujte se za naše hosty. Dokud se budete jako hosté chovat."

Aneel pokynul ostatním, aby také vydali zbraně kapitánovi. Byl to ale Riker a obsluha transportéru, kdo zbraně posbírali. Aneel se napůl uklonil s půvabem, který k němu na první pohled vůbec neseděl.

Zatímco Picard celé dění sledoval, znovu se v komunikátoru ozval Worf. "Kapitáne... ochranka je stále připravena zasáhnout."

"To je v pořádku, zatím to tu zvládáme. Picard konec." Přerušil spojení dřív, než by snad někdo z Kreelů mohl poznat, že hlas z komunikátoru patří Klingonovi.

"Všechno, co chceme, je úspěšné a mírové naplnění naší mise." Aneel se znovu usmál - opět stejně nepříjemně.

"To je i můj názor," potvrdil Picard.

"Dobře. Takže... kde je ten klingonský špinavec?" Picard si tiše povzdechl. Má to smysl? pomyslel si. "Následujte mě," vyzval je Picard a vyvedl Kreely z transportní místnosti.

Byl to bizarní pohled. Picard a Aneel šli v čele, následovala tlupa polooděných Kreelů a průvod uzavírali Riker a Troi, přičemž Riker se prohýbal pod tíhou kreelského arzenálu. Přitahovalo to pohledy všech kolemjdoucích a Riker si začal uvědomovat, jak se tehdy asi cítil ten instruktor na Akademii.

"Opravdu nádherná loď, kapitáne," ozval se Aneel.

"Děkuji."

"Přes všechny pokroky, které jsme učinili v poslední době, nemáme nic, co by bylo srovnatelné s vaší lodí. Dokonce ani s vaším transportérem. Jaká škoda, že se jednotlivé rasy spravedlivě nerozdělují o technologie, že?"

"Technologii," odpověděl Picard, ruce založené za zády, "obvykle lidé vyvinou, když jsou na ni morálně připraveni. Ne dříve."

"To je obvyklá výmluva všech pokročilých kultur, aby ty méně šťastné zůstaly tam, kde jsou."

"To není pravda, Aneeli. V naší historii došlo mnohokrát k situaci, že některé národy díky vnějším vlivům technologicky značně pokročily, aniž by na něco takového byly opravdu připravené."

"Jako třeba my?"

Picard na něj pohlédl koutkem oka, aniž by se zastavil. "To jste řekl vy, ne já. Chtěl jsem dojít k tomu, Aneeli, že nás svazuje Základní směrnice, která nám přikazuje nezasahovat do vývoje jiných kultur. Hodně by vám to uškodilo."

"Hezká slova. My Kreelové ale na slova moc nejsme. Dáváme přednost výsledkům."

"Aneeli... něco vám vysvětlím. Ještě před několika sty lety měli lidé na Zemi velmi podobné názory. U každého vědeckého objevu šlo především o to, jak jej co nejlépe využít pro vojenské účely. Dokonce i počátky vesmírného programu - technologie, jejíž výsledky teď vidíte všude kolem sebe - vznikly ve snaze co nejlépe podpořit válečné úsilí. Místo toho, aby financovaly výzkum a stavbu vesmírných stanic, na kterých by mohli lidé pracovat a učit se a experimentovat, zajímaly se pozemské vlády jen o výrobu orbitálních zbraní."

"Takže?"

"Takže?" Picard se nevěřícně zastavil a otočil se ke Kreelům. "Takže tyhle milované orbitální zbraně se pro lidstvo staly prostředkem k rozpoutání třetí světové války. Je zázrak, že jsme teď tady - když jsme tehdy byli tak krátkozrací, tvrdohlaví a omezení."

"Ale co je tak špatného na vojenských aplikacích?" ptal se Aneel vytrvale.

"Třeba tohle: kdyby někdo z budoucnosti nebo z nějaké vyspělejší civilizace přišel na tehdejší Zemi a nabídl našim předkům... řekněme třeba transportér, zneužili by ho. Ohavně. První, k čemu by ho nejspíše použili, by byl přenos bomb na jistá vybraná místa - a my bychom tu dnes nebyli."

A Picard si v duchu pogratuloval, že před příchodem Kreelů na palubu nechal počítačem dočasně označit všechny informace o technologiích, kterými Kreelové nedisponovali, za důvěrné. Nemohli tedy přijít k počítači a nechat si vypsat - například - informace o principu transportérů.

Vtom zahnuli za roh a vrazili do čtyř Klingonů.

Reakce byla automatická. Všichni sáhli po zbraních.

Naštěstí zbraně nebyly na svém místě. Další kapitánova prozíravost.

"Chápu to tak, že se znáte," usoudil Picard lakonicky. "Až příliš dobře," řekl pomalu Aneel. Klingon, který se už představil jako Tron, pohlédl na Aneela a zúžily se mu oči. "Vzpomínám si na tebe. Ten tvůj zatracený hlas jsem jenom zaslechl, ale nikdy bych ho nezapomněl. Ty jsi byl na DQN 1196."

"Stejně jako ty?"

"Byl jsem členem výsadku, na který jste zaútočili."

"Vážně?" Aneel se zlomyslně zasmál. "A přesto tady stojíš a vyprávíš nám o tom? Musím se už konečně naučit mířit." Tron náhle skočil po Aneelovi a ostatní se k sobě také začali přibližovat.

Riker hodil Troi do náruče hromadu kreelských disruptorů a popadl Picarda, aby ho odtáhl do bezpečí a mohl zakročit sám. Ale Picard se mu vzepřel a k Rikerově zděšení se vecpal mezi Trona a Aneela, kteří se už po sobě sápali. Odtrhl je od sebe - silou, kterou by od něj Riker rozhodně nečekal.

"To stačí!" zahromoval tak rozhněvaně, že všichni okamžitě ztrnuli. "Tohle je diplomatická mise, zatraceně, ale pokud dojde ještě k jedné jediné výtržnosti, všechny vás posadím za mříže! Je vám to jasné?"

Hněv, který mezi nimi kypěl, by se snad dal i krájet, ale Picardova přítomnost vytvořila hranici, kterou nikdo z těch dvou nechtěl porušit. Alespoň zatím.

"Jediné, co Kreelové kdy chtěli," řekl Aneel klidně, "je respekt. Jediné, co kdy chtěli Klingoni, jsou mrtví Kreelové."

"Jediné, co kdy Klingoni chtěli," odvětil Tron, "je, aby se Kreelové už konečně přestali chovat jako paraziti, jimiž jsou."

"Paraziti?" vybuchl Aneel prudce.

"Paraziti!"

"Pánové," vmísil se Picard výhružně, "nechám připravit želízka."

"Kapitáne," obrátil se Aneel k Picardovi, "myslel jsem, že jsme tu hosty. Ale tyhle... osoby... nás beztrestně urážejí!"

"Kreela přece nemůže nikdo urazit," kontroval Tron vlídně.

Riker už sahal po komunikátoru, aby mohl přivolat ochranku. Nechtěl tak brzy jednat z pozice síly, ale teď pro něj bylo nejdůležitější Picardovo bezpečí. Také zpozoroval několik přihlížejících z řad posádky a moc mu to na náladě nepřidalo.

A v tu chvíli se ozval čísi tichý, lehce zmatený hlásek: "Je tu nějaký problém?"

Když Ctihodný Kobry a Gava došli až k nim, diváci se jim klidili z cesty.

Aneel se podíval na Kobryho a okamžitě se začal smát. Smál se dost nechutně a hlasitě a ostatní se k němu připojili. Klingoni se okamžitě naježili, když viděli, jak arogantně se Kreelové chovají k jednomu z jejich nejváženějších občanů.

Kreelové se smáli, až se za břicho popadali. Picard a Riker hleděli na obě skupiny a cítili s drobným Klingonem. Picard se už chystal zakročit, ale Troi ho chytila za předloktí a zašeptala: "Ne, kapitáne... to je v pořádku. Ctihodný Kobry... je s tím smířený."

A skutečně, Kobry se jejich hysterickým smíchem nenechal vyvést z míry. Ve tváři měl jen ten záhadný úsměv, který zaujal už Taku Nagaiovou, a pomalu přešel k rozchechtaným Kreelům - přímo k hystericky zkroucenému Aneelovi.

A čekal. Ruce založené, poklidný výraz - prostě čekal.

Klingoni na sebe hleděli a nevěděli, co mají dělat. Kdyby Kreelové Kobryho napadli, museli by ho před nimi chránit - což také chtěli. Ale dokud se Kreelové nepohnuli a dokud tu byl Kobry a nehodlal jim to přikázat, nemohli nic dělat.

A jak Kobry tušil, i Kreelové se nakonec unavili.

Když se usadil prach a Kreelové už se nedokázali smát déle, aniž by je k tomu vyprovokovalo něco dalšího, stáli a přemýšleli, co dál.

Kobry jim nedal čas na rozmyšlenou. "Pokud se hodláte mému znetvoření smát ještě chvíli, mám čas."

Aneel potřásl hlavou a udiveně na něj hleděl. "Kdo jsi?"

"Říkají mi Ctihodný Kobry." Dotkl se pěstí Kreelovy hrudi a chvíli ji tam držel. "Ty jsi Aneel?"

"Ano."

"A ten, který s tebou byl v tom původním výsadku na DQN 1196... Deni. Je tu také?" Deni stál poblíž a zvedl ruku.

"Aha." Kobry se na okamžik odmlčel. "Cítím s vámi za vaše padlé v tomto zbytečném konfliktu."

Aneela to zaskočilo. Od kohokoliv jiného by to znělo jako projev slabosti. Ale Kobry vypadal tak sebevědomě, že v Aneelových očích u něj zbabělost prostě nepřicházela v úvahu.

"Také cítím... s vašimi padlými," odhodlal se Aneel váhavě a nechápal, proč to vlastně říká. Nechápali to ani ostatní Kreelové. Civěl na Kobryho. "Co... jsi?" zeptal se.

Kobry se lehce uklonil. "Pokorný služebník Císaře, jako ostatně my všichni. To je Gava, moje pobočnice."

Aneel si ji měřil pohledem - od hlavy k patě a zpátky. Pak se neurvale zasmál.

"Připomínáš mi Klingonku, co jsem jednou znásilnil." Do prdele, pomyslel si Riker.
Tron po něm skočil, stejně jako Riker po Tronovi, aby ho zadržel. "Ty lžeš!"
"Trone, stůj!" křikl Kobry.
"Máš pravdu, lžu!" křičel Aneel. "Vlastně to bylo víc než jednou. A nakonec nás o to ještě prosila. Líbilo se jí to! Ona -" To už bylo na Trona moc.
Odhodil Rikera na stěnu jako pokerový žeton a vrhl se na Aneela. Picard přivolal ochranku. Kobry křičel a snažil se, aby ho někdo uslyšel. A Kreelové a Klingoni vyrazili proti sobě a vytvořili masu těl a zdvižených pěstí.
Jakoby ze vzduchu se objevil zbytek klingonské čestné stráže. Jediné, co zabránilo masakru, byl stísněný prostor chodby. Ať už u sebe Klingoni nosili jakékoliv zbraně, neměli zkrátka místo, aby je mohli vytasit - v té tlačenici by nikdo nedokázal vytáhnout ani nůž z boty.
"Přestaňte! To je rozkaz!" zařval Picard, pak ho někdo odhodil a vzápětí ho téměř ušlapali vyděšení civilisté, kteří se odtud snažili za každou cenu utéct. Gava upadla a Deanna Troi ji odtáhla o kousek dál.
Jeden z Kreelů se vymanil z hroznu těl a všiml si, že Deanna dosud drží disruptory, které jí dal Riker. Zavrčel a skočil po ní. Gava si mu stoupla do cesty a bez zaváhání ho nakopla do rozkroku. Zaúpěl a svezl se k zemi.
"Kobry!" vykřikla, když spatřila, jak drobný Klingon upadl uprostřed chumlu Kreelů a Klingonů.
Riker se zvedl a odtáhl kapitána ke stěně. Požádal důrazně: "Kapitáne, dovolte mi -"
"Ano."
Riker vytáhl fázer a naslepo vystřelil mezi Kreely a Klingony asi tak do výšky pasu.
Klingoni a Kreelové se skáceli na hromadu. V několika vteřinách upadli všichni rváči do bezvědomí.
Po chvilce ticha se odkudsi z prostředka hromady ozvalo tiché sténání.
"Kobry," řekl Picard a s Rikerem začali tahat bezvládná těla na stranu, aby se dostali ke klingonskému velvyslanci.
Nakonec Kobryho našli a pomohli mu vstát. Ležel na zemi, takže ho paprsek nezasáhl, ale zavalili ho jako lavina.
V tu chvíli dorazil bezpečnostní oddíl vedený Worfem. Worf zvedl ruku a oddíl se zastavil.
"Prošvihl jsi to," řekla mu Gava.
Kobry zavrtěl hlavou. "Připouštím, že se věci mohly seběhnout ještě hůře, ale teď mě opravdu nenapadá, jak."
Gava poklekla k otci.
"Takhle to nepůjde."
"Je naší povinností, abychom to zařídili co nejlépe, jakkoliv se nám může nelíbit situace, do které nás dostali jiní," ozval se Picard.
"Kapitán má naprostou pravdu, Gavo," řekl Kobry. "Obě vlády se spoléhají, že tady zabráníme válce. Dokud tahle mise bude mít šanci uspět, budou zachovávat příměří. Ale jestli nás dvacet nedokáže žít vedle sebe, dokud se nedostaneme na DQN 1196, jak můžeme doufat, že to dokážou celé naše národy?"
"Dobrá otázka," kývl Worf.
Kobry vstal a oprášil se. "Kapitáne, musím si s kreelským velvyslancem promluvit o samotě." Picard přikývl.
"Pane Worfe," přikázal ostře, "nechtě Klingony přesunout do zadržovací cely na palubě 2, blok A. A Kreely do vězení na palubě 19, blok Z."
"To je na opačných stranách talířové sekce," konstatoval Worf.
"Přesně tak. Budou od sebe co nejdál, dokud nevymyslíme, jak pokračovat."
"A to bude kdy?" zašeptala Gava Worfovi.
"Až zamrzne peklo," odpověděl tiše, aby to Picard neslyšel.
Alespoň si myslel, že to neuslyší. Ale Picard se k němu otočil. "Doufejme, poručíku, že to bude poněkud dříve."

Kapitola čtrnáct

Jaan šel po chodbě a mířil na ošetřovnu, aby se mu mohla doktorka Pulaská věnovat. Když si všiml, že se na chodbách cosi změnilo, zpomalil.
Obvykle ho lidé zdravili, zamávali mu nebo se na něj usmáli - zvláště ženy - a ani nemusel použít 'fígl'. Prostě je přitahoval. Líbilo se mu to, dělalo mu to dobře.
Ale teď? Jako by se mu všichni hned klidili z cesty. Nebo ti, co jej potkali, se starostlivě ptali: "Jak se máš?" A všichni měli zarmoucený pohled - nalepený na tváři jako nějaké laciné šperky.
Litovali ho. Jeho! Bylo to ponižující. Nestál o soucit a zármutek. Chtěl pokračovat v práci. Chtěl dál žít. (Snad toho nechtěl tolik, nebo ano?) A pomalu se mu obyvatelé Enterprise začínali ošklivit. Pro postoj, který k němu zaujali, pro ten jejich zatracený soucit - a proto, že žili. A budou žít dál, na rozdíl od něj.
Právě se k němu blížila Bobbi Chaseová a vypadala znepokojeně.
To ho podráždilo. Věděl, co mu chce říci. Napovídá mu spoustu nesmyslů o tom, že doufá, že je v pořádku a že kdyby něco chtěl, má jí dát vědět a tak dále...
Kdyby se to stalo, když ještě nebyl nemocný, asi by to pro něj byla ta poslední kapka.
I když Bobbi sotva byla za něco odpovědná, rozhodl se vrátit jí to. Začne s těmi svými nesmysly o soucitu a on jí to vytmaví. A až dojde na slzy, no... navrhne jí něco jiného, co by mohli dělat.
Ano. Ano, to by mohla být zábava...
Koneckonců, elf by nikdy neměl nechat ležet příležitost ladem.
Došla k němu a spustila: "Jaane, musím si s tebou o něčem promluvit."

Opřel se o stěnu a donutil se usmát se na ni. "V čem je problém?"
"Je to Wesley."
Chvíli na ni zaraženě civěl. "Wesley?"
"Jo. Víš, myslela jsem si, že mě má rád a já ho rozhodně ráda mám, ale poslední dobou je jako posedlý. Děsí mě to."
"Tak Wesley je ten, o koho se bojíš?" vyčetl jí. "A co já?"
Sklopila pohled. "Já... mám o tebe také starost, Jaane. Víš to. Ale..." Pohlédla mu do očí. "Ty nevypadáš jako někdo, kdo chce, aby ho všichni litovali. Takže jsem se chtěla chovat podle toho."
Měla samozřejmě pravdu. Ale řekla mu to tak přímo... že ho to rozzuřilo víc, než by si kdy dokázal představit.
"Á, takže ty si myslíš tohle? Pak o mně nevíš nic! Vůbec nic!"
"Ale -"
"Sklapni! Prostě sklapni! Nech mě být! Jdi si za svým milovaným Wesleym!"
Ostatní kolemjdoucí se po nich začínali ohlížet a on už to nemohl vydržet, takže ji odstrčil a slepě se rozběhl pryč... A vrazil do Aneela.
Strážný, co ho eskortoval, šel za Aneelem v těsném závěsu a nemohl si Jaana všimnout. Aneela nezajímalo, co se mu to tak náhle postavilo do cesty. Jediným švihem silné paže Jaana odhodil a elfův let zastavila až podlaha.
Jaan se zvedl a cítil, že mu nohy začínají vypovídat službu. Teď neomdlím, pomyslel si divoce a odpotácel se k turbovýtahu, který ho měl dopravit na ošetřovnu. Aneel sledoval, jak odchází. "Nebyl to elf?"
"Ano," řekl strážný. "Pokračuj."
"Co mu je?"
A když to zaslechla Bobbi, stále ještě zmatená a ohromená tím, co se stalo, utrhla se na něj: "Co mu je? Umírá, jasný? Umírá na hnilobu a to není fér!"
"A kdo říká, že život je fér?" odpověděl Aneel automaticky, aniž si pořádně uvědomil, co povídá. Zaujalo ho to, co se právě dozvěděl.
Znal elfy. Znal je velmi dobře. Kdysi jich pár zajal a hodně se s nimi pobavil, než je propustil - jako zlomené, blekotající trosky. Byli sympatičtí a do jisté míry krásní, ale jako rasa nebyli zrovna odolní - ani fyzicky, ani duševně. Což bylo zvláštní, když se přihlédne k tomu, co se svou myslí dokáží. A když se nad tím Aneel zamyslel, dostal velmi zajímavý nápad. "Kdy už budeme v konferenční místnosti?" zeptal se.
"Za chvíli," odpověděl strážný, "ale dostal jsem rozkaz, abychom se zastavili ještě někde jinde."
* * *
Protože to měla být diplomatická schůzka, bylo přítomno jen minimum personálu. Byli tu samozřejmě Picard i Troi. Kapitán by chtěl mít po ruce ještě Rikera, ale za této napjaté situace mu raději svěřil velení na můstku.
Byli s nimi i Kobry a Gava. Ostatní Klingoni a samozřejmě i Kreelové - kromě Aneela, který měl za okamžik dorazit - byli bezpečně zavření v zadržovacích celách.
"Myslíte si, že něčeho dosáhnete, Kobry - Ctihodný Kobry?" opravil se Picard.
Kobry jen odmítavě mávl rukou. "Prosím, nemusíte mi říkat 'Ctihodný', pokud nechcete. Je to trochu zdlouhavé. A pokud jde o vaši otázku... Já vím, že něčeho dosáhnu."
"Jak to, víte?"
"Musím to vědět." Unaveně se usmál. "Kdybych si to jen myslel, nejspíše bych ničeho nedosáhl. Já to musím vědět." Podíval se na svůj chronometr. "Myslím, že Aneel právě skončil se svou zajížďkou."
"Ano, tahle vaše malá taktika mě zaujala. V diplomacii je to častý manévr?"
"Častější, než si dokážete představit."
Jako na povel se otevřely dveře a Aneel stále za doprovodu strážného vešel do místnosti.
Kreel byl ve velmi dobré náladě.
"Posaďte se, velvyslanče," vyzval ho Picard. Aneel poslechl a posadil se ke stolu naproti Kobrymu. Žuchl sebou do křesla a vesele se rozhlížel.
"Povězte mi, pane," pokračoval Picard, "jak se vám líbila Přední desítka?"
Aneel vycenil zuby a pokýval hlavou. "Vaše pohostinnost se skoro vyrovná tomu, co bychom vám mohli poskytnout my."
"Beru to jako velkou poklonu," řekl Picard. "Takže... velvyslanče... Ctihodný Kobry si ode mě vyžádal toto setkání. Osobně bych byl nejraději, abyste všichni co nejdříve opustili loď, ale musíme se smířit s tím, co po nás žádají naše vlády. Ctihodný Kobry si myslí, že našel způsob, jak celou situaci vyřešit."
Aneel se otočil ke Kobrymu a mdle na něho zíral. Nebyl vůbec opilý, ale rozhodně byl uvolněný. Přesto v něm zůstalo dost z vyhlazené kreelské neotesanosti. "Vy si vážně myslíte, že s vámi budu jednat?"
"Ano," potvrdil Kobry klidně.
Picard vrhl rychlý pohled na poradkyni, aby mu dala nějak najevo, jak hodnotí situaci. Jen pokrčila rameny. Nebyla si jistá.
"To je směšné," řekl ten 'kdysi voják, teď velvyslanec'. "Mohl bych vás zašlápnout. Jak to, že zrovna vás povolali jako klingonského prostředníka?"
Kobry se usmál. "Podívejte, většina mých lidí uvažuje stejně jako vy. Také mě nebrali vážně."
"Ó, vážně?" předstíral Aneel překvapení.
"Vážně," potvrdil mu Kobry. "Ale víte, takhle se mi v Klingonské říši podařilo přežít. Ve společenské hierarchii, kde se jak známo dostanete výš nejlépe ranou do zad, úkladnou vraždou nebo falešnou hrou. Na chvíli jsem Říši opustil a učil jsem se ve Federaci. Vrátil jsem se ve chvíli, kdy se můj národ vzpamatovával z občanské války.
Začali mě následovat lidé, na které zapůsobila moje slova více než zjev. Ti nade mnou - ti mi nevěnovali pozornost.

Žádnou z mých aktivit nebrali na vědomí. Jen pokračovali v tom, co dělali dosud - každý strojil pikle a úklady proti všem. A byli v tom tak dobří, že se nakonec sami navzájem vyvraždili. Nikdo si nevšiml, že těch nade mnou neustále ubývá; jeden za druhým mizeli. A když se tak jednou Císař rozhlédl kolem sebe, zjistil, že všichni poradci mu najednou zmizeli - jeden rukou druhého.

A tak tu byl Kobry," zavrtěl hlavou, pobaven těmi vzpomínkami, "jehož následovníci přibývali jako houby po dešti. Kobry, který kázal umírněnost, který kázal raději spojenectví s Federací než s Romulany. Víte, my jsme zkrátka museli vyrůst. Vyrůst a vykročit do budoucnosti jako národ. Nemohli jsme zůstat divochy. Ano, jsme agresivní. Ano, jsme tvrdí. Máme to v povaze. Je to zdroj naší síly. Ale sílu musí krotit inteligence, musíme vědět, kdy bojovat a kdy mluvit."

Aneel odmítavě mávl rukou.

"Kreelové vždy vědí, kdy bojovat. Vždy, když nás k tomu někdo vyzve."

"Ale to musí skončit. Musíte se dostat dál. A my vám musíme pomoci."

"Aha, chcete nám jen pomáhat, protože teď máme zbraně, které pro vás představují vážnou hrozbu."

"To také," připustil Kobry. "Ale hlavně nás to upozornilo na situaci, která se měla už dávno řešit."

"Řešit tak, že nás vyhladíte, chcete říci."

Kobry se v křesle opřel a klepal prsty o opěradlo. "Kdysi by tak tomu skutečně bylo. Kdysi - než jsme si uvědomili, že takové způsoby řešení problémů mohou vést k naší záhubě. Ale teď už ne. Možná proto je naše cesta na DQN 1196 tak důležitá. Právě proto... kapitáne, jak dlouho ještě poletíme?"

"Warpem šest asi pět dní," odpověděl Picard. "Ale kvůli vám bych tam rád byl co nejdříve."

"Ne," řekl Kobry, "ne, takhle to možná bude lepší. Velvyslanče Aneele, cesta na DQN 1196 je důležitá ze dvou důvodů," ukázal na prstech. "Zaprvé, bylo nutné, aby dvě skupiny našich lidí strávily nějaký čas společně, aby bylo možné navázat dialog. Abychom dokázali, že můžeme žít vedle sebe. Jistě, nezačalo nám to klapat právě nejlépe, ale není žádný důvod předpokládat, že to je beznadějné. A druhý důvod je ten, že právě DQN 1196 je podstatou našeho sporu. Zbraně, co se na ní nacházejí, leží mimo naše chápání. Není v silách vašich vědců - bez urážky - ty zbraně prozkoumat. A budou-li k nim mít Kreelové volný přístup, bude následovat přinejmenším regulérní válka. A v nejhorším případě to povede k vyhlazení obou našich národů."

"Nebo k vyhlazení Klingonů," prohodil Aneel mírně. "Nebo," odpověděl Kobry, "k vyhlazení Kreelů. Chcete to riskovat? Ztratit všechno? Chápu to tak, že Kreelové bojují o to, aby je všichni respektovali. Takže mi tady a teď jako představitel vaší rasy povězte - co je pro vás důležitější? Respekt - nebo genocida?"

Kobry v tu chvíli porušil jedno ze svých hlavních pravidel diplomacie, totiž nepoložit otázku, když nevíte předem, jakou na ni dostanete odpověď. Přesto trpělivě čekal.

Aneel si ho dlouho prohlížel a pak pohlédl na ostatní přítomné. Líbil se mu způsob, jakým se na něj dívali - jak napjatě očekávali, co řekne... jak se báli, co odpoví. Uvědomoval si, že na jeho - Aneelově - rozhodnutí teď záleží, jakým směrem se budou věci ubírat.

A nejlepší ze všeho na tom bylo, že vlastně vůbec nezáleželo na tom, co jim teď řekne, protože v hlavě se mu právě rodil zcela jiný plán.

"Co přesně máte na mysli?" zeptal se pozvolna.

* * *

"Smlouva?" zeptal se Tron nedůvěřivě.

Klingoni v zadržovací cele obstoupili Kobryho v jakémsi půlkruhu. Picard z důvodů bezpečnosti postavil Worfa ke vchodu do cely. Silové pole cely bylo na Kobryho žádost vypnuto, aby se při rozhovoru s ním necítili jako vězni.

Gava se držela u Worfa. Cítil, jak mu její prsty 'náhodou' přejíždějí po noze. Poodstoupil o půl kroku. Teď nebyl na zábavu vhodný čas.

"Ano," řekl Kobry. "Podepsal jsem smlouvu s kreelským velvyslancem..."

Několik Klingonů si odplivlo.

"Přestaňte!" zvolal Kobry. Snad poprvé ho viděli rozzlobeného. "U Císaře, jednám tu snad s malými dětmi? Nikdo nebude při vyslovení ničího jména plivat! To je moje poslední slovo! Takže, podepsal jsem smlouvu s kreelským..." na okamžik se odmlčel, aby si ověřil, že uposlechli jeho příkazu, "velvyslancem. Každému z vás bude umožněno nahlédnout. Smlouva vymezuje rozsah spolupráce mezi našimi skupinami a především stanovuje loď Enterprise a planetu označovanou DQN 1196 jako neutrální zóny. Ne jako válečné zóny. Rozumíte? Bez ohledu na provokace nebude na těchto územích nikdo bojovat."

"A jak," zeptal se Tron pohrdavě, "se Kreelové zavázali k té smlouvě?"

"Svou ctí."

Několik Klingonů nedůvěřivě zafunělo. "Čest?" zavrčel jeden z nich. "Čest je pro Kreely něco, co mají ostatní a čeho Kreelové mohou využít ve vlastní prospěch."

"Kreelové," odpověděl Kobry pevně, Jakkoliv nám mohou být odporní, mají požadavky, o kterých si myslí, že jsou oprávněné. Stejně jako my. A s těmi požadavky se nějak musíme vypořádat, stejně jako se dokázaly dohodnout Klingonská říše a Federace. Ale ještě předtím, než se na něčem dohodneme nebo než o tom vůbec začneme jednat, musíme umět pohlédnout jeden druhému do očí, aniž bychom se snažili navzájem se zabít. Teď se Kreelové zavázali neurážet nás a nevystupovat proti nám s otevřenou agresí."

"Chovat se jako dokonalí džentlmeni?" utrousil Tron sarkasticky.

"Dá se to tak říci. A na důkaz toho se budeme chovat stejně. Samozřejmě," odmlčel se. "Jsou-li Klingoni schopni chovat se alespoň tak civilizovaně jako Kreelové."

Worfa naplnil obdiv, jak se Ctihodný Kobry vyjádřil. Taková poznámka u každého Klingona ťala do živého.

Tady to rozhodně zapůsobilo. Všichni Klingoni jako jeden muž hrdě napřímili ramena.

"Cokoliv dokáže ten nejskvělejší ze všech Kreelů, dokáže i ten nejponíženější ze všech Klingonů," řekl prudce jeden ze strážných.

"Nevzal jsem s sebou ty nejponíženější," opravil ho Kobry klidně a prohlížel si nehty na ruce. "Vzal jsem s sebou ty nejlepší. Přijmete tu výzvu?"

Pohlédli na sebe a Tron udělal krok před ostatní. "Klingon žije z výzev. Pokud Kreelové předstírají, že mají kodex cti, pak jim můžeme předvést, jak skutečný kodex cti vypadá."

"Výborně," odpověděl Kobry. "Mám kapitánovo svolení umožnit vám volný pohyb po lodi, budete-li se smlouvou souhlasit."

"To je dobře," řekl jeden z Klingonů, obzvláště mohutný strážný jménem Sklar. "Už jsme se báli, že Ctihodný Kobry bude po lodi chodit bez ochrany."

Kobry pokrčil rameny. "Nemusíte se znepokojovat." Obrátil se k Worfovi. "Rád bych se vrátil do kajuty, poručíku. Cítím se trochu unavený."

Tron se okamžitě nabídl: "Doprovodíme vás, pane."

"Ne, myslím, že s poručíkem budu v bezpečí. Nechápejte to špatně - kdyby nebyl Klingon, samozřejmě bych doprovod potřeboval. Ale protože on je naší rasy a protože je tu jako doma, myslím, že jsem v dobrých rukou. Že ano, Worfe?"

Worf přikývl a měřil si pohledem Klingony v cele. Pokoušel se uhodnout, na co teď myslí. Zřetelně poznal, že zrovna Trona příliš nenadchlo, jaký dnes události nabraly směr.

Ctihodný Kobry se vydal na cestu do kajuty. Po levici ho doprovázel Worf, po pravici Gava. Kráčeli ve stejném rytmu. Gava a Kobry odhodlaně hleděli přímo, zatímco Worf pozorně sledoval všechno kolem. Očekával potíže. Vždycky očekával potíže, i když to v danou chvíli nebylo příliš pravděpodobné. Ale nikoho nemůže překvapit něco, co člověk neustále očekává.

"V jednom měl Tron pravdu," prohodil Worf. "Neměl byste nikdy být bez doprovodu."

Kobry odmítavě mávl rukou. "Poručíku, žil jsem - a přežil - dlouho předtím, než mi na ochranu přidělili jakoukoliv stráž. Dost jsem toho pochytil. Víte, jaký byl klíč k mému přežití?"

"Ne, pane."

"Byly dva. Zaprvé, jak už jsem řekl, byl jsem malý cíl. A zadruhé, vždy vím, co se kolem mě děje."

"Chápu."

Ušli ještě několik kroků. "Takže usuzuji, že vy dva jste milenci." Po tomhle jednoduchém oznámení jak Worf, tak Gava strnuli v půli kroku. Worf se upřeně zadíval na Gavu, která se mu bezradnými gesty snažila dát najevo, že nic otci neprozradila.

"Mohu se vás zeptat... jak o tom víte, pane?"

"Copak jsi právě nedával pozor?" zeptal se Kobry trochu pobaveně. "Říkal jsem, že vím o všem, co se kolem mě děje." Worf se opět podíval na Gavu a ta se konečně ozvala: "Neřekla jsem ti o tom ani slovo, otče. Jsem hrdá na svoji diskrétnost. Jak jsi -"

"Kdybych počítal s tím, že mi všichni všechno vždycky řeknou, už bych tady dávno nebyl," pousmál se Korby. "Zabijáci zřídka hlásí 'Za den nebo dva tě zabiju'. Člověk musí vycítit nevyslovené. Jazyk těla - tu gesto, tady pohled. Musí odhalit zamlčené. To je klíč k přežití, mé dítě."

"Má Ctihodný Kobry nějaké námitky proti mému vztahu k jeho dceři?" optal se Worf škrobeně.

Tomu se už Kobry musel opravdu zasmát. "Ctihodný Kobry si myslí, že mu do toho vůbec nic není. Předpokládám, že to není proti její vůli a protože ty jsi klingonský muž, jsem si jistý, že ani proti tvé."

Došli ke Kobryho kajutě a otevřely se před nimi dveře. "Moje dcera je dost vybíravá. To, že si tě vybrala za milence, o tobě něco vypovídá, Worfe. Rozhodně to potvrzuje můj původní dojem o tobě."

"Děkuji, Ctihodný Kobry."

"Pro ženu, jako je Gava," pohlédl se zalíbením na dceru, "je těžké najít někoho, koho si může vážit."

"To je pravda." Usmála se podobně jako Kobry. "Vždycky je porovnám se svým otcem."

"To vůči nim není fér," zalitoval Kobry. "V porovnání se mnou musejí přece všichni vypadat tak malí. Hezký den vám oběma," a dveře se za ním zavřely.

Worf a Gava na sebe pohlédli.

"Mám teď službu na můstku."

"Jistě. Ale doufám, že volno po službě si vyhradíš pro mě."

"To se můžeš vsadit."

* * *

"Jaká je prognóza, doktorko?"

Jaan se posadil a zhoupl se z diagnostického lůžka nohama na zem. Pulaská studovala výsledky testů.

"Jaane..."

"A-ha."

Přidržela si výsledky na hrudi. "A-ha? Ty už víš, co ti chci sdělit?"

"Ten způsob, jakým jste řekla mé jméno - jako byste zdravila někoho, koho jste nečekaně potkala na večírku. Vlastně jsem zaslechl, že se pro Kreely a Klingony chystá večírek, jen co se dostaneme k té planetě, ke které teď míříme."

"Večírek?" Potřásla hlavou. "Klingoni a Kreelové na společné slavnosti. To opravdu nechápu."

"Myslím, že je to Guinanin nápad."

"Ach. Pak je to v pořádku. Takže... myslím, Jaane, že bys měl zkusit trochu více odpočívat."

"Proč?"

"Protože je to moje první zkušenost s touhle nemocí..."
"Moje taky."
"...a," pokračovala odhodlaně, "protože postupuje rychleji, než bych chtěla."
"Bude ze mě invalida, to máte na mysli?"
"Ne, tohle nemám na mysli, Jaane. Prostě si s tím nedělej starosti."
"Řekla jste, že to postupuje rychleji. Jak moc rychle? Šest měsíců byl příliš optimistický odhad?"
"Nejsem si jistá. Snad. Nechci tě vyděsit."
"Vyděsit mě?" Poprvé pocítil, že v něm kypí hněv. "Vystrašit mě?" A v náhlém záchvatu zuřivosti se ohnal rukou a převrhl stolek s diagnostickými nástroji. Hluk přilákal asistenty z lékařské laboratoře, ale Pulaská je gestem zarazila. "Jak můžu být ještě víc vyděšený?" ječel. "Víte, jak dlouho moji lidé žijí? Víte to? Skoro dvě století! Máme čas na všechno!"
"Jaane..."
Ale dlouho potlačovaná zuřivost konečně vyplavala na povrch. "Ale já ne! Ne Jaan Baat-Utuul-Bayn-Devin! Já mám jen zatracený zlomek toho času, protože moji zatracení rodiče měli tuhle zatracenou nemoc! Nikdy nebudu mít děti, doktorko! Nikdy po sobě nic nezanechám!"
"A co tvoje zápisky?" Přiblížila se k němu, aby se ho mohla dotknout a utěšit ho. "Řekl jsi, že tvoje zápisky vydají -"
"Kčertu se zápisky! Myslíte si, že nějaká bezvýznamná slova mohou vyvážit roky, které ztrácím? Alespoň Pomeranče to zajímá! Alespoň dělá něco, aby mi pomohl! Proč se také nesnažíte najít lék?"
"Protože jiní lidé, kteří byli ve výzkumu lepší než já, se léta pokoušeli najít lék a nedosáhli žádného pokroku. Nemůžu vyléčit všechno! Nikdo nemůže. Vím, co chceš, Jaane. Chceš, abychom se já nebo Wesley podívali na výsledky dosavadních výzkumů, praštili se do čela, řekli si: 'Jak jsme tohle mohli přehlédnout? Vždyť je to tak jednoduché!' a syntetizovali pro tebe lék z penicilínu nebo kokosového oleje. Ale takhle to nefunguje! Já to vím. Wesley to ještě neví, ale brzy to bohužel pozná."
Čekala, že Jaanova zuřivost ještě vzroste, že mu bude muset nasadit sedativa nebo že ho snad bude dokonce muset připoutat ke stolu. Ale nestalo se tak. K doktorčinu překvapení se místo toho vzchopil a ovládl se. Uklidnil se a zavřel nádherné oči a když je znovu otevřel, byl dokonale vyrovnaný.
"Lituji, že jsem tak vybuchl, doktorko," omlouval se. "Pokusím se být rozumnější, ať už řeknete cokoliv."
Katherine pocítila úlevu, ale rychle vystřízlivěla, když si uvědomila, že Jaanova zuřivá reakce mohla být tou lepší alternativou. Bylo to otevřené, bylo to viditelné a mohla proti tomu něco podniknout. Ale teď jako by se snažil všechno v sobě zadržet.
Jak dlouho bude trvat, napadlo ji, než opět vybuchne?
Neměl nakonec Picard pravdu? Neměli ho hned odeslat z lodi domů? Po všech těch nesnázích s přesvědčováním kapitána, po střetu, který přežila a v němž zvítězila, nemohla prostě přijít a říct: "Kapitáne, možná máte pravdu." Ne, pokud to nebude opravdu nutné.
Modlila se, aby právě teď nedělala chybu.
Vtom se otevřely dveře ošetřovny. Pulaská se otočila a překvapeně hleděla na nového příchozího. "Ano?" řekla nejistě. "Mohu vám pomoci?"
"Vy jste zdejší lékař?"
"Ano. Doktorka Katherine Pulaská. A vy jste -"
Usmál se. "Ctihodný Kobry." Drobný Klingon jí podával ruku. "Musím s vámi probrat něco důležitého."

Kapitola patnáct

Od podepsání Smlouvy z Enterprise, jak ji ihned někdo pojmenoval, uplynuly dva dny. Klingoni a Kreelové během té doby vyvinuli značné úsilí, aby se navzájem nepletli do cesty. Ačkoliv žádnou z obou stran současná spolupráce příliš nedojímala, všichni se s tím snažili sžít - Klingoni, protože jim to přikazovala čest a Kreelové, protože chtěli ukázat, že jsou přinejmenším stejně dobří jako Klingoni.
Přesto se Picard postaral, aby jim byl vždy nablízku buď někdo z ochranky nebo nějaký vyšší důstojník a aby jim svou přítomností jemně připomínal vzájemnou dohodu.
K první opravdové zkoušce došlo celkem přirozeně v Přední desítce, kterou si obě skupiny velmi rychle oblíbily. Přesto se doposud jedna druhé dokázaly vyhnout.
Ten den se Deanna Troi právě vracela z neúspěšného pohovoru s Wesleym Crusherem. Nikdy neviděla mladíka, který by potřeboval větší pomoc - pomoc, o které brzy zjistila, že mu ji sama nemůže poskytnout. Ten hoch se jí úplně ztrácel před očima.
Fyzicky byl očividně na dně. V očích měl stále ten planoucí odhodlaný pohled, ale pod nimi tmavé kruhy. Mluvil v ostrých úsečných větách, jako by nechtěl ztrácet čas zbytečnými slovy. Když mu Deanna přinesla jídlo, musela mu pohrozit, že ho nechá zavřít na ošetřovně, dokud se nenají. Snědl všechno, zatímco u něj seděla, takže věděla, že dosáhla alespoň něčeho, když už mu nemohla pomoci jinak.
Teď právě šla chodbou a z postranní odbočky se vynořil půltucet Kreelů. V čele byl ten, co si říkal Aneel, a i kdyby nebyla empat, poznala by, na co myslí, když si ji měřil.
Srovnali s ní krok. "Ty jsi ten Betazoid, o kterém jsem slyšel, viď?"
Drásal ji jeho hlas i hrubé emoce, ale nedala to na sobě znát. "Správně. Líbí se vám u nás na lodi?" zeptala se v pokusu o zdvořilost.
"Mohlo by se nám tu líbit víc," vycenil na ni agresivně zuby. "Ale vydržím tady. My všichni, viďte?"

Ostatní souhlasně zachrochtali a Deanna se přistihla, že si přeje, aby se tu objevil Riker. Ačkoliv věděla, že jí nehrozí žádné skutečné nebezpečí, pocity těch lidí, které vnímala, jí byly odporné. "Právě jdu na můstek," zalhala.

"No..."

Aneel zmlkl, když si všiml Selelviana, kterého potkal před několika dny. Elf trpělivě stál před velkými dvoukřídlými dveřmi, které se najednou otevřely. Aneela šokovalo, když z nich vyšli dva lidé v zimním oblečení. Zdálo se, že kolem nich víří sněhové vločky. Rozplynuly se hned, jak vylétly do chodby. Selelvian jim kývl na pozdrav a prošel dveřmi, které se za ním zavřely.

"Co je to za místo?" zeptal se Aneel.

"Tohle? To je simulátor. Díky realistickým výtvorům počítače můžete zažít prakticky cokoliv, co si dokážete představit."

"To je zajímavé." Ukázal před sebe do chodby. "Tamten turbovýtah nás zaveze do Přední desítky?"

"Ach ano." Deanna si najednou nebyla jistá, zda dokázala v hlase potlačit stopu úlevy, kterou pocítila.

"Dobře. Jdeme, chlapi."

Deniho i ostatní Kreely překvapil ten náhlý spěch. Ale nic neřekli a snažili se udržet krok s Aneelem, který se na svalnatých nohách dál řítil chodbou k Přední desítce.

"Proč ten spěch?" zeptal se Deni.

"Protože," odpověděl Aneel, "mě něco napadlo a nechtěl jsem, aby to ten Betazoid vycítil. Co o ní vlastně víš, Deni?"

A Deni, který tajně prověřil všechny důležité členy posádky, ho uklidňoval: "Nemusel ses jí bát. Neumí číst myšlenky. Jen vnímá cizí emoce."

Jeden z Kreelů se zachechtal. "Vsadím se, že ode mě zachytila pár krásných." Všichni se té poznámce divoce smáli. A smáli se, dokud nevstoupili do Přední desítky.

V Přední desítce bylo obvyklé osazenstvo - personál mimo službu. A kolem jednoho stolu sedělo šest Klingonů.

Hovor v místnosti pomalu ztichl, když si všichni přítomní uvědomili, že určitě nastanou potíže. Šest Klingonů. Šest Kreelů. Dvacet čtyři pěsti.

Nadějné vyhlídky.

Nejvýše postaveným Klingonem v místnosti byl Sklar, takže se na něj ostatní okamžitě podívali a očekávali, že je povede. Pokud šlo o Sklara, ten se ani nepohnul. Věděl, co Ctihodný Kobry dohodl a co od nich očekává. Ale zároveň se přímo zodpovídal Tronovi a věděl, co si Tron o Kreelech myslí - a spolu s ním i všichni ostatní u stolu. Jistě, čest jim velela jednoznačně - ale byli Kreelové natolik dospělí, aby chápali, co čest vůbec je?

Sklar a ostatní seděli strnule jako přikovaní. Byli připraveni okamžitě vyskočit, bude-li potřeba, a smrtelně zaútočit, bude-li to nutné. Sklar pomalu přesunul pravou ruku pod stolem blíže k botě, kde měl schovaný nůž. Podporučík Derl, co seděl vedle něj, zase sahal k opasku, připravený vytáhnout ukrytý škrtič.

Aneel si to k nim sebevědomě hrnul a ruce mu volně klimbaly. Sklar si byl jistý, že úšklebek na Kreelově tváři je výrazem naprostého pohrdání.

Sklar si v duchu určil bod asi půl metru od stolu. Pokud ho Kreel překročí, bude to považovat za akt agrese a vytasí nůž. V sebeobraně, samozřejmě. Smlouva nesmlouva, nepustí si kreelskou chátru k tělu.

Nechutnou náhodou se Kreel zastavil těsně před myšlenou hranicí.

Aneel si založil ruce na masivní hrudi. Díval se na Sklara těma svýma zatracenýma prasečíma očima a Sklar čekal, že něco udělá.

Guinan zpoza barového pultu oslovila nově příchozí. "Mohu vám nějak pomoci, pánové?"

Aneel chvíli váhal a pak zvolna řekl - ale Sklarovi, ne Guinan: "Koupím tobě a tvým lidem pití... když ty ho koupíš nám."

Sklar překvapeně zamrkal. Tak tohle opravdu nečekal. Tohle rozhodně nebylo porušení smlouvy. Pohlédl na ostatní Klingony, ale ti vypadali stejně překvapeně.

"No? Chcete nám snad dokázat, že jste méně pohostinní než my?"

Sklar sevřel rty a naježilo se mu obočí. Tiše promluvil ke Guinan. "Barmanko... pití pro Kreely."

A Aneel na to okamžitě zareagoval: "Barmanko... pití pro ctěné Klingony."

Normálně by Klingoni asi dali přednost něčemu silnějšímu - jako třeba té ďábelské směsi, co si s sebou přivezli. Ale tentokrát Guinan z opatrnosti sáhla raději po syntheholu.

Drinky byly rozdány.

* * *

"Za jak dlouho dorazíme na DQN 1196, pane Date?"

Dat seděl na svém místě u kormidla. Otočil se ke kapitánovi a zvědavě na něj hleděl. "Přesně o třicet dvě minuty dříve, než když jste se mě na to ptal naposledy, kapitáne."

Picard se v křesle opřel a povzdechl si. "Čím dříve tohle skončí, tím šťastnější budu. Jako by mi někdo do žaludku tlačil pěstí."

"Zatím je všechno v pořádku, kapitáne," poznamenal Riker.

"Ne, Jedničko, vy chcete říct 'Zatím nikdo není mrtvý.'" Picard potřásl hlavou. "Mám z toho velmi špatný pocit."

Najednou se ozvalo v interkomu: "Bezpečnost volá můstek!"

Worf se rozhlížel. Nedal kapitánovi čas na odpověď: "Můstek, tady poručík Worf."

"Máme tu výtržnost, pane. Vzduchem létají nože a je to tu trochu nepřehledné, ale jsou do toho zřejmě namočeni Kreelové a Klingoni."

"Ksakru!" zaklel Picard. "Worfe, Jedničko, jděte tam!"

"Bezpečnostní tým, sejdeme se v Přední desítce!" vyštěkl Worf, když sprintoval k turbovýtahu s Rikerem za zády.

* * *

Jako by uplynuly celé roky od doby, kdy si právě v téhle lesní scenérii hráli Wesley s Jaanem na tu hloupou schovávanou.

Jaan si teď klestil cestu lesem. Soutěžil s počítačovým protivníkem. Nechtěl vyrušit Wesleyho. Wesleyho, který byl jeho jedinou nadějí. Wesleyho, který mu byl jediným přítelem.

Nějaký čas zvažoval, zda by neměl napravit škody, které na tom mladém géniovi napáchal jeho 'fígl'. Ale nemělo to smysl. Jen ať to Wesley zkusí. Co kdyby uspěl? A i kdyby ne...

Začaly ho napadat temné myšlenky. I kdyby neuspěl, komu by to vadilo? Tak se jednou trochu nevyspí. No a co? Šlo tu o něj, o Jaana. Na něm tady záleželo. Chtěl žít. Ve většině kultur to přece nebyl zločin!

A Federace - co ta pro něj udělala? Nenašla léčbu na hnilobu. Ó, oni na ní pracují, nebo tak nějak to říkali. Ale určitě měli na starosti důležitější věci, třeba stavbu větších a lepších vesmírných lodí. Kdo by se sakra staral o jeden život?

"K čertu s nimi," zaklel. Ve stejnou chvíli ho zasáhl výstřel z fázeru přímo do hrudi.

Počítačem stvořený lovec ho našel a jeho výstřel Jaana odhodil dozadu. Jaanův let sice zastavil strom, ale elf do něj narazil plnou rychlostí a svět se s ním zatočil.

Svezl se k zemi a bezmocně ležel. Cítil se pokořený. Kdysi byl v téhle hře nejlepší. Dokonce ani výtvory počítače s ním nemohly soupeřit v rychlosti a umění zůstat nezpozorován. Teď se nedokázal pořádně soustředit a pohyboval se toporně a neobratně. Nemoc se v něm pomalu rozlézala a pomalu mu rozežírala nervovou soustavu.

Počítačem generovaný člověk stál nad ním a ani se nepohnul. Nevydal ani hlásek. A proč by měl? Byla to jen neživá skořápka.

Stejně, jako jednou bude i on.

"Jdi k čertu," nadával mu a pokoušel se vyškrábat na , nohy. Ale ty byly bezvládné a žaludek mu opět svíraly křeče. Pocítil vlnu nevolnosti.

Měl Pulaskou poslechnout. Neměl to brát tak vážně... ale proč? Jen aby živořil o něco déle?

Tvář mu zalily slzy. Nebylo to mužné. Neslušelo se to. Ale nemohl si pomoci. A ten umělý člověk dál zůstával netečným svědkem.

"Jdi pryč," přikázal Jaan přidušeně. Počítačový protivník poslušně zastrčil fázer do pouzdra a odkráčel.

Pak si Jaan lehl na zem a masíroval si hruď; stále cítil tupou bolest, jak ho vyřídil zásah fázerem.

Proč se mu tohle všechno děje? Proč? Co provedl? Bylo to tak zatraceně nefér. Chtěl žít dobrý, čestný život - a tohle byla odměna. Sražen na kolena v rozkvětu mládí. Ne - mládí ho přece teprve čekalo.

Povzdechl si a dokonce i to mu působilo bolest. Neměl důvod sedět v tomhle virtuálním lese jako nějaké nemehlo. Vstal a odcházel.

V tu chvíli se ze stínu stromu vynořila postava, která ho celou dobu sledovala.

Jaan zaslechl praskání větviček a rychle se otočil – tak rychle, že skoro ztratil rovnováhu a upadl. Ale rozhodil ruce a podařilo se mu udržet se na nohou. Překvapeně hleděl na nového příchozího.

"Co tady děláš?"

A dotyčný se usmál: "Myslím, že mám něco, co bych ti mohl nabídnout."

"Jako třeba co?"

"Život."

* * *

Worf a Riker klusali chodbou a cestou do Přední desítky zlomili všechny rychlostní rekordy. Už když přibíhali, slyšeli křik a výskot a výzvy obou stran, a to všechno v nezaměnitelných hlasech Kreelů a Klingonů.

Pětičlenný bezpečnostní tým vyčkával, fázery připravené. V okamžiku, kdy Worf a Riker dorazili, přikázal jim klingonský šéf bezpečnosti: "Fázery na omráčení. Na můj povel... jdeme!"

Dveře se otevřely a bezpečnostní tým vběhl do místnosti s namířenými fázery. Ohlušil je řev, ve kterém však kromě Kreelů a Klingonů poznali i další hlasy.

Nejprve neviděli nic. Členové posádky Enterprise tvořili pevnou hradbu těl, obráceni do místnosti, jako by snad sledovali nějakou sportovní událost. Zdálo se, že soupeře ještě povzbuzují a Riker by mohl přísahat, že právě zaslechl, jak někdo zvyšuje sázku.

Co se tu proboha - pomyslel si.

"Z cesty," zavrčel Worf; nečekal, až ho poslechnou a prorazil si cestu davem. Riker a zcela zmatení členové ochranky ho následovali.

Když si v chumlu těl všimli, kdo se přes ně snaží dostat, ochotně ustupovali.

Nakonec se důstojníci opravdu davem prodrali. Zarazili se. A pak už jen nevěřícně zírali.

Na zdi visela kožená tunika, jakou obvykle nosili Kreelové - kdovíjak tam držela. Uprostřed byla nakreslena soustava soustředných kruhů a jen kousek od středu byla zabodnuta dýka.

Třicet kroků od ní stál polonahý Kreel, neboť tunika bezpochyby patřila jemu. Právě mířil další dýkou. Kolem něj stáli ostatní Kreelové, co ho halasně povzbuzovali, a Klingoni, kteří stejně halasně tvrdili, že jejich předchozí hod nemůžou překonat.

Riker a Worf se na sebe ohromeně podívali. Čekali, že najdou těla na podlaze. Na tohle připraveni nebyli.

Kreel, a Riker poznal, že to je Deni, hodil. Dýka zasvištěla vzduchem a přistála přesně ve středu terče.

Kreelové se rozeřvali radostí a najednou všichni řvali a hádali se. Klingoni chtěli odvetu. Tohle byla odveta, ale jistě, proč ne, křičeli Kreelové. Byl to naprostý chaos.

A pak Riker zplna hrdla zakřičel: " Všichni zmlkněte!" V Přední desítce okamžitě zavládlo ticho. Riker pozvolna přešel k terči a nevěřícně vrtěl hlavou. Vytáhl obě dýky z tuniky a zvedl ji. Na zdi byly škrábance; zřejmě od předchozích zásahů

do terče, když čepel projela skrz. Také si všiml, že tuniku držela na zdi tmelovitá hmota, kterou se zavíraly láhve se syntheholem.

Klingon jménem Derl, který byl soupeřem Deniho v tomto turnaji, promluvil. "Snažili jsme se tu zeď chránit," řekl beze stopy výčitek - spíše na vysvětlenou.

Riker se pomalu otočil a zíral na mužstvo. "Vy jste se pomátli," řekl nevěřícně. "Házíte tady nožem! Klidně jste mohli někoho zranit! A ničíte majetek Federace. Těmito kaskadérskými kousky rušíte pořádek na lodi! Ptám se," zeptal se rozhněvaně a bylo zřejmé, že si s někým hodlá vyřídit účty, "čí byl tenhle úžasný nápad?!"

A najednou všichni Klingoni, všichni Kreelové, všichni členové posádky současně ukázali na jedinou osobu a sborově pronesli jediné jméno: "GUINAN!"

Riker se otočil k barmance, pohlédl na ni a čekal na její vyjádření. Stála za barem a nevinně se na něj usmála.

"Ach," vzdal to Riker. Pokrčil rameny. "Tak to je v pořádku."

Všichni mu začali provolávat slávu a Riker rychle dodal: " Ovšem..." A když se hluk snížil pod bezpečnou hranici, řekl už tišeji: "Ovšem... tyto dýky jsou teď majetkem prvního důstojníka. Tedy moje. Je skvělé, že se chcete bavit společně. Ale zkuste to s méně ostrými předměty. Rozumíte mi všichni?"

Nejistě přikývli - i když Kreelové, kteří v podstatě neměli krk, se spíše uklonili. Riker to pokládal za všeobecný souhlas a spolu s Worfem vyšli z Přední desítky s bezpečnostním týmem za zády.

Klingoni a Kreelové na sebe pohlédli. "Vzali nám nože," konstatoval Deni.

"To nevadí," odpověděl Sklar. Zvedl ruku do vzduchu. Rukáv mu sjel k rameni a odhalil dvě dýky, které měl Sklar připevněné v pouzdře na předloktí. "Máme jich ještě spoustu."

* * *

Mezitím se Worf a Riker hlásili na můstku a kapitán Picard nevypadal po jejich zprávě příliš nadšeně.

Deanna Troi si nemohla pomoci. "Pořád je to lepší, než kdyby se snažili navzájem se pozabíjet, kapitáne," poznamenala.

"To mě příliš neuklidnilo," odpověděl Picard. "Ale snad máte pravdu. Doufejme, že od této chvíle už půjde všechno hladce."

Takže vrhači nožů v Přední desítce pokračovali, jak ostatně Worf s Rikerem tušili. A Enterprise se přibližovala k DQN 1196.

A nikdo ze zapálených účastníků turnaje si nevšiml, že Aneel odešel z Přední desítky uprostřed hry.

* * *

Jaan se podíval na neočekávaného vetřelce, urostlého člena skupiny Kreelů, která nedávno dorazila na Enterprise. S námahou se posadil a oklepal ze sebe hlínu.

"Život?" odfrkl Jaan.

"Přesně tak."

"Nevykládej mi o životě."

"Proč ne?" řekl ten Kreel a namířil si to k němu. "Mimochodem, jmenuju se Aneel."

Je to typický Kreel, pomyslel si Jaan. Chvastoun, panovačný a s neuvěřitelnou sebedůvěrou, i tehdy, kdy pro to nemá nejmenší důvod.

"Kreel Aneel. To není těžké si zapamatovat. Tak dobře, Kreele Aneele, do důvodů, proč o tom s tebou nechci mluvit, ti vůbec nic není."

"Vážně?"

"Ano, vážně."

Kreel se posadil na zem proti němu a opřel se o zem silnými pažemi. "Že by to mělo něco společného s hnilobou?"

Jaan po něm střelil jedovatým pohledem. "Ve jménu Kolkera, jak o tom víš? Dávali to snad v nějakým zatraceným subprostorovým rádiu nebo co?"

"Ach, věci si vždycky najdou cestu na povrch," řekl Aneel a v duchu poděkoval té upovídané slečně z chodby.

"Nádhera. Takže když o tom víš, umíš si představit, jakou teď asi mám náladu." Jaan vstal a chystal se odejít. Hrudí mu projela tak silná bolest, že mu vyrazila dech. Zavrávoral, zasténal a nakonec upadl. Kreel se ani nepohnul, aby ho zachytil nebo mu nějak pomohl.

"Cítíš, jak ti tělo vypovídá službu?" zeptal se bez špetky soucitu. "Krev už neproudí tak jako dřív. Ruce a nohy neposlouchají, jak by měly?"

"Sklapni."

"Zrak také poslední dobou nějak slábne, vid?"

"Zmlkni!" zvolal Jaan s takovou zuřivostí, že ho to úplně vysílilo. "Dej mi pokoj."

Aneel se samozřejmě ani nepohnul. "Víš," zachrochtal, "byl jsem jeden z prvních, kteří prozkoumávali Pekelnou díru."

"Co?" utrousil Jaan unaveně a beze stopy zájmu. "Pekelnou díru. Jo tak, oficiálně to je DQN 1196, ale my jí říkáme Pekelná díra. To místo, kde jsme našli všechnu tu dokonalou výzbroj."

"No a?"

"No... To je všechno, co si Klingoni a Federace myslí, že jsme tam našli - protože je to taky všechno, co viděli." Jaan nechápavě zavrtěl hlavou. "Proč o tom mluvíš?"

"A... co když ti řeknu, že to nebylo všechno, co jsme tam našli?"

"Pochybuju, že mě to může nějak zajímat."

"Co kdybych ti řekl, že umíme vyléčit hnilobu?" Chvíli trvalo, než mu to došlo. "Vyléčit...?"

"Hnilobu, jo."

Jaan tomu nemohl uvěřit. "To je... to je směšné."

"Proč směšné?"

"Prostě jste" - vrtěl hlavou - "náhodou narazili na hromadu zbraní, a přitom jste tam taky náhodou našli lék na nemoc, kterou náhodou mám zrovna já. Ty si asi myslíš, že jsem idiot."

"Neřekl jsem, že je to lék zrovna na nemoc, kterou trpíš. Jsou léky snad na všechny nemoci. A mezi nimi jeden, co vyléčí všechny nemoci, co napadají centrální nervovou soustavu a dýchací ústrojí - jako třeba 'hniloba'. Ale" - pokrčil rameny - "nemusíš mi věřit. Pro mě to nic neznamená."

Vstal a odcházel. Stačil ujít asi dvanáct kroků, než se za ním ozvalo: "Počkej!"

Mám ho, pomyslel si Aneel a otočil se k němu. "Ano?"

"Co chceš?"

"Co chci?"

"Ano, co chceš?" zopakoval Jaan netrpělivě. "A nech těch nevinných frází. Tohle na mě nezabírá."

"Když už mluvíme o frázích," odpověděl Aneel a najednou popadl Jaana za šaty a vytáhl ho na nohy, "nezkoušej na mě ten trik. Jednou jsem Selelviana pomáhal pitvat, takže vím, čeho jste vy hlupáci schopní. Nedonutíš mě vydat ti ten lék, když sám nebudu chtít. A pokud to na mě zkusíš, můj další úsměv ti povede rovnou na bradu. Jasné?"

Jaan ztrnule přikývl.

Aneel se usmál a pustil ho. "Dobře. Takže, k té tvé otázce - chceme jen jednu věc. Myslím, že bys nám s tím mohl pomoci."

"A... a když vám s tím pomůžu..."

"Pak, až dorazíme k Pekelné díře, ti dám ten lék. Domluveno?"

Jaan zhluboka polkl. Nedůvěřoval mu - ani na chvíli. Ale Kreel mu nabízel víc, než mohl kdokoliv jiný - kromě Wesleyho - a sice naději.

Co když mu lže? Ale co když ne?

Jaan mohl všechno získat - a přitom nemohl nic ztratit. Když umíráte, žebříček priorit vypadá trochu jinak.

"Tak dobře," odhodlal se Jaan. "Co mám udělat?"

* * *

"No, tahle hra skončila nerozhodně," povzdechl si Geordi.

Dat hleděl na cizí zbraň a cítil to samé. Ostatní technici se vrátili k obvyklým povinnostem.

"Možná," navázal posléze Dat, "je princip této zbraně něčím, co nám není souzeno pochopit."

"Promiň, Date, ale tohle neberu. Nevěřím že 'jsou věci, o kterých bychom raději neměli nic vědět.'" Geordi vrtěl hlavou. "Ať už se chceme dozvědět cokoliv, ať už chceme udělat cokoliv, měli bychom to dokázat pochopit - nebo udělat. Jinak jsou to jen výmluvy, nic jiného."

"Ne, ty mi nerozumíš, Geordi. Chci tím říct, že nejspíše někdo -"

"Nebo něco," dodal Geordi. "Tahle slova by měla jít ruku v ruce."

"Dobře," souhlasil Dat. "Někdo nebo něco nechce, abychom poznali, jak ta zbraň pracuje. A chce se ujistit, že se na tu planetu vrátíme, abychom odpovědi nalezli tam. Třeba proto, že... s námi chce navázat kontakt."

Geordi potřásl hlavou. "Proč? Proč tak složitě?"

"To nevím. Vím jen tohle: během našeho průzkumu Galaxie se objevila spousta 'nevyřešených hádanek' - pokud ti ten termín nevadí." Přecházel po strojovně naprosto lidským způsobem. "Artefakty, objevy, dokonce i některá naše nedávná setkání s bytostmi, které stály mimo naše chápání. A všechny jako by svědčily o existenci nějaké vyšší rasy, která pro nás ponechává stopy, abychom je našli."

"Nebo se prostě jen starají o sebe a my je vůbec nezajímáme," navrhl Geordi. "Nezacházíš trochu daleko, Date? Ať už je ta tvoje vševědoucí rasa jakákoliv, co když jsou po sobě jenom líní uklízet?"

"A co když," nechtěl ustoupit Dat, "je tohle nějaký druh testu?"

"Ach Bože, tohle neříkej," zasténal Geordi. "Po Q a všem ostatním, čím jsme prošli, je test to poslední, co potřebujeme."

* * *

Praporčík Tom Chafin, který se velmi důrazně vyjádřil v tom smyslu, že Wesley Crusher je idiot, byl přeřazen. Picarda napadlo, že by umíněnému poddůstojníkovi neuškodila změna prostředí a převelel ho k bezpečnostním složkám pod Worfova šlechetná křídla. A Worf měl zase jiné starosti než trénink nového rekruta, takže mu přidělil službu, která byla přiměřeně důležitá, ale přesto dostatečně bezpečná, aby se při ní nemohl dostat do problémů.

Hlídal sklad zbraní. Dveře byly dodatečně naprogramované na jeho hlas - vedle Picardova, Rikerova a Worfova - a Chafin to považoval za velmi zodpovědnou roli. Bude stát u dveří, usmívat se na kolemjdoucí členy posádky a bude na sebe patřičně hrdý.

Sklad zbraní obvykle nepotřeboval hlídat, ale s ohledem na válečnickou povahu členů obou delegací to bylo velmi moudré přídavné opatření.

Takže tam Chafin stál a cítil se důležitě. A když k němu přišel Jaan a pozdravil ho, škrobeně pozdrav opětoval.

Jaan neplýtval časem. Přiblížil se. Oči se mu leskly. "Víš, Tome... pamatuješ si ještě na tu okouzlující mladou dámu, o které jsi se mnou asi před měsícem mluvil?"

"Amy?" Chafin pozdvihl obočí. "Co je s ní?"

"Byl jsem u ní na návštěvě." Ztišil hlas. "Chce tě, Tome."

"Ty - ty si děláš srandu."

"Nedělám."

"Ach bože, modlil jsem se, aby si mě všimla."

"Všimla si tě." Jaan přistoupil ještě o krok. "Teď uděláš tohle, Tome. Posloucháš mě?"

"Poslouchám, Jaane."
"Půjdeš za ní do kajuty. Řekneš jí, že víš, že po tobě touží. Vsadím se, že u ní uspěješ."
"Ty - ty si to vážně myslíš?"
"Ručím za to."
"Ale..." Oddanost úkolu do přinutila zaváhat. "Ale já odtud nemůžu odejít..."
Byl Jaanovým 'figlem' tak zmatený, že teď už byla maličkost přesvědčit ho. "To není problém," mávl rukou Jaan.
"Není? Pokoušel jsem vymyslet, jak by se to dalo obejít..."
"Prokážu ti teď velkou laskavost, Tome. Zůstanu tady a pohlídám to tu za tebe."
"Vážně?"
"Od čeho jsou přátelé?"
"Ach Jaane, to je..." Dojatý Chafin ho objal. "Ty jsi ten nejlepší. Vážně."
"Já vím. A mimochodem... jak se otvírají ty dveře?"
"No, to je jednoduché. Počítači, hlasová identifikace. Otevři dveře zbrojního skladu."
Dveře se poslušně otevřely a Chafin, který už toužil odejít, řekl: "Vidíš? Samozřejmě to poslechne jenom mě a pár hlavounů."
"Ach, samozřejmě," a Jaan si nonšalantně si stoupl mezi dveře. Senzor zaznamenal jeho přítomnost. Dveře byly zkonstruovány tak, aby nikomu neublížily, zůstaly tedy otevřené. "To je skvělé. Tak ahoj," a Chafin radostně odklusal. Na druhém konci chodby se zpoza rohu vynořil Aneel. Všiml si, jakou měl Chafin při odchodu náladu. "Co jsi udělal?"
"Zařídil jsem mu schůzku naslepo. Pojď," pospíchal Jaan. "Vem si, co chceš."
Aneel nesl přes rameno malý a nenápadný vak. Vešel do skladu a usmál se. Fázery. Byly malé. Elegantní. A smrtonosné. Přesně tohle hledal.
Tucet jich naházel do vaku, zatímco Jaan bránil dveřím, aby se zavřely. "Dělej!" zasyčel Jaan. "Pohni sebou!"
"Máš strach, elfe?" ušklíbl se Aneel a zatáhl šňůrku. Vyšel na chodbu a Jaan uvolnil dveře, které se ihned bezpečně zavřely. Rychle zaběhli do turbovýtahu a za chvíli byli v Jaanově kajutě. Jaan padl na pohovku. "Zvládli jsme to."
"Ovšem. A až se Chafin vrátí na své místo -"
"Bude zmatený," řekl Jaan. "Ani si nebude jasně pamatovat, že jsem tam byl. O to jsem se postaral. Jediný, komu bude dlužit vysvětlení, je ta dívka, za kterou šel. Nebude vědět, co ho to popadlo. Ale on také ne." Jaan vrtěl hlavou. "Nechápu to. K čemu vám budou fázery?"
"Protože tvůj milovaný kapitán nám odebral zbraně, takže jsme v nevýhodě. A když už se ozbrojujeme, bude pro nás lepší, když si vezmeme něco malého a nenápadného. Koneckonců, nechceme, aby věděli, že jsme na problémy připraveni."
"A... to je všechno?"
"Ale jistě," potvrdil Aneel s falešnou upřímností. "Jen jsme opatrní, nic víc. Nechceme žádné potíže. Dokonce jsme podepsali smlouvu. Jen chceme být připraveni, to je vše. Na tom není nic špatného, nebo snad ano?"
"Ne," souhlasil Jaan váhavě. "Ne, myslím, že ne. A až se dostaneme k DQN 1196 -"
"Nezapomněl jsem. Lék tam na tebe bude čekat. A nemusel jsi pro to udělat skoro nic. Zase se k tobě štěstěna obrací čelem, elfe." A znovu se nechutně usmál.

Kapitola šestnáct

Několik následujících dnů uplynulo překvapivě klidně.
Přesto se vztahy Kreelů a Klingonů daly těžko označit za idylické. Ale teď už se obě strany chovaly upřímně - obě čekaly, až je ti druzí urazí. Ale nikdo z nich s tím nezačal, takže nemohli jinak, než se k sobě chovat alespoň trochu zdvořile.
Přesto, jak se blížili k DQN 1196, napětí pozvolna vzrůstalo. Dokonce ani zpráva o diplomatické recepci - tedy večírku - chystaném na okamžik příletu k planetě příliš nepomohla. Obě strany vyjádřily svoje výhrady k tomuto nápadu, ačkoliv se všichni hned stali trochu přístupnějšími, když se dozvěděli, že ta myšlenka pochází od Guinan.
Nejžhavější novinkou, která se roznesla po lodi bylo, že Worf má přítelkyni. Došlo k tomu poté, co si jeden pozorný člen posádky všiml, že Gava odchází z Worfovy kajuty se šťastným úsměvem na tváři. "Z takových chabých důkazů vždycky vznikají řeči," bručel Worf a skutečnost, že ty řeči jsou pravdivé, nepohnula s jeho názorem na drby ani o píď.
Jednoho dne, hned poté, co Gava odešla, těsně předtím, než Worf musel jít do služby a jen několik hodin před příletem k DQN 1196 mu zazvonil u dveří zvonek. Worf předpokládal, že to je Gava. "Dále," zavolal, jen co se nasoukal do levé boty.
Na omyl ho upozornil až mnohem těžší zvuk návštěvníkových kroků. Vzhlédl a ve dveřích spatřil Trona.
"Co tady děláš?"
Tron lehce naklonil hlavu na stranu. "Řekl jsi, že můžu dál."
"Ano," odpověděl Worf suše.
Chvíli mlčeli a měřili si jeden druhého.
"Gava je velmi atraktivní," začal Tron.
"Ano."
"Jak moc jsi jí oddaný?"
"Starej se o sebe," odsekl Worf a natáhl si druhou botu. Pak vstal a postavil se proti Tronovi. Převyšoval ho skoro o

půl hlavy. "Pokud mi chceš něco říct, řekni mi to rovnou."
"Jen se zajímám."
"O věci, do kterých ti nic není."
"Není. Podle tvého názoru. A z tvého pohledu." Trou mluvil velmi zdlouhavě a opatrně, jako by se bál přejít k jádru věci. "Pokud vím, vychovali tě lidé."
"A co má být?" zeptal se Worf nedůtklivě.
"Klingon, kterého vychovali lidé. Takže - považuješ se za oddaného Klingonům - nebo lidem?"
"Myslím, že k tomu jsem se už vyjádřil. Nevidím důvod, proč o tom mluvit znovu."
"Ach ano. Jsi loajální k Federaci."
"Jak už jsem řekl. A demonstroval. Teď už musím jít..."
"A Kreelům?"
Worf strnul. "Co je s nimi?"
"Jim jsi také oddaný?"
Pomalu se otočil k Tronovi. "O čem to mluvíš?"
Tron k němu přistoupil blíž. Mluvil úsečně a v očích měl hněv. "Mluvím o toleranci, jakou těm zvířatům tady na lodi předvádíme," očividně se stěží ovládal. "Mluvím o mých lidech, jak se s nimi bratříčkují. Mluvím o Klingonech, co se stávají tak slaboduchými, že zapomínají, kdo je jejich nepřítel. Ty jsi to také zapomněl, Worfe?"
Worf stál, jako by na místě zakořenil. V mysli se vrátil k nejčernějším hodinám svého života. K hodinám stráveným ve zborceném krytu, kdy jedinou bariérou mezi ním a jistou smrtí bylo rozdrcené matčino tělo.
Neřekl Gavě všechno. Neřekl jí o šílené hrůze, kterou cítil celou tu dobu, co byl pohřbený zaživa s nepatrným množstvím vydýchaného vzduchu kolem. Neřekl jí, že jeho snaha prohrabat se ven vzala brzy za své, když zaslechl ohavný smích nezvaných návštěvníků na zničené khitomerské základně.
Kreelové kroužili nad planetou jako hyeny. Pokračovali v díle zkázy, které započali Romulané. Snášeli se na planetu jako mouchy na mrtvolu. Možná jim o zamýšleném útoku pověděli sami Romulané, aby ke zkáze přidali ještě urážku.
Mladý Worf ležel pohřbený pod sutí a v uších mu dlouhé hodiny zněl krutý smích, hrubé vtipy a odporné hlasy Kreelů. V jednu chvíli zevlovali přímo nad ním. Tehdy chtěl jen jedno - vyhrabat se ven, popadnout nůž, střelnou zbraň, kámen - cokoliv - a nejbližšímu Kreelovi rozdrtit lebku. Romulané zůstávali v bezpečí svých lodí, daleko od něj. Zaseli zkázu a odlétli mimo dosah. Ale Kreelové, ti byli tady - velcí a živí - byli něco, co mohl nenávidět a co mohl chtít zabít.
A když se zdálo, že ho mohou objevit, zalezl ještě hlouběji pod zem, do bezpečí, které mu skýtalo tělo matky, jak si myslel. A právě za tohle se později styděl. Byla to obyčejná zbabělost, myslel si. Bez ohledu na to, že kdyby ho objevili, zcela jistě by ho zabili. Bez ohledu na to, že mu bylo jen několik let, že byl naprosto bezmocný. Vzpomínal si jen na to, jak se třásl strachem a vědomím vlastní bezmocnosti, když Kreelové pustošili to, co kdysi bývalo jeho domovem. A tuhle hanbu v sobě nosil celý život a ani dlouhá léta mezi současností a tehdejší hrůzou, ani ty skvělé činy, jež vykonal, ani veškerá ocenění, která obdržel - nic ho nemohlo přimět, aby zapomněl.
"Kreely moc v lásce nemám," opatrně vybíral vhodná slova.
Tron pomalu kývl. "Ani já, můj klingonský příteli. Ovšem Kobry vytvořil tu zatracenou smlouvu. Federace ho podporuje."
"A Klingonská říše také," připomněl mu Worf okamžitě.
"A Gava," dodal Tron ironicky. "Nezapomeňme na naše priority."
"Kam míříš?"
"Mířím k tomu, do jaké míry v sobě dokážeš pohřbít instinkty? Co všechno se ještě musí stát, aby se ten klingonský válečník, co se v tobě skrývá, konečně vzbouřil a řekl: 'Dost! Už toho bylo dost!'"
"Nelíbí se mi, kam tahle konverzace směřuje," opáčil Worf výhružně.
"Tohle není žádná konverzace. Tohle je varování - jednoho Klingona druhému."
"Chceš mi vyhrožovat?" zeptal se Worf s ledovým klidem.
"Vůbec ne. Tenhle druh varování to není. Jestli chceš, ber to jako upozornění pro šéfa bezpečnosti."
"Upozornění na - ?"
Tron zamyšleně uchopil dvoubřitou zbraň, která visela na zdi. "Upozornění na to, že je nebezpečné ignorovat vlastní instinkty. A tvoje klingonské instinkty stejně jako moje křičí, že Kreelům se nedá důvěřovat. Přesto jsme klidní a nevšímáme si toho instinktu, pokoušíme se ignorovat varování, které pochází ze zkušeností, které jsme zdědili od našich předků. Něco chystají. Cítím to."
"A máš nějaký důkaz?"
"Důkaz? Více než století agrese, pomluv a příživnictví na úspěších a neúspěších Klingonů. To je můj důkaz. A byl bych rád, kdyby stačil i tobě. Mně tedy rozhodně stačí."
A když takhle úspěšně probudil Worfův zájem o situaci, rozloučil se s ním.
Tohle stačilo, aby se Worf odhodlal spojit s můstkem a oznámit, že přijde do služby o několik minut později. Je to záležitost ohledně vnitřní bezpečnosti, kterou musí prověřit. A zamířil přímo ke Ctihodnému Kobrymu.
* * *
"Blížíme se k DQN 1196, pane," hlásil Dat suše. Picard si v duchu ulehčené povzdechl. Nikdy by nevěřil, že se cesta sem obejde bez krveprolití. Ale zatraceně, ten Kobry byl úžasný. Zařídil, aby Kreelové a Klingoni vydrželi jeden vedle druhého. Rozhodně se nedalo říci, že se spřátelili, ale alespoň teplota v místnosti neklesla o dvacet stupňů pokaždé, když se dva z nich potkali.
A co víc, kapitán pochopil, že se Kobry a kreelský velvyslanec v dlouhých rozhovorech zabývali vzájemnými

stížnostmi a položili základy pro dlouhodobý mír. Teď už Picard nepochyboval, že to Kobry myslí upřímně - zdálo se, že drobný Klingon je upřímný ve všech záležitostech. Zda se Kreelům dalo věřit, no... to už byla úplně jiná otázka. Ale zdálo se, že Kobrymu to za riziko stojí. Mohl mu snad on, Picard, za těchto okolností odporovat?

"Na standardní orbitu, pane Date," řekl. "Otevřete kanál, pane Marksi."

Marks, který teď zastupoval nepřítomného Worfa, otevřel volací kanál.

Na výzvu se ale z planety neozvala žádná odpověď. Zkoušeli to ještě několik minut, ale bez úspěchu. Picard zvědavě pohlédl na Rikera. "Měli by tam být Kreelové. Ale neodpovídají nám. Co z toho vyvozujete vy, Jedničko? Připravují se zaútočit na nás?"

"O tom pochybuji, pane. Kdyby na nás chtěli zaútočit, měli by k tomu příležitost, ještě než bychom se k planetě vůbec přiblížili."

"Ano, pochopil jsem, že takhle tu vítali většinu klingonských lodí. Tak dobrá, připravte výsadek pro počáteční kontakt."

"Souhlasím. Date, Geordi, se mnou."

"Dobře," zaradoval se Geordi. "Už se těším, že si to tam prohlédnu zblízka. Z Drobečka," pojmenoval to velké, nevyzpytatelné dělo důvěrnou přezdívkou, "jsem už dostával záchvaty."

Dat se zvedl od kormidla a Marks ho promptně nahradil.

"Doporučoval bych alespoň jednoho člena ochranky," dodal Picard.

"Už jsem se pro to také rozhodl, pane."

"Ale ne -"

"Worfa - ano, pane, chápu. Pokud jsou na planetě Kreelové, proč brát zrovna toho člena posádky, který by je mohl bezděčně vyprovokovat."

Chvíli na sebe hleděli. Riker by se Picardovi nikdy vědomě neprotivil, alespoň ne veřejně - například mimo kapitánovu pracovnu. Ale jeho pohled hovořil jasně: Myslím, že dám ten výsadek dohromady i bez vaší pomoci, kapitáne. Cením si vaší pomoci, ale není nezbytná. Mám to pevně v rukou.

"Dělejte, jak uznáte za vhodné, Jedničko."

"Děkuji, pane."

"Nemusíte mi děkovat," odvětil Picard suše. "Zvládl byste to i tak."

"To je pravda, pane," připustil Riker. "Ale cítím se lépe, když mě můj kapitán podporuje."

* * *

"Máte samozřejmě mou plnou podporu."

"Velice si toho cením, Worfe," řekl Ctihodný Kobry. Byli v konferenční místnosti. Worf, Kobry a dva strážní. Kobry s úsměvem hleděl oknem na okolní vesmír. "Vždy jsem se rád jen tak díval na hvězdy," vydechl. "Je to uklidňující připomínka, jak jsme všichni nicotní proti vesmíru, bez ohledu na to, co si nárokujeme."

"To je pravda," přitakal Worf. "Nicméně bych -"

"Stráže," otočil se náhle Kobry, "rád bych s Worfem mluvil o samotě. Prosím, odejděte."

Oba oslovení Klingoni na sebe nejistě pohlédli.

Kobry si povzdechl. "Jsme tu sami, pánové," poznamenal. "Jestli chcete, můžete stát u dveří a hlídat, kdo všechno půjde dovnitř a ven. Ale jsem si naprosto jistý, že tu jsem v bezpečí." Oba Klingoni se neochotně odebrali na chodbu. "O čem jste se mnou chtěl mluvit, Ctihodný?" zeptal se Worf, když byly stráže z doslechu.

"Vlastně o ničem," odpověděl Kobry. "Tak proč-?"

"Myslel jsem, že si se mnou chceš promluvit o něčem, co se netýká přímo Kreelů." Odmlčel se. "Gava mi řekla, že my dva máme mnoho společného."

"Gava je upovídaná," zatvářil se Worf kysele.

Kobry se musel zasmát. "Řečeno s opravdovým klingonským taktem." Pak ale zvážněl. "Oba jsme sirotci bouře. Alespoň to tak chápu. Oba jsme vystoupali vzhůru v nejtěžších časech."

Worf mlčel. Nezdálo se mu, že by se teď slušelo něco říci. "Klingoni nepromíjejí," pokračoval Kobry. "Ani nezapomínáme. Jednou z našich základních motivací k činům je pomsta."

Worf stále mlčel.

"Je to ale nesmysl. 'Pomsta nikdy nekončí'. V určitou chvíli prostě musí uvolnit místo odpuštění."

"Některé činy se nedají odpustit."

"To je pravda. Ale nedostatek ochoty odpustit neznamená nutně potřebu pomsty."

Worf se na něj pochybovačně podíval. "Pro Klingony ano."

"Ale nemusí. Jsou činy, co se nedají odpustit, to je v pořádku. Opatrnosti nikdy nezbývá. Ale nemusí vždy následovat pomsta."

"Po dni vždy následuje noc."

"Tak vidíš, Worfe. To je rozdíl mezi námi dvěma. Pro tebe po dni vždy následuje noc. Ale pro mě po noci vždy následuje den."

Worf si odfrkl. "Slovíčkaření."

"Pro tebe. Pro mě - filozofie. Ty - ty sám - si potřebuješ osvojit filozofii, Worfe."

"Vaši?" zeptal se Worf skepticky.

Kobry pokrčil rameny. "Ty nejsi já. Můžeme mít mnoho společného, ale ty nejsi já. Stejně jako můžeš mít mnoho společného s ostatními Klingony na lodi, ale nejsi totéž, co oni. A ani nejsi člověk, Worfe, jakkoliv je tvoje oddanost k lidem chvalitebná. Jsi jedinečný."

"Na tom se shodneme."

"Ale něco bych chtěl ještě dodat. Lidé umí žít život bez pomsty lépe než Klingoni. Za celou tu dobu, co žiješ mezi lidmi, jsi to od nich musel také pochytit."

"Ano," přikývl Worf zvolna.

"Tvůj sklon k umírněnosti v tobě určitě občas soupeří s klingonskými instinkty."

Worf váhal. Kobry měl samozřejmě naprostou pravdu, ale takhle přímo mu to ještě nikdo nikdy neřekl. "Je to možné."

"Neber to tak, že odmítat jemnější stránku tvé výchovy je správné. Síla je úžasná věc. Je to způsob, jak přežít. Ale občas je největší silou mít slitování s nepřítelem."

"Slitování se vám může postarat o nůž v zádech."

Kobry se usmál. "Řekl jsem: Buď soucitný. Ne hloupý. Každý, kdo se otočí k nepříteli zády, dostane co si zaslouží."

* * *

Když Enterprise sestoupila na oběžnou dráhu planety DQN 1196, Picard informoval Klingony a Kreely, že dorazili k cíli cesty. Obě strany ihned žádaly o povolení k sestupu na povrch. Picard se však odhodlaně držel myšlenky, že když je v tomto sporu Federace prostředníkem, měli by nejprve poslat na planetu vlastní výsadkový tým, aby se ujistili, zda je vše v pořádku. Nikdo nechtěl ohrozit nestálý mír zbrklou honbou za zbraněmi, které jim planeta nabízela.

Místo toho Picard naznačil, že teď je ten správný okamžik pro chystanou diplomatickou párty, kterou - jak neopomněl rychle dodat - navrhla Guinan. Ten všichni jednomyslně - byť s jistou opatrnou váhavostí - přijali. Bylo rozhodnuto, že nejlepším místem pro uspořádání večírku je Přední desítka. Neslo to v sobě jistý filozofický nádech - Přední desítka byla přímo na přídi, ze všech míst na Enterprise vyčnívala nejdále do vesmíru, jako by představovala budoucnost Klingonů a Kreelů. Bude tam velmi uklidňující prostředí. A to nejlepší nakonec - nápoje bude servírovat Guinan, tedy osoba, která vynikala v umění uvádět lidi do dobré nálady.

Fakt, že se Enterprise nedokázala spojit s nikým na povrchu, byl samozřejmě sdělen Aneelovi, ale ten o to neprojevil nejmenší zájem.

"Musíte pochopit, kapitáne," vysvětlil, "my s sebou nenosíme ta úžasná, snadno přenosná komunikační zařízení, jaká máte vy. Na planetě máme signálem převaděče pokrytou jen malou oblast a pokud se někdo nenachází poblíž, nedostanete žádnou odpověď."

"Provedli jsme také senzorový sken," řekl mu Picard. "A nezachytili jsme žádné známky života."

"To ještě nic neznamená. Nejspíše jsou v podzemí, zabráni do výzkumu. Nezapomeňte, do jaké míry ta planeta vzdoruje jakémukoliv senzorovému průzkumu."

Přes všechny pochybnosti ohledně situace se Picard tedy rozhodl na celou věc zapomenout.

* * *

Deanna Troi zpomalila, když se blížila k Přední desítce. Večírek byl už v plném proudu, slyšela z místnosti hlasitý a veselý hovor.

Na večírcích se nikdy necítila moc příjemně. Na jakékoliv velké sešlosti byla jakoby pod palbou cizích emocí. Nebo jako by seděla před rádiem s hlasitostí seřízenou na maximum. Její empatické schopnosti pracovaly neustále. Musela se značně soustředit, aby si pocity ostatních vytěsnila z mysli - pro čistého Betazoida to bylo snadné, ale míšenci - jako třeba ona - to měli trochu obtížnější. Večírek pro ni vjemově nebyl nepodobný protržené přehradě emocí a ona musela přehradní hráz ucpat mentálním prstem, aby ji nestrhl proud.

Raději by takovou událost vynechala. Ale jako lodní poradkyně se tam musela alespoň ukázat, a navíc musela být členům posádky kdykoliv k dispozici.

Takže když se ocitla na chodbě sama s jedním Klingonem z Kobryho skupiny, ve skutečnosti se jí ulevilo. Stál sám a držel v ruce drink. Zdálo se, že ho její přítomnost těší. Který z nich to vlastně je -?

Jako kdyby poznal, jaká otázka se jí honí hlavou, promluvil na ni. "Sklar."

"Ctihodný Sklare," odpověděla.

Zavrtěl hlavou. "Ne. Správně jenom 'Sklar'. Jsem rád, že tu jsme."

"Proč?"

"Večírky nesnáším. Příliš mnoho příležitostí pro druhé zabodnout vám nůž mezi žebra."

To opravdu souhlasilo s pocitem úzkosti, který z něj cítila. Zajímavý postoj.

"Také se při takových příležitostech cítím nesvá," přiznala. "Ale mám pro to úplně jiné důvody. Asi bych tam měla na chvíli zajít -"

"Proč ten spěch?" zeptal se. "Večírek ještě nekončí. Nemám často příležitost poznat jiné rasy. Po dlouhé době mě zase jednou pověřili úkolem mimo mou loď. Prosím, dopřejte mi alespoň na chvíli ten luxus mluvit s vámi tady. Tady se alespoň slyšíme."

Usmála se. Na Klingona byl velmi výřečný. "Tak dobře," souhlasila. "Aspoň na chvíli."

"Děkuji. Musím se vám k něčemu otevřeně přiznat. Jste velmi přitažlivá a" - sklopil pohled - "přitažlivé ženy mě znervózňují."

Nevěřícně se na něj dívala. To by také vysvětlovalo jeho úzkost, ale...

"Jste si jistý, že jste Klingon?"

Pohlédl na ni a řekl rozhodně: "Stoprocentní Klingon."

* * *

Uvnitř probíhal večírek bez nejmenších problémů. Kreelové a Klingoni se od sebe stále drželi v bezpečné vzdálenosti, ale napětí v místnosti téměř nebylo znát. Guinan stála za pultem a na hlavě měla klobouk rozlohy Velkého psa. Vypadala spokojeně a neustále se starala, aby měl každý plnou sklenici. Očividně byla ve svém živlu.

Geordi, který měl s Datem, Rikerem a členem ochranky, co se jmenoval Tuttle, prozkoumat povrch planety, právě hovořil s Aneelem. "Mám si na něco dávat zvláštní pozor, až budu dole na planetě?"

Aneel zavzpomínal na všechno, co tam dole našli. Okamžitě ho napadly dveře, které zabily Budiana.

Podíval se na Geordiho a rozhodl se, že slepce nemá rád.

"Nic důležitého. Ničím tam na nikoho nemiřte."

"Zní to jako docela dobré životní krédo," kývl Geordi.

Z opačné strany místnosti je zabrané do rozhovoru sledoval Jaan.

Když se Aneel poprvé zmínil o léku, Jaan si pohrával s myšlenkou říci o tom kapitánovi, aby se ujistil, že to je první věc, po které bude výsadek pátrat. Aneel tenhle nápad okamžité smetl ze stolu.

"Našli jsme to úplnou náhodou," řekl Kreel. "Šance jedna k milionu. Nezaručuju ti, že to bez naší pomoci vůbec někdo najde. Rozhodně ne dřív, než už budeš hnít v hrobě. A když se o tom někomu zmíníš, zaručuju ti, že ti nepomůžeme. Vlastně existenci léku popřeme. Samozřejmě, pokud chceš, můžeš to risknout. Ale kolik si myslíš, že ti ještě zbývá šancí?"

Tomuhle argumentu nemohl Jaan nijak odporovat. Takže dál mlčel a modlil se, aby to, co provedl pro záchranu vlastního života, nemělo žádné vážné následky.

Ale proč by mělo? Zdálo se, všichni spolu výborně vycházejí. Kreelové měli určitě fázery schované pod oděvem, ale nikdo se to nemusel dozvědět. Všechno šlo jako po másle. Fázery nikdo nepostrádal a když viděl Chafina naposledy, bezpečák se po něm jen podíval s výrazem člověka, který si není jistý, jestli to, co zažil, byla skutečnost nebo jen sen.

Jaan se podíval na druhou stranu místnosti a spatřil Data, jak se baví s klingonským velvyslancem... Jak že se jmenoval? "Ctihodný Kobry," mluvil právě Dat, "rád bych se vás na něco zeptal, pokud vám to nevadí."

"Jen se ptejte, mladý muži." Dat se rozzářil.

"Jste první, kdo mi tak řekl. Zdá se, že všichni ze zabarvení mé kůže ihned poznají, že jsem android."

"Jste?" opáčil Kobry vlídně. "Nikdy nic nepředpokládám, obzvláště co se albínů týká. Omluvte mě na chvíli." Položil sklenici na stůl, otevřel svůj velký prsten, vyňal jednu tabletku a spolkl ji.

Picard stál poblíž. Došel k nim a zeptal se: "Stále máte zdravotní problémy, Ctihodný Kobry?"

"Ale ne, kapitáne. Jak už jsem řekl, je to jen lék, který beru při jídle nebo pití. Usnadňuje zažívání. Pochopte, mám už léta."

"Samozřejmě."

"Nuže, mladý muži... na co jste se chtěl zeptat?"

"Proč vás pokaždé oslovují 'Ctihodný?'"

"Date!" zvolal Picard. "Nemohl jste tu otázku formulovat trochu taktněji? Jako byste naznačoval, že si Ctihodný Kobry to označení nezaslouží."

"Opravdu?" lekl se Dat. "Nebylo to záměrné. Ale vás, pane, nikdo neoslovuje 'Ctihodný Kapitáne', ani komandéra Rikera 'Ctihodný Rikere', ani Geordiho -"

"Vím, co máte na mysli," přerušil ho rychle Kobry. "Musíte pochopit, že pro Klingony jsou jména velmi důležitá. Ti, kterých si ostatní velmi váží, mají před jménem titul 'Ctihodný', nebo něco obdobného, čím je ostatní oslovují. A těm, kteří se vyznamenali v bitvě nebo dosáhli velmi vysokého postavení, se dostane té obzvláštní cti, že si je nikdo nedovolí oslovit jejich vlastním jménem. Alespoň nikdo z Klingonů."

Tohle Data zaujalo. "Proč je to taková pocta?" zeptal se.

"Když vyslovíte něčí jméno, představuje to z vaší strany jistou důvěrnost," odpověděl Kobry. "Dává vám to jakousi moc nad tím, ke komu mluvíte; buď vás to pozdvihne na jeho úroveň nebo on poklesne na vaši. Ty, co považujete za své druhy, vždy oslovujete jejich jmény. Ale nikdy byste si nedovolil oslovit kapitána ' Jean-Lucu'- a já také ne."

"Proč?" zeptal se Dat. "Protože nechcete kapitána pozdvihnout na vaši úroveň nebo sestoupit na jeho?"

A Kobry, veliký diplomat a myslitel, stál na místě s otevřenými ústy, konsternován tou prostou otázkou. Picard jim do toho nenápadně vstoupil: "Protože by to představovalo jistou důvěrnost, která ale mezi námi neexistuje."

"Děkuji, kapitáne," vzhlédl s úlevou Kobry.

"Znám ho déle než vy."

"Tak podívejte, Date." Kobry se pokoušel vrátit konverzaci do původních kolejí. "Našeho císaře nazýváme prostě jen 'Císař', přestože jeho jméno je v našich dějinách jistě někde zapsáno. Klingonský komandér, který velí lodi, kterou jsme přiletěli, je vysoce postavený a všemi respektovaný válečník a všichni ho oslovují jen 'Komandére'. Nikdo z jeho posádky by se neopovážil nazvat ho celým jménem. Na druhou stranu: nejtěžším trestem, jaký může Klingona postihnout, je úplné odnětí jména. Napadá vás, Date, jaké to asi je žít beze jména?"

Dat o tom chvíli přemýšlel a Picard se hrozil, jaká bude jeho reakce. Jakákoliv reakce.

"Bylo by to strašné," konstatoval Dat.

"Přesně tak," přitakal Kobry a Picard si ulehčené oddechl.

"Víte - například, nemohla by vám být doručena žádná pošta," doplnil Dat.

Ach Bože, už je to tu zase, pomyslel si Picard. "Nikdo by vám nikdy nemohl poslat pozvánku na večírek," pokračoval Dat. "A pokud by na vás zaútočili na nějaké planetě, nemohl byste říct 'Tenaten volá Enterprise, přeneste mě nahoru,' což by vám mohlo být osudné." Kobry vypadal čím dál tím vyděšeněji. "A také je to samozřejmě překážkou při konverzaci. Například, kdyby vám někdo chtěl říct -"

"Date, zmlkněte!" přikázal mu Picard. Dat se na něj vlídně usmál. "Děkuji, pane. Výborný příklad. Dejme tomu, že by kapitán chtěl říct 'Date, zmlkněte!' Kdybych neměl žádné jméno, nemohl by nasměrovat svou poznámku ke mně a já bych se nedozvěděl, že chce, abych byl zticha."

"Date, vy ale jméno máte a stejně to k ničemu nevede," vzdychl Picard.

Dat civěl na Picarda, přemýšlel, co právě řekl a pozvolna mu to docházelo. "Ach tak," zatvářil se pokorně. "Zase jsem žvanil?"

"Jako tlučhuba," potvrdil Picard.
"To je v pořádku, mladý muži," usmál se Kobry. "Klingoni jsou čas od času poněkud tupí. Váš entuziazmus je pro mě příjemná změna."
Někdo Datovi poklepal na rameno. Byl to Geordi. "Tak pojď", Date. Riker řekl, že bychom už měli jít."
"Ctihodný Riker," opravil ho Dat.
Geordi zavrtěl hlavou. Vůbec netušil, o čem to Dat mluví. Rozloučili se s ostatními a zamířili k transportní místnosti.
"No," podotkl Kobry, "bylo to milé." Vzhlédl. "Trone, líbí se ti večírek?"
Tron stál poblíž. Úsečně přikývl.
"Nevypadáš tak," všiml si Kobry. "Klingonům se takové věci nikdy nelíbí," svěřil se Picardovi, než se k němu znovu otočil.
"Pánové!" řekl Picard nahlas a jeho velitelský tón jako vždy upoutal pozornost všech přítomných. Pozvedl sklenici. "Rád bych pronesl přípitek."
Kobry se rozhlédl a vzal ze stolu sklenici. Všichni kolem následovali jejich příkladu.
"Na nové období míru mezi Klingony a Kreely," - a v lehkém oblouku ukázal sklenicí na všechny přítomné - "mezi Kreely a Klingony," pokračoval; jako vždy měl na paměti ego příslušníků obou kultur. "Velice nás těší, že tyto dvě rasy, proslavené hrdinstvím v boji, byly ochotné přijít za Federací se žádostí, abychom pomohli zabránit válce, která by v tomto případě nikomu nepřinesla nic dobrého. Všichni jsme tolik pokročili a dostali se tak daleko díky naší píli, inteligenci a odhodlání sloužit dobru."
"Slyšte, slyšte," ozývalo se v Přední desítce.
"Posádce Enterprise a našim hostům bych chtěl říct toto: je to jen další znamení, že to nejlepší nás teprve čeká."
Vypil obsah sklenice a ostatní ho následovali.
Ozval se potlesk a Kobry se usmál. Lehce pohodil hlavou. "Hezká řeč, kapitáne. Byl by z vás skvělý diplomat."
"Ujišťuji vás, že v mé práci je zapotřebí tolik diplomacie, že by to pro mě žádná velká změna nebyla."
"Pamatuji si na své začátky," zavzpomínal Kobry. "Já..."
Náhle se zapotácel a zachytil se hrany stolu. Upustil sklenici. Zvuk dopadu skla na podlahu téměř zanikl v hovoru, jehož byla plná místnost.
"Ctihodný Kobry?" vyděsil se Picard. "Co je vám?"
Gava stála jen několik metrů daleko a právě se bavila s Worfem, když ji cosi jako šestý smysl donutilo otočit se a uviděla otce padat. "Kobry!" vykřikla.
To přitáhlo pozornost. Všichni okamžitě ztichli, neboť Kobry ztratil vládu nad tělem a svalil se na zem. Lapal po dechu a chytal se za hrdlo. Třásl se a pokoušel se něco říci, ale nedostal ze sebe ani slovo.
"Kobry!" vykřikla znovu Gava. Prodrala se k němu a klekla si na zem. "Otče!"
"Picard ošetřovně!" vykřikl Picard do komunikátoru. "Doktorko Pulaská, lékařská pohotovost do Přední desítky!"
Kobryho bledé oči se leskly; vypadal, jako by hleděl skrz svoji dceru do prázdna. Ústa se mu pohybovala, ale nevyšlo z nich ani slovo. Worf zvedl sklenici, kterou Kobry upustil, a studoval ji. U jedné hrany byly zbytky čehosi podezřelého. "Jed," řekl tiše. Picard po něm střelil pohledem. "Jste si jistý?" zašeptal chraptivě.
Worf beze slova přikývl.
Pulaská se vřítila do místnosti s lékařským vozíkem a dvěma mediky v zádech.
"Z cesty!" vykřikla, poklekla ke Kobrymu a Gavu téměř odstrčila. Klingonka se odpotácela a potlačila slzy, protože Klingoni neplakali - za žádných okolností. Opřela se o něčí uklidňující pevnou hruď a věděla, že patří Worfovi, ten ale mlčel a ani gestem ji neutěšil. Horečně přemýšlel a zabýval se důsledky této náhlé a šokující události.
Kobry se nehýbal, nedýchal. Pulaská nad ním přejela lékařským trikordérem a ať už jí ukazoval cokoliv, nebylo to nic příznivého, protože okamžitě vylovila hyposprej. Vstříkla ho Kobrymu a ten zvuk byl to jediné, co se teď ozvalo v místnosti, dříve naplněné takovým hlukem.
Dveřmi na opačné straně místnosti právě vstoupila Deanna Troi. Byla na chodbě se Sklarem, když se Kobry zhroutil. Na poradkyni se okamžitě valily vlny strachu, paniky, hněvu, zuřivosti, a to všechno jí nerozlišitelně splývalo.
Pulaská nad Kobrym ještě jednou přejela trikordérem a z obličeje jí vyprchala všechna krev. S popelavou tváří se obrátila k Picardovi.
"Je mrtvý, Jean-Lucu."

Kapitola sedmnáct

William Riker, Geordi LaForge, Dat a člen ochranky Tuttle se zhmotnili na povrchu planety, kterou Kreelové pojmenovali Pekelná díra. Ihned pochopili proč.
"No, tohle je opravdu nádherné," řekl Riker sarkasticky. Rozhlédl se a nespatřil ani náznak, že by planeta byla obydlená. "Je tohle opravdu místo, kde Kreelové našli úkryt s těmi zbraněmi?"
"Určitě," odpověděl Geordi. Pak ukázal: "Támhle."
"Kde? Já nic nevidím."
Geordi se ušklíbl. "Smůla, že nemáte moje oči. Támhle. Vidím tam známky po výstřelech. Stopy uhlíku."

Zamířili naznačeným směrem a brzy se jim naskytl bezútěšný pohled. Tady se rozhodně střílelo - a ne málo. Celá oblast byla spálená a zčernalá. Riker se ohlédl a všiml si, že v popelu zanechali stopy.

"Tohle je fakt zvláštní," podivil se Geordi.

Dat si dřepl k malé hromádce kovu. Pozvedl jeden úlomek a zvědavě si jej prohlížel. "Geordi, podívej se na tohle." Podal úlomek šéfinženýrovi.

Geordi si ho podržel před obličejem a provedl úplnou spektrální analýzu. Pak přikývl. "Jsou v tom tytéž podivné sloučeniny jako v tom mackovi, co ho máme ve strojovně. Tohle je určitě to správné místo."

"Tak kde jsou ti vědci?" zeptal se Riker. "Haló! Je tu někdo? Jsme z Enterprise!" zakřičel do okolí. "Měli jste tu na nás čekat!" dodal po chvíli.

Hlas se ozýval ve skalách, až přešel do ztracena. "Smůla," pokrčil rameny Riker.

Dat studoval údaje trikordéru a ukázal prstem. "Zachytávám něco z tohoto směru. Asi pět set metrů, přímo za tím hřebenem."

"Tak tam půjdeme," rozhodl Riker.

Vydali se na cestu. "Fakt nechápu, proč jsme sem museli zrovna teď," bručel Geordi. "Mohlo to snad počkat, než ten večírek skončí."

* * *

"Vy kreelští bastardi! Vy jste ho otrávili!" zavyl Tron. Sotva pohnul rukou a najednou se v ní objevil malý, ale hrozivě vypadající disruptor. "Smrt Kreelům!"

"NE!" zařval Picard.

A Kreelové vytasili fázery a jen bůh ví, jak k nim přišli. Místnost okamžitě zaplnily výkřiky. Guinan se skrčila za barem a pomyslela si, že to nakonec nebyl zas tak skvělý nápad.

"Smrt klingonské chátře!" zavyl Aneel hlasem, při němž tuhla krev v žilách. Rozpoutalo se peklo.

Kreelové a Klingoni po sobě začali střílet a lidé se hnali k východům. Panoval naprostý chaos - Picard nevěděl, kam se má podívat dříve. Tohle byla jeho nejhorší noční můra a teď se všem na očích naplnila. Bez ohledu na to, kdo stojí v cestě a kdo přijde k úrazu, se do sebe Kreelové a Klingoni pustili.

Hned si uvědomili, že v místnosti je příliš mnoho lidí, než aby mohli pořádně mířit a tak se proti sobě rozběhli a začali všechny ostatní zuřivě odstrkovat a rozrážet. Prostora teď byla plná zpanikařených lidí, co se snažili zmizet.

Worf se pokusil zformovat bezpečnostní oddíl, aby zabránil bitce, ale už bylo pozdě. Protivníci měli převahu v lidech i zbraních, nemluvě o bezpečnosti členů posádky Enterprise, o kterou Klingoni a Kreelové nejevili nejmenší zájem.

Gava se přikrčila nad otcovým nehybným tělem a Katherine Pulaská ji objala kolem ramen a pevně ji stiskla. Volnou rukou klepla na komunikátor a vykřikla: "Transportní místnost! Tři k přenosu přímo na ošetřovnu! Rychle!" Přenos mezi dvěma místy na lodi byl poněkud riskantní, ale Pulaská se obávala, že zůstat v Přední desítce by bylo ještě nebezpečnější.

V několika sekundách se v místnosti ozvalo bzučení transportéru. Picard se ohlédl a viděl, jak se doktorka a oba Klingoni rozplynuli. Dobrý nápad, napadlo ho ještě a pak ho srazilo tělo Klingona letícího vzduchem.

Shodil Klingona na podlahu a vykřikl: "Worfe! Zastavte je!" Worf měl ale vlastní problémy, neboť na něj zezadu skočili dva Kreelové a srazili ho; obličejem udeřil o zem. Projela jím bolest a to ho rozzuřilo. Zdvihl se do kleku, popadl oba Kreely, každého do jedné ruky, a odhodil je proti vzdálenější stěně.

Přední desítka se začala vyprazdňovat a Picard si s hrůzou uvědomil, že nemizí jen civilisté, ale i Kreelové a Klingoni.

"Můj Bože! Teď se budou honit po chodbách!"

A pak zvenčí zaslechl nezaměnitelný zvuk výstřelů z fázeru, dusot a křik.

Noční můra.

Musel okamžitě vzít situaci pevně do rukou. Musel něco udělat. Pěkně popořadě.

"Worfe!" vykřikl. "Vezměte svoje lidi! Všechny schopné, co máte! Obkličte ty fanatiky a dejte je za mříže. Nezajímá mě, kolik zbraní u sebe ti Klingoni mají. Klidně je svlékněte, když budete muset, ale zastavte je!"

Worf se otočil, svolal pět mužů a také vyběhl z místnosti. Picard si vzal dva a vydal se na můstek.

Po bitce zůstala zkáza v podobě pokáceného a zničeného nábytku, jako by tudy prolétlo tornádo. Rozbité sklo se válelo po celé podlaze.

A zpoza baru se pozvolna vynořil Guinanin klobouk; Guinan ho následovala. Přehlédla svýma velkýma očima celou tu zkázu - zkázu, jejíž úklid jí potrvá celou věčnost.

"Poslední objednávky," řekla.

* * *

Výsadkový tým stál před velkým otvorem, který byl zřejmě vstupem do podzemí. Pohlédli na sebe a Geordi na Rikera mávl rukou stylem 'Až po vás.' Riker se lehce sklonil a vešel dovnitř. Ostatní ho v řadě následovali.

Sledovali stejnou cestu, po níž kdysi šla původní kreelská skupinka. A stejně jako oni dorazili k rozcestí, kde se chodba dělila na dvě.

"Dobře," zastavil se Riker. "Date, půjdete se mnou. Geordi, vy si vezměte Tuttlea."

"Kde myslíte, že jsou ti vědci?" zeptal se Geordi a netušil, že odpověď by jim mohlo poskytnout několik zuhelnatělých hromádek na povrchu, kterých si cestou nevšimli.

"To se právě pokoušíme zjistit," odpověděl Riker. "Všichni zůstaneme ve spojení. Nenechte se překvapit. Stále bychom měli mít příměří, ale člověk nikdy neví. Může se stát cokoliv."

* * *

"Posádko, pozor!" Kapitánův hlas zahřměl celou lodí. "Jsme ve stavu pohotovosti! Všechny rodiny zůstanou do odvolání ve svých kajutách. Bez výjimky! Pokud opustíte kajutu, vaše životy budou ohroženy. Okamžitě se vraťte do

kajut a zůstaňte uvnitř! Po celé lodi bojují Klingoni a Kreelové!"
Všude, kdekoliv se objevili, vypukl šílený zmatek, jak se všichni snažili dostat do bezpečí. Rekreační místnosti a jim podobné nebyly příliš bezpečné, ale osobní kajuty se alespoň daly zamknout.
Dole ve strojovně zaslechla kapitánovu výzvu první asistentka LaVelleová a, podivila se, co se to tu kčertu děje. Ohlédla se a vzápětí ji zasáhl zbloudilý paprsek fázeru.
Ve strojovně vypukla panika, když se tudy prohnal kreelský válečník se dvěma Klingony v patách. Poručík Palmeiro měl právě službu nahoře u dilithiové rekrystalizační komory. Uviděl, co se děje a vykřikl do komunikátoru: "Strojovna můstku! Jsou tady! Jsou -"
Kreel to zaslechl. Na okamžik se otočil a skvěle mířenou ranou Palmeira sestřelil a poslal ho na podlahu strojovny o tři patra níže, kam Palmeiro dopadl s nechutným křupnutím. Vzápětí Kreel střemhlav skočil přes stůl s obvody, neboť Klingoni po něm začali střílet.
Pak byl na tahu Kreel. Klingoni hledali úkryt za okny dilithiové komory, ale fázer tabule prorazil a zasypal rozzuřené Klingony sprškou plastiku.
Ve snaze najít úkryt oslovil jeden z Klingonů, náhodou to byl Derl, druhého: "Já jsem technik."
Druhý Klingon to zřejmě moc nepochopil: "No a?"
"Pokud jsem správně pochopil, jak to tu mají postavené, schovává se ten bastard za konzolí, která vede energii do obvodů transportérů. Když ji odstřelíme, nejenže ho vyhodíme do vzduchu, ale zajistíme, že se odtud nikdo z jeho přátel nedostane."
Druhý Klingon přikývl.
"Oba najednou."
Oba Klingoni současně vyskočili, vyli zplna hrdla a zuřivě stříleli po ukrytém Kreelovi.
Minidisruptory, které třímali, nebyly ani zdaleka tak výkonné jako fázery, ale přesto měly ničivé účinky. Několik zásahů šlo přímo středu konzole a ta vybuchla. Kreela to odhodilo. Jakmile dopadl, začal vřískat, protože mu z nohy trčel kus kovu.
Z obnažených obvodů vyletěly jiskry. Klingoni se blížili k bezmocnému Kreelovi a v tu chvíli do strojovny vtrhl Worfův bezpečnostní tým.
Klingoni se otočili a Derl křikl: "Worfe! Dostali jsme jednoho z těch bastardů, co otrávili Ctihodného Kobryho! Pomoz nám ho zabít!"
Worf namířil fázer a vystřelil. Paprsek přejel po obou Klingonech a poslal je do bezvědomí.
Worf je překročil a namířil fázer bezmocnému Kreelovi přímo do obličeje. Vzpomněl si na Kobryho nehybné tělo a žalem sklíčenou Gavu a řekl suše: "Kdybys teď nebyl bezbranný, byl bys už mrtvý." Otočil se a klepl do komunikátoru. "Worf volá můstek." Nečekal na odpověď a pokračoval: "Jeden Kreel a dva Klingoni mimo hru. Na dalších pracujeme."
Na můstku Picard odpověděl: "Skvělé, Worfe. Jen tak dál. A také chci, aby byl zabezpečený můstek. Vypínáme turbovýtahy. Jediný přístup bude nouzovým žebříkem na palubu pod námi. Pošlete tam dva muže s přenosným generátorem silového pole. To poslední, co potřebujeme, je můstek ovládaný někým z těch šílenců."
Zatímco mluvil, přešel k technické stanici, kde mu Marks pomáhal realizovat tyto záměry. "Ksakru. Potřebuji tady Geordiho. Tohle trvá moc dlouho. Picard výsadku! Ozvěte se!"
* * *
Na povrchu planety se Riker náhle zarazil. Datovu pozornost upoutal nápis na dveřích v prázdné místnosti v jednom ze spodních pater, kterou předtím prošli.
Riker se dotkl komunikátoru. "Výsadek. Tady Riker."
"Pane Rikere, přeneseme vás čtyři zpět na palubu. Vlastně vás nechám přenést přímo na můstek."
"Co se děje, pane?"
"To je na delší povídání, Jedničko. Transportní místnost jedna... zaměřte výsadkový tým a... energii."
Riker očekával známý lehký pocit dezorientace, následovaný zhmotněním na můstku. Ale nic se nestalo. "Riker můstku. Co se tam děje?"
Překvapilo ho, když kapitán zaklel. A pak Picard řekl: "Máme potíže s transportéry, Jedničko. Obávám se, že tam budete muset ještě chvíli zůstat."
"Kapitáne, pokud vám s něčím můžu pomoci..."
"Obávám se, že ne. Nebojte se, Jedničko. My už to tu zvládneme. Picard konec."
Riker se ještě nikdy necítil tak bezmocně jako teď. Jeho místo bylo na lodi, ne v těchto zaprášených ruinách.
Dat se otočil k Rikerovi. "Tohle by vás mohlo zajímat. Tyto glyfy na stěnách jsou identické s těmi, které našla archeologická expedice v podobném výkopu před několika desetiletími. Na první pohled vypadají jako hudební záznam, ale je jednoduchá abecední aplika -"
"Date, nemůžete to vynechat?"
"Pokud chcete, pane."
"Dokážete to přečíst? Co se tam píše?"
"Píše se tam něco jako: 'Pozoruhodně pitomá zbraň. Nepoužívat.'"
Riker na něj civěl. "Vy žertujete."
"Vážně? To je skvělé," zaradoval se Dat. Mezitím postupovali Geordi a Tuttle druhou chodbou poněkud rychleji, ale nakonec narazili na slepý konec.
"Tak tohle je něco." Tuttle ukazoval na masivní dveře, jejichž dvě křídla se spojovala ve svislém klikatém vzoru - dveře vypadaly jako sevřené čelisti. Vedle dveří byla pestrobarevná klávesnice. Na zemi nebyla ani stopa po dvou malých hromádkách slizu, které se tam svého času vyskytly.

Geordi se ke dveřím přiblížil. Nijak nezareagovaly. Na rozdíl od všech ostatních dveří tyhle nejevily zájem se otevřít.
"Zajímalo by mě, proč se neotevřou?" Geordi přejel rukou po hladkém kovu a obdivoval jeho dokonalost. "Musí za nimi být něco opravdu důležitého."
"Je jen jeden způsob, jak to zjistit." Tuttle vytáhl fázer. "Ustupte, pane. Já to odstřelím."
Bohužel ti, kdo by mu mohli říct, jakou právě dělá pitomost, se teď na Enterprise zabývali lovem Klingonů. A ten, kdo při marném pokusu otevřít dveře silou přišel o ruku, se záhy proměnil v jednu z výše zmíněných hromádek. Takže ani on ho nemohl varovat. Tuttle zamířil.
* * *
"Ksakru," zavrčel Picard k Deanně. "Měl jsem ještě jeden výborný nápad. Mohli jsme provést senzorový průzkum vnitřku lodi, najít Kreely a Klingony bioskenem a všechny je přenést do transportní místnosti s připravenou ochrankou. Nebezpečné, ale účinné. Ale i tak..." Otočil se k Dykstrovi. Ten nahradil u kormidla Data, který byl na planetě. "Kormidelníku, zaměřte a sledujte všechny Kreely a Klingony. Vyhledejte osobní bioprofil poručíka Worfa. To nejmenší, co pro něj můžeme udělat, je alespoň mu poradit, kde je má hledat."
* * *
Jaan se schovával ve své kajutě a třásl se strachy. Co to provedl? Ve jménu Kolkera, co to provedl? Vypadalo to tak nevinně. Nic hrozného. Ale nakonec se mu to všechno tak strašně vymstilo.
Najednou někdo hlasitě zabouchal na dveře. Jaan chvíli váhal a bouchání se ozvalo znovu. "Bezpečnost!" křikl hrubý hlas.
Jaan rychle běžel ke dveřím a odemkl. Dveře se otevřely...
Aneel, Deni a dva další Kreelové vtrhli do místnosti a srazili ho na zem.
"Vypadněte!" vřískal Jaan.
Aneel hodil elfa na zeď. "Sklapni," zavrčel. "Pomůžeš nám převzít můstek."
"Houby!"
Aneel si ho přitáhl a opět jím praštil o zeď, tak tvrdě, že se Jaanovi zatočila hlava. "Tak poslouchej, ty slimáčku! Seš v tom namočenej stejně jako my! Federace bude chtít vědět, jak jsme se dostali k fázerům a jestli nám teď nepomůžeš, řeknu jim, jak jsme k nim přišli!"
"To-to neuděláš!"
"A co mi v tom zabrání, hmmm? Svědomí? Soucit?" vysmál se mu Kreel. "Co si myslíš, že jsem?"
"Já..." pokoušel se Jaan znovu přivolat na pomoc své umění. "Já ti povím, co jsi," - a pokusil se proniknout do vetřelcovy mysli.
Obě vědomí se střetla a Jaan s výkřikem couvl, tak drtivá byla Kreelova krutost.
"Ne, já ti to povím," Aneel ignoroval mentální bolest, jíž na něj působil Jaan. "Jsem tvoje jediná šance na to, že tě neusvědčí a neodsoudí a že ty nestrávíš zbytek svého krátkého života ve vězení a neshniješ v něm. Dostal jsi šanci žít déle než těch ubohých několik měsíců, které ti vyměřila nemoc. Potřebuješ mě a pokud to ještě nechápeš, můžu tě klidně vytáhnout z téhle mizérie hned teď."
A bylo to tady. Konečný test Jaanova charakteru. Šance, jak napravit to, co zkazil tím, že se je pokoušel zastrašit pohledem.
"Tak dobře!" naříkal Jaan.
* * *
"Jen - jen nestřílejte!"
"Proč nemám střílet?" zeptal se Tuttle.
"Protože," vysvětlil Geordi trpělivě, "nechci, abys ten kov poškodil. Kromě toho je to nesmysl. Jestli je to stejně odolné jako to dělo, co máme na Enterprise, pak tvůj fázer nemá nejmenší šanci tím proniknout."
"Tak co budeme dělat?"
"No, vždycky můžeme zkusit ten kombinační zámek."
"Ten co?"
"Tohle," Geordi ukázal na klávesnici. "Pravděpodobně se dveře otevřou, když se to stiskne ve správném pořadí."
"A jak určíte správné pořadí?"
"Nevím," řekl Geordi vesele. "Zabere to asi delší chvíli, ale máme čas." Otočil se. Ruka mu visela nad klávesnicí. "Koneckonců, co by se nám mohlo stát?"

Kapitola osmnáct

Pět minut předtím, než se Geordiho ruka vznášela kousek od smrti, se Wesley potácel v polospánku. Vše, co chtěl, bylo vyspat se, ale nemohl. Musel pokračovat, musel dosáhnout cíle, který si vytyčil.
A byl už tak blízko. Tak blízko. Měl to, skoro na dosah. Vzorce, kterým tak docela nerozuměl, teorie, co tančily těsně za hranicí jeho schopnosti je pochopit. Stačilo by, kdyby se dokázal soustředit - jen se na chvíli soustředit.
Jen si odpočinout. Ale na to nebyl čas.
Něco ho vyburcovalo. Nevěděl, co to je. Znělo to jako déšť? Jako hrom? Bouřka, tady na lodi? To nebylo moc pravděpodobné. V delíriu se zahihňal. Vždyť předpovídali slunečno!
Pak si vzpomněl. Něco zaslechl. Kapitánův hlas. Něco o lidech, aby zůstali uvnitř? Že by tu vážně pršelo? Zůstaňte uvnitř, abyste nezmokli?

Wesley zvedl několik poznámek, které napsal. Když je škrábal, dávaly mu perfektní smysl. Ale teď jako by je někdo nahradil smetím. Zmateně zíral na zápisky. Hatmatilka. Hatmatilka psaná jeho rukopisem.

Kdo to provedl? Kdo se to pokouší sabotovat jeho práci?

Poškrábal se na tváři a ke svému úžasu zavadil o strniště. Bylo mu jen šestnáct a vousy mu rostly velmi pomalu. Trvalo větší část týdne, než se mu na tváři objevilo alespoň něco. Ale tolik času od doby, kdy se holil naposled, přece neuplynulo? Pracoval na tom léku jen... jak dlouho? Dva dny? Nejvýš tři? Jak dlouho?

"Jak dlouho?" slyšel Wesley vlastní skřehotavý hlas.

Venku zaslechl další dusot, další křik.

Poplach. Na lodi byl poplach.

Vstal a zmateně přecházel po kajutě. Co tady dělá schovaný, když byl vyhlášen poplach? Kčertu, potřebují ho. Je zastupující praporčík. A už je nejvyšší čas, aby tak začal jednat.

Dopotácel se do koupelny, naklonil se nad umyvadlo a dovolil proudu vody umýt mu obličej. Otočil se. Kapala z něj voda a vlasy a přední část uniformy měl nasáklé vodou.

"Musím jim pomoct," přesvědčoval se "Musím na můstek. Potřebují mě."

Dovrávoral zpátky do pokoje a upadl - vrazil do počítačové konzole. Zaječel a pokusil se ji zachytit, když padala na zem. Se žuchnutím dopadla a Wesley zaslechl, jak se uvnitř něco rozbilo. Ach bože, Pulaská mě zabije. Ale na tom mu teď nezáleželo.

Odvrátil se. Na ničem teď nezáleželo - jen na záchraně lodi. To byla jeho práce. Za to mu platili 'velké peníze'. Rozjařeně se zasmál výrazu, který se stále používal, ačkoliv už dávno ztratil svůj původní význam.

Vyšel ze dveří na chodbu a pořád se chichotal. Vtom ho někdo srazil na podlahu.

Přenosný generátor silového pole nebyl vynálezem nikoho jiného než Wesleyho Crushera. Jeden čas dokázal velmi úspěšně udržet posádku Enterprise mimo strojovnu, to bylo tehdy, kdy celou posádku zachvátil amok. Od té doby sloužil - lehce modifikovaný - jako oblíbený pomocník bezpečnostních týmů při krizových situacích.

* * *

Tým tvořený Meyersem a Boyajianem, jejichž předkové sloužili už na lodi Enterprise NCC 1701-A, byl vyslán, aby obsadil žebřík, který teď byl jediným spojením lodního můstku s okolním světem. Turbovýtahy byly na kapitánův příkaz vypnuté. Přístupový žebřík byl určen jen pro případ nouze, ale jeho prostřednictvím byl můstek neustále přístupný. Nikoho nenapadlo, že by někdo někdy chtěl můstek odříznout. Takže se Meyers a Boyajian posadili u paty žebříku a silový štít vytvářený generátorem byl pro ně víc než dostatečnou ochranou. Ze svého místa měli dokonalý výhled do obou směrů chodby. Jakýkoli výstřel by se od štítu neškodně odrazil. A oni zase mohli palbu beztrestně opětovat, neboť průhledné silové pole jim nijak neztěžovalo výhled.

Zpočátku byly chodby plné prchajících zděšených lidí. Teď tu ale bylo doslova mrtvo a připadalo jim, že se tu už několik minut nikdo neobjevil.

A pak zpoza rohu vyšla postava.

Boyajian ji spatřil první, zdvihl fázer a vykřikl: "Stůj! Zůstaň stát!"

"Přestaň," uklidňoval ho Meyers. "To je ten elf."

Jaan si sebejistě vykračoval chodbou, ruce za zády, jako by byl na obyčejné nedělní procházce. Potichu si hvízdal.

"Neslyšels1 kapitána?" vykřikl Meyers. "Vrať se do kajuty!"

"Máme červený poplach!" připojil se Boyajian. Jaan se zastavil sotva pár metrů od nich a díval se jim přímo do očí. "Vy jste to neslyšeli?"

"Neslyšeli co?" zeptal se Meyers zvolna. "Ach pro lásku - nemůžu uvěřit, že vám to ještě neřekli! Už to skončilo! Všechny je pozavírali."

"Vážně?" řekl Boyajian. "Já..." (proč je tak těžké se soustředit?) "Já jsem doufal, že to dokážou, ale -"

"No jistě," Jaan se k nim blížil a usmíval se, jak nejlépe dokázal. "Překvapuje mě, že vás ještě neinformovali. Všechno je zase v normálu."

Meyers seděl na patách. Uvolnil se. "Fíííha," vydechl. "To se mi ulevilo."

"Jste rádi, že už to vyřešili?"

"To se vsaď! Díky. Sedíme tu skrčený jako párek idiotů." Meyers vstal a protáhl si nohy. Boyajian sáhl po generátoru silového pole a vypnul ho.

V tu chvíli Jaan upadl na podlahu.

"Není ti něco?" začal vyzvídat Meyers, když vtom se ozvalo vysoké pištění fázerů, jejichž výstřely jeho i Boyajiana srazily na zem. Dopadli a začali lapat po dechu.

Došel k nim Aneel a rozhněvaně třásl fázerem. "Myslel jsem, že se mi to konečně povedlo nastavit na zabití," křičel. "Myslel jsem, že stačí otočit tímhle knoflíkem. Asi se musí udělat i něco s nastavením výkonu. Aha," - mávl fázerem k žebříku. "Jdeme."

"Udělal jsem všechno, co jste po mně chtěli," bránil se Jaan.

"Zatím. Ale pořád se nám můžeš hodit, elfe, takže sebou koukej hnout."

"Už ne!" zvolal Jaan divoce. "Šel jsem s vámi až sem, ale -"

"Je vždycky tak snadné říct 'Půjdu až sem, ale dál už ne, viď?" ušklíbl se Aneel. "Jen další snadný krůček na cestě do pekla a než si toho všimneš, už klepeš na bránu. Takže jestli chceš ten lék, koukej tam vylézt!"

Jaan se na okamžik naježil, ale jeho odhodlání se rychle rozplynulo, otočil se k žebříku a začal lézt nahoru.

* * *

Tron, připravený na cokoliv, postupoval chodbou a zkoumal každý Jeffriesův průlez.

Těsně vedle ramene mu prolétl paprsek z fázeru. Skrčil se a vytáhl z šerpy vrhací hvězdici a naslepo ji hodil po

protivníkovi. Uspokojilo ho, když zaslechl výskot uťatý v půli; když se otočil, spatřil Kreela, jak vrávorá a přímo z čela mu trčí hvězdice. Tekla mu krev a jen zázrakem byl ještě naživu, i když se už sotva držel na nohou.

Tron k němu pomalu přistoupil a šklebil se na něj. Popadl umírajícího Kreela, jehož prasečí očka na něj už téměř nedokázala zaostřit, a zavrčel mu do tváře: "Dnes v noci budeš spát v pekle, bastarde!"

Kreel prudce škubl hlavou, zatímco mu hvězdice stále trčela z lebky.

Tím pohybem se Tronovi zaryla do oka, až zavřískal. Upustil Kreela, dlaněmi si přikryl obličej a důlek po zničeném pravém oku. Zachvátila ho tak silná bolest, že by si to nikdy nedokázal představit; zdálo se, že ho přemůže. Hvězdice dopadla na zem, kreelská a klingonská krev se smísily. Tron se držel za rozdrásané oko a klopýtal chodbou.

Překročil mrtvolu Kreela, který zemřel jen před několika okamžiky. Ale on, Klingon, přísahal si, ho nebude následovat tak snadno. Sebral Kreelův fázer a dopotácel se k turbovýtahu.

"Ošetřovna," zasténal, protože to bylo jediné místo, na které teď dokázal myslet. Zatracení Kreelové! Zatracený Kobry! Ať jdou všichni k čertu!

Když turbovýtah vyrazil na místo určení, odtrhl si z tuniky pruh látky. Nepřemýšlel nad tím, co právě dělá a připlácl si ho do místa, kde dříve bylo oko, aby zastavil krvácení. Lapal po dechu a musel se přemáhat, aby bolestí neomdlel. Nesmí... omdlít...

Byl Klingon a dokud tu zůstane jediný dýchající Kreel, udělá cokoliv, co bude nutné.

Turbovýtah zastavil a dveře se otevřely. Tron téměř vypadl do chodby.

Nikde nikdo. A přímo před ním ošetřovna.

Vyběhl proti dveřím a zbrkle do nich narazil.

Neotevřely se! Ty zatracené dveře se neotevřely! No, dlouho ho venku neudrží! Vytasil fázer, vystřelil na dveře. Udělal v nich velký otvor s ohořelými okraji a potěšil ho vyplašený výkřik, který se ozval z ošetřovny.

Prolezl otvorem a vykřikl: "Doktora! Kde je ten zatracený dok -"

A strnul v půli slova.

Vedle lékařského stolu stála Gava. Na stole ležel Ctihodný Kobry.

Posadil se. Díval se na něj. Byl naživu. Naživu!

"Vy... Vy... nemůžete být," koktal Tron. "Já..."

"...jsem vás otrávil?" dořekl Kobry a stále se zdál slabý. Ale byl naživu, to nebylo možné! "Tohle jsi chtěl říci?"

"Ne," bránil se Tron. "Ne, já... já ne -"

"Později jsem si uvědomil, že jsi stál poblíž, když jsem tak pošetile odložil sklenici," Kobry byl na sebe očividně naštvaný. "A to jsem sám vykládal jiným o otáčení se k nepříteli zády."

"To je trik!" ječel Tron.

"Někdo by se měl postarat o to oko," navrhl Kobry měkce.

"Já se postarám o tebe!" vykřikl Tron a zamířil fázer na klingonského velvyslance, který bezmocně ležel sotva tři metry od něj.

Gava skočila na lůžko, připravena zachytit výstřel vlastním tělem.

A najednou z druhé lékařské laboratoře vyletěla devítikilová Wassermanova komora, zasvištěla vzduchem, narazila do Trona a odhodila ho stranou. Vrazil do zdi a svět, který i tak nevnímal nejzřetelněji, se kolem něj zatočil.

Ve dveřích laboratoře stála doktorka Katherine Pulaská a sálalo z ní takové rozhořčení a hněv, jakého jen byla schopna. V žilách se jí bouřil adrenalin. "Vypadni kčertu z mojí ošetřovny!" zařvala a klepla na komunikátor. "Bezpečnost! Jeden fanatik je u mě na ošetřovně! Pojďte si pro něj!"

Tron se stále držel za oko. Vyběhl na chodbu. Z jedné strany chodby zaslechl dusot kroků, takže zamířil opačným směrem.

Krev mu teď začala zalévat i druhé oko. Sáhl po něm a pokusil se krev setřít. Na okamžik tak byl zcela oslepený. Ve stejnou chvíli Wesley Crusher vykročil ze dveří své kajuty.

Klingon do Wesleyho vrazil a kdyby byl Tron v plné síle a soustředěný, Wesley by už jako pírko letěl vzduchem. Ale takhle se do sebe zapletli a oba upadli.

"Slez ze mě!" zavyl Tron a setřásl Wesleyho. Wesley se konečně dokonale probral, ale v následujícím okamžiku si uvědomil, že hledí do hlavně fázeru.

Tron se vyškrábal na kolena a zavrčel: "Mám chuť někoho zabít a asi to budeš ty!"

V témže okamžiku mu na hrudi přistála těžká bota. Znovu upadl na zem a zachrochtal, jak opět narazil hlavou o podlahu. Teď už neviděl vůbec nic a něco silného ho trhnutím postavilo na nohy.

"Pořád tě zajímá, komu jsem loajální?" Hlas ovšem Tron poznal okamžitě. "Worfe? Musíš mi pomoct!"

"Zmlkni," štěkl Worf a praštil Klingona do obličeje. Tron milosrdně upadl do bezvědomí.

Worf si ho hodil přes rameno a zamířil k nejbližší zadržovací cele.

"Worfe, co se to tady děje?"

"Kreelská a klingonská diplomatická skupina se snaží jedna druhou pozabíjet." To bylo všechno, co byl Worf ochoten Wesleymu říci. Když se dostal k cele, hodil Trona dovnitř a aktivoval silové pole.

"Ale - ale Worfe!" volal Wesley. "On krvácí!"

"No a?" odpověděl Worf a dotkl se komunikátoru. "Worf můstku."

"Picard, slyším."

A Wesley najednou řekl: "Už to mám!" To, že se na něj Worf rozhněvaně zamračil, ho nemohlo zastavit. "Provedeme vnitřní senzorový sken, najdeme všechny Klingony a Kreely a přeneseme je všechny do jedné transportní místnosti, kde budou čekat stráže!"

Picard to zaslechl.

"Díky za vaši snahu, pane Crushere. Hezké, že jste zase na světě, alespoň dočasně. Ale transportéry jsou mimo provoz. Jejich energetické rozvody ve strojovně byly zničeny."

Wesley si ihned vyvolal v hlavě schéma transportérů na celé lodi. "Dobře," myšlenky jako by měl milion kilometrů odtud. "Dobře... dejte mi pět minut a jeden z transportérů předrátuju. Nejlepší by byl nákladní. Má největší propojovací panel a nejlépe se s ním pracuje. Má taky největší kapacitu a přesně to potřebujeme."

"Kapitáne, slyšel jste to?" zeptal se Worf.

Po chvíli ticha se ozval Picard. Zněl dost neochotně, jako by se jen přiklonil k něčemu nevyhnutelnému. "Ano, slyšel jsem to. Worfe, můžete ho tam dostat?"

"Samozřejmě," odpověděl Klingon. Otočil se k Wesleymu a podotkl suše: "Máš teď ochranku. Jdeme."

Na můstku Picard vrtěl hlavou. Obrátil se k Deanně Troi, která dorazila sotva před pár minutami. "Zrovna tohle nám ještě scházelo. Pan Crusher... zase... zachraňuje loď."

"To bude určitě voda na mlýn doktorky Pulaské," souhlasila Deanna. "Ale raději -"

Najednou otočila hlavu a nahrbila se v křesle. Picard byl okamžitě na nohou. "Poradkyně!"

"Přicházejí!" křičela Deanna. "Cítím je! Jsou hnusní! Ohavní!"

"Kdo přichází, Deanno?" vykřikl Picard. "Kdo?"

Vtom se od kormidla ozval Dykstra. "Kapitáne! Zachytil jsem tři další Kreely! Jsou..."

"Na můstku."

Větu za něj dokončil Aneel. On a další Kreelové vytasili fázery a zamířili je na osazenstvo můstku.

"Zpátky!" pokynul fázerem kormidelníkovi a navigátorovi. Budiž jim ctí, že se nejprve obrátili k Picardovi pro radu. Jemně jim naznačil, aby opustili sedadla a ustoupili, což také udělali.

"Co chcete?" zeptal se Picard pomalu.

"Chceme vaši loď," odpověděl Aneel. "Celou pro nás."

"Tak o to vám celou dobu šlo, že?"

"Ano, kapitáne. Přesně to jsme chtěli. Přesně tu technologii, se kterou konečně budeme mít moc."

"Přesně tu technologii, na kterou ještě nejste připraveni."

"Ó, jak milé, že se o nás staráte," uchechtl se Aneel sarkasticky. "A ruce za hlavu. Správně. To už je lepší."

Sledoval hlavně Troi; stejně jako ona jeho. Vycenil na ni vylámané zuby.

"Chci, abyste vypadli z mého můstku," řekl Picard jen s nepatrným náznakem hněvu.

Na Aneela to nijak nezapůsobilo. "To bych se vsadil, že chcete," odpověděl. "To bych se vsadil."

Ale Picard se teď nedíval na Kreely. Jeho pozornost přitáhl vytáhlý, étericky vyhlížející mladík, který stál v zadní části můstku a nešťastně se třásl. "Jaane? Co tu kčertu děláš?"

"Ach, ten?" ohlédl se Aneel lhostejně. "V jednu chvíli se nám trochu zaprodal. Tím se netrapte. Nebolelo to." Pozorně studoval skupinku důstojníků. "Slíbili jsme mu lék na jeho nemoc - výměnou za to, že nám pomůže."

Jaan bolestně zavřel oči. Všechny naděje na návrat do normálního života byly tytam. Ale k čemu se vlastně mohl vrátit?

"Chudáček. Dojemný mizera," dodal Aneel. "Víte, tak moc se snažil... Myslím, že teď je pravý čas na to, abych mu ten lék dal."

Zamířil fázer a vystřelil.

Jaanovi trvalo celou sekundu, než si uvědomil, co se děje. Picard okamžitě vyrazil k vůdci Kreelů, ale Deni ho snadno srazil zpátky. Troi ze všech sil vykřikla.

Paprsek fázeru vylétl a obklopil Jaana. Ve stejnou chvíli se Picard v posledním zoufalém úsilí natáhl po Aneelovi. Neudělal ani půl kroku, když se před Jaanem, který křičel v agónii, rozskočil svět.

A bylo ticho. Neozval se žádný zvuk - kromě zašumění vzduchu, který vyplnil vakuum po rozplynuvším se Selelvianovi.

Aneel spokojeně zachrochtal. "Tak takhle funguje 'nastavení na zabití'. Další odvážlivci?"

"Ty... zrůdo!" vykřikl rozzuřený Picard.

"Pořád mi tak říkáte? Urážíte mě, kapitáne. Prostě jste mezi sebou měli smrdutého zrádce. A já vám ho pomohl najít a zlikvidovat. A vlastně jsem mu ani nelhal. Chtěl lék na 'hnilobu'. No, smrt přece vyléčí všechno, že?" Hrubě se zasmál.

Vtom se z interkomu ozval známý hlas.

Worf nemohl o krizi na můstku nic vědět. "Worf můstku. Odpovězte, kapitáne," volal.

Picard zaváhal a pak si uvědomil, že ticho by Worfa přimělo poslat na můstek bezpečnostní tým. Všiml si, že Aneel na něj významně mává fázerem; pak ho náhle namířil na Deannu Troi. Kreelův pohled byl jasný a záměry nepochybné.

"Tady Picard," řekl opatrně. "Ano, poručíku?"

"Dorazili jsme do transportní místnosti C, pane. Wesley teď pracuje na obvodech transportéru. Když všechno půjde dobře, za pár minut budeme moci přenést všechny Kreely a Klingony sem. To by mělo krizi konečně ukončit."

"Dobrá práce, poručíku. Picard konec" - a přerušil spojení, aby Worf nestihl neuváženě prozradit něco dalšího.

Ale už bylo pozdě. Aneel se otočil k ostatním Kreelům a zavrčel na ně: "Vy tu zůstanete! Já půjdu do transportní místnosti a zarazím to!" Ušklíbl se. "Worf. Nádhera. Chtěl jsem kousek toho samolibýho klingonskýho parchanta od chvíle, co jsme sem přišli."

* * *

Člen posádky, co právě sloužil jako obsluha transportéru, jen vrtěl hlavou, když viděl, co Wesley dělá pod ovládací konzolí. Přesměrovával tok energie tak, že zcela obešel zničené obvody ve strojovně. "Úžasné," vydechl.

"Ticho!" štěkl Wesley a pokoušel se udržet si chladnou hlavu. Skoro neustále si něco potichu mumlal, aby neztratil přehled o tom, co právě dělá. Kdyby se mu to nepodařilo, následky by rozhodně nebyly příjemné.

A najednou se z komunikátoru ozval vyděšený křik. Wesley se posadil tak zbrkle, že se praštil o konzoli do čela.

"LaForge transportéru! Přeneste mě nahoru! Okamžitě!"

Worf rychle klepl na komunikátor. "Pane LaForgi, transportér je mimo provoz. Právě ho opravujeme. Co se děje?"

Žádná odpověď.

"Geordi! Ozvi se!" To byl Wesley, snažil se dovolat muže, jenž se stal jeho učitelem a mentorem. "Pokoušíme se to spravit! Můžeš ještě pár minut vydržet?"

Žádná odpověď.

"Ach Bože," zasténal Wesley a znovu zalezl pod konzoli. A teď jako by jeho prsty žily vlastním životem, když létaly po obvodech. Za dvě minuty vykřikl: "V pořádku, zkuste to!" Prsty obsluhy dopadly na ovládací panel a místnost vyplnilo známé bzučení. Ale kolísalo a paprsek na plošině se neklidně mihotal. "Zkouším přenos z povrchu na loď," řekl technik. "Ale nemá to žádný výsledek. Nemám dost stálý signál, abych to mohl zkalibrovat."

"Jedno po druhém," odsekl Wesley. "Zkus to z lodi na povrch. Dolů."

Obsluha obrátila přenos a Worf, který stál asi metr od nich, si všiml, že teď je paprsek výraznější a stabilnější. "To je ono," vykřikl Klingon. "To už je lepší. To -"

Kreelův vpád byl tak náhlý, tak zákeřný, že to i Worfa zaskočilo nepřipraveného. Obsluha transportéru se rychle otočila. Technik se pokusil vykřiknout a varovat ostatní, ale umlčel ho zásah z fázeru, po kterém se rozplynul.

Kreel už se hnal místností, když Worf vytáhl fázer a vystřelil. Odlétly jiskry a úlomky zdi, jak se Kreel vrhl za konzoli a Worf minul. Transportní paprsky byly stále zapnuté a na plošině se mihotaly modré záblesky, ale paprsek neměl co přenést, protože plošina byla prázdná.

Worf uskočil a současně vystřelil. Fázer (bohužel, jak později konstatoval) nebyl nastavený na zabití. Jen na omračení. Když Kreela zasáhl, vylétl hnusnému vetřelci fázer z ruky a Kreel upadl na podlahu za konzolí. Worf uviděl, jak fázer odletěl po podlaze z Kreelova dosahu, a pogratuloval si k výbornému zásahu.

Na Kreela za konzolí neviděl, ale to už nevadilo. Přistoupil k pultu a hlubokým hlasem přikázal: "Vzdej se!"

"Radši zemřít!" ozvalo se mu v odpověď a Kreel najednou vyskočil. Jednu ruku měl zaháknutou kolem Wesleyho krku a druhou kolem chlapcovy hlavy, připravený okamžitě trhnout.

"Teď se vzdej ty, Klingone. Než budou ramena tohohle hocha truchlit po jeho hlavě."

"Nech chlapce jít," zavrčel Worf výhružně a fázerem ani nepohnul, "a pomalu ustup, nebo toho budeš litovat."

"Ne tolik jako on," šklebil se Aneel. "Není to pravda, chlapče?"

Lehce jím zatřásl a Wesley v jeho sevření vyděšeně zasténal.

"Worfe," zasípal, "zab ho."

Ale Worf se nemohl ani hnout. Fázer sice stále držel pevně, ale nepohnul se ani o krok.

"Jediný krok," varoval Kreel, "udělej jediný krok a bum, zemře. Jen tak." Pohnul se, aby měl Wesleyho mezi sebou a Worfem. "Myslíš si, že jsem bezmocný, protože nemám fázer?"

"Myslím si, že jsi bezmocný, když se musíš schovávat za malého chlapce," vysmál se mu Worf.

"Vážně? Asi bych tě měl varovat, Klingone. Jednoho mladíka jsem dneska už zabil. Nebude tak těžké zabít ještě jednoho."

V transportní místnosti se rozhostilo mrtvé ticho, které narušovalo jen bzučení nevypnutého paprsku.

"Jakého... mladého... hocha?" řekl Worf velmi pomalu a velmi výhružně.

"Toho elfa," smál se Aneel.

Wesley strnul, jako by mu ztuhla krev v žilách. "Ty... ty lžeš."

"Toho elfa," opakoval Aneel. "Toho, co se jmenoval Jaan. Osobně jsem ho odstřelil a ten pohled, když se rozplynul, jsem si opravdu vychutnal. A ty, chlapče, jestli se hneš, budeš na řadě. Takže, Klingone... odhoď zbraň."

"Ty... Ty lžeš."

"Zmlkni, kluku. Nemluvím s te -"

"TY LŽEŠ!"

Wesley byl rozzuřenější a vyděšenější, než by si kdy dokázal představit. Vší silou - umocněnou potřebou popadnout Kreela za krk, vytřást z něj přiznání, že lhal, že Jaan je naživu, že dýchá, že je zdravý, že to všechno k něčemu bylo - muselo být! - se nohama vzepřel proti konzoli a Kreela strhl.

Jako by ho v tu chvíli zasáhl živý drát. S hysterickou silou se začal bránit Kreelovu sevření bez ohledu na nebezpečí. Dupal, kopal, mlátil do Kreela hlavou, dělal všechno, co mohl a přitom neustále křičel: "Ty lžeš! Ty lžeš! Ty lžeš! Ty lžeš!" - jako nějaký popěvek.

Worf k nim rychle přiskočil a Aneel najednou ke své hrůze zjistil, že chlapce nedokáže udržet. A to už nad ním stál Worf. Neměl čas znovu Wesleyho popadnout a tak udělal jediné, co mu zbývalo: popadl Wesleyho za ruku a mrštil jím na protější stěnu. Wesley do ní v plné rychlosti narazil a svezl se k zemi. Aneel měl sotva čas začít se bránit Worfovi, když ho Worf udeřil a praštil s ním o zeď. Kreel zvedl nohy, svinul je jako pružinu a opřel je Worfovi o hrudník. Pak vykopl a se zachrochtáním Worfa odhodil. Udělal dva kroky a pak na Worfa skočil, popadl ho za hrdlo a zkoušel ho stáhnout k zemi.

Worfovi vyletěl fázer z ruky, přelétl místností a vlétl do transportního paprsku. Okamžitě se rozplynul, aby se posléze zhmotnil kdesi dole na planetě.

Worf zdvihl pěst a opakovaně mlátil Kreela do obličeje. První rána zlomila Kreelovi nos. Druhá a třetí mu způsobily obrovskou podlitinu pod pravým okem. Aneela to ale ani v nejmenším nezpomalilo a stále do Worfa bušil veškerou svou hrubou silou.

Zápasili vestoje, vrhali se plnou vahou jeden proti druhému a oba se pokoušeli soupeře srazit na zem.

Najednou se Worfovi podařilo zaháknout nohu za Kreelovu a přitáhnout ji k sobě. Kreelovo koleno vyletělo dopředu.

Kreel sebou praštil o zem a Worf na něj dopadl. Bylo nádherné, prostě nádherné, jak se v něm ozývala válečnická krev, když zabořil prsty do toho, co měli Kreelové místo krku. Worf napjal svaly a začal drtit 'krk' toho samozvaného vraha, nepřítele Klingonů, smradlavého kreelského bastarda.

Kreelovy prasečí oči se vyděšeně vyboulily, jak se mu začalo nedostávat vzduchu. Worf na něj nalehl a v očích neměl místo pro slitování. Zatínal zuby a slyšel, jak mu v hlavě buší tep vlastního srdce. Volalo po pomstě - pomstě za sebe, za rodiče, za Jaana a Wesleyho a kdovíkoho ještě, po pomstě zabalené do jediného úhledného balíčku.

A Kreel ze sebe dokázal vypravit jediné slovo. "Slitování," zachrochtal.

Worf strnul. Krev z potrhaných vlásečnic už Kreelovi začala prýštit ústy a natekla Worfovi na ruce. Aneel se v jeho železném stisku dusil.

Je to tak jednoduché. Stačí jen nepatrně škubnout. Jako v simulátoru. Pamatuješ si ještě, jak to bylo příjemné? Tohle bude ještě lepší!

Tak... jednoduché.

K Worfovu i Aneelovu překvapení začal tlak na Kreelův krk polevovat.

"Slitování," pronesl Worf, jako by zkoušel, jestli mu padne nová obuv. "Slitování."

Ihned jak se Kreel dokázal poprvé zhluboka nadechnout, vrazil Worfovi vší silou pěst do obličeje.

Worfovi odskočila hlava a z nosu se mu vyvalila krev. Další úder mířil na hruď a Worf se zlomil v pase. Dopadl na zem sotva metr od transportní plošiny.

Kreel se vyhrabal na nohy a skočil po něm. Zabořil Worfovi kolena do břicha a vyrazil mu dech. Worfovi se zamotala hlava. Musel se krýt před palbou zuřivých ran, vedených na jeho nechráněnou hlavu.

"To je za ty roky útisku!" skučel Aneel v záchvatu zuřivosti. "To je za moje zavražděné přátele! To je za naše zmasakrované lidi! A tohle! A tohle!"

Škubl za Worfovu šerpu a z ní vypadla dýka. Aneel nemohl uvěřit svému štěstí. Popadl dýku a chtěl ji Worfovi zabodnout do krku. Worf ji na poslední chvíli spatřil a kryl útok předloktím. Aneel na něj neustále dotíral vší silou a hrot dýky se čím dál víc blížil k Worfovu hrdlu.

"Měls" mě zabít, když jsi měl šanci, bastarde!" zaskřípal Kreel mezi zuby.

Worf lehce pokrčil jednu nohu a vzápětí vrazil Kreelovi koleno mezi nohy. Ozvalo se nechutné křupnutí a Kreel začal ječet, když ho Worf zvedl do vzduchu a v posledním zoufalém záchvěvu pudu sebezáchovy ho hodil za sebe.

K jeho překvapení Aneel náhle přestal vzdorovat. Prostě jen tak. Řev ustal v témže okamžiku.

Odvalil nehybné Kreelovo tělo stranou a vstal. A nemohl uvěřit očím.

Kreelova hlava byla pryč.

Hlava a ramena zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. A pak si uvědomil, co se stalo. Strčil Kreela přímo do zapnutého transportního paprsku. Tělo držel sice pevně, ale hlava a ramena se ocitly uvnitř transportního pole. Transportní paprsky odeslaly na planetu všechno, co bylo v dosahu.

Obvykle s tím samozřejmě problémy nebyly, protože lidé, kteří se měli přenést, se vždy dobře ujistili, že stojí celým tělem na plošině. Aneel ale nestál.

Worf se oprášil. Jako by nechtěl, aby po něm zůstal nepořádek, hodil do paprsku i zbytek Kreelova těla. To následovalo hlavu na povrch planety.

Pak šel k transportní konzoli a začal se zabývat jinými záležitostmi.

* * *

Kreelové na můstku se už začínali cítit trochu nervózně. "Co myslíš, jak dlouho mu to ještě může trvat?" zeptal se Deni.

Vtom se všichni na můstku vypařili.

A téměř současně se zhmotnili v transportní místnosti. Když si Kreelové uvědomili, co se děje, bylo už příliš pozdě. Picard a Marks společně odhodili Kreely z plošiny a Worf je Aneelovým fázerem poslal do bezvědomí.

Picard uviděl Wesleyho, jak leží také v bezvědomí, a okamžitě se k němu vrhl. Poklekl u něj, podíval se na Worfa a zeptal se: "Je v pořádku?"

"Trochu nešťastně se praštil, ale myslím, že to nebude nic vážného."

"A co ten další Kreel? Šel sem za vámi."

"Ach ten." Worf se odmlčel. "Ten už se rozloučil."

Zajistit ostatní už netrvalo ani čtvrt hodiny. Worf všem demonstroval dokonalé zaměření transportu a poslal posádku zpátky na můstek. Dykstra rychle lokalizoval zbytek Klingonů a Kreelů a poslal informace Worfovi. Zatímco ještě před chvílí bojovali po celé Enterprise na život a na smrt, k jejich naprostému zděšení se v následujícím okamžiku najednou zhmotnili v transportní místnosti před hlavněmi velice rozzlobených členů ochranky. Situace se začala konečně uklidňovat. "Pane Marksi," přikázal Picard z velitelského křesla, "navažte znovu spojení s výsadkem. Sdělte jim, že -" A Deanna Troi zalapala po dechu. "Poradkyně?"

Zdálo se, jako by se Deanna v křesle scvrkávala. Ukazovala prstem na hlavní obrazovku a koktala, neschopna ze sebe vypravit víc než jednu slabiku.

"Poradkyně Troi!" Picard se zatvářil vyděšeně. "Co se děje? Co -"

A pak to uviděl, stejně jako všichni na můstku. Mohl by přísahat, že z celé lodi slyší hromadný křik.

Hvězdy se pohybovaly.

"Co se k čertu -" zaklel Dykstra.

Bylo to nemožné, šílené. Všechny hvězdy na obrazovce se k sobě začaly přibližovat. Meteoroidy, asteroidy a všechny ostatní astronomické úkazy se shlukovaly, točily se a vířily v nepochopitelném baletu, který se vymykal fyzikálnímu rozumu. Zdravému rozumu.

Daleko od nich se vesmír vlnil a fluktuoval a hvězdy se začaly shlukovat do nových konstelací. Ty se začaly formovat, jako by je někdo modeloval. Ale to bylo absurdní! To, co z hvězd vidíme, je světlo, které k nám od nich dorazí. Ale nějaký čas mu to trvá. Neexistoval žádný jev, který by je mohl ovlivnit všechny najednou!

"Výsadku!" vykřikl Picard. "Odpovězte!"

A pak zaslechl Rikerův výkřik: "Kapitáne!"

"Připravte se! Přeneseme vás přímo na můstek! Transportní místnost, proveďte!"

A Worf v transportní místnosti splnil kapitánovy instrukce.

Na můstku se zhmotnili Riker, Dat, Tuttle... ale chyběl Geordi.

"Jedničko! Kde je pan LaForge?"

"Zmizel, kapitáne! On -" Pak si všiml, co se děje.

Hvězdy nabíraly tvar. Začala se z nich formovat tvář. Lidská tvář, co se rozkládala přes celé světelné roky, co zabírala takřka celou obrazovku. Co byla miliony a miliony kilometrů daleko a přitom tak blízko, že stačilo natáhnout ruku a dotknout se jí.

Tvář se vznášela ve vesmíru a žhnula světlem tisíců hvězd. Meteoroidy jí utvářely oči, komety vousy.

Hleděla na ně.

A pak se usmála.

"Ach můj bože," vydechl Riker.

"Ach," pochopil Dat. "Tak takhle vypadá."

Kapitola devatenáct

"Co by se nám mohlo stát?" zeptal se před chvílí Geordi a v kategorii slavných posledních slov by se ta věta určitě hezky vyjímala.

Když natahoval ruku ke klávesnici, zaslechl Rikera a Data, jak je odněkud poblíž volají.

"Proč se nepodíváš, co chtějí?" zeptal se Geordi. "Přiveď je sem. Já zatím budu pracovat na tomhle."

Tuttle odkráčel a Geordi dál zkusmo tiskl tlačítka, aby zjistil, jestli něco nezachytí v infračerveném nebo ultrafialovém spektru.

Zaslechl lehké bzučení, které záhy přešlo ve vysoký pískot.

Jako by se něco aktivovalo.

Co to kruci -? pomyslel si.

Pak se podíval na podlahu.

U chodidel se mu křížily vodorovné paprsky, ve viditelném světle nepozorovatelné. Před chvílí tam ještě nebyly. Teď ale vyrazily ze stěn asi patnáct centimetrů nad podlahou. Byly tenké jako tužka a křížily se takovým způsobem, že - světe div se - Geordi stál přímo mezi nimi. O půl kroku doleva, doprava, dopředu, dozadu a vstoupil by do nich. A pak by -

Pak by co?

Najednou silně pocítil, že by bylo lepší, kdyby to nevěděl. Zvedl nohu a pokusil se paprsky překročit.

Paprsky se začaly rozšiřovat.

Geordi okamžitě udělal jedinou věc, kterou ještě mohl udělat. Vyskočil do vzduchu a jak se paprsky rozšiřovaly, vzepřel se rukama proti jedné zdi a nohama proti opačné. Visel sotva metr nad zemí - pouhou silou svalů a vůle.

"Date!" vykřikl. "Rikere! Tuttle!"

V dálce se tři členové výsadku překvapeně zastavili, mimo jiné proto, že právě mířili opačným směrem.

"Tuttle, myslel jsem, že jste řekl, že Geordi je támhle," štěkl Riker.

"Já - já myslel, že je," koktal zmatený Tuttle.

"Date, kde je?"

Dat už skenoval oblast trikordérem. Každý komunikátor obsahoval bioprofil svého majitele, takže se podle něj dal snadno najít. Alespoň pokud vás právě nesvedl z cesty zmatený bezpečák.

"Následujte mě," řekl Dat.

* * *

Mezitím se Geordimu začaly potit ruce, když si všiml, že celá plocha asi jednoho čtverečního metru je bezezbytku pokryta paprsky. Neměl si kam stoupnout.

Riskoval, že do nich spadne, když rychle klepl do komunikátoru a opravdu, než vrátil ruku na zeď, skoro se neudržel. "LaForge transportéru! Přeneste mě nahoru! Okamžitě!"

Po krátké pauze zaslechl ze všech lidí na palubě k vlastnímu překvapení právě Worfa. "Pane LaForgi, transportér je mimo provoz. Právě se ho snažíme opravit. Co se děje?"

Mimo provoz? Teď je mimo provoz?!

Když pochopil, že na Enterprise mu příliš nepomůžou, pokusil se znovu klepnout na komunikátor, aby zavolal Rikera. Tentokrát to ale provedl příliš zbrkle a komunikátor mu upadl do paprsků.

A rozplynul se.

Geordi cítil, jak mu kloužou ruce a ani nohy už nemohl déle udržet na zdi. Zplna hrdla vykřikl něco, co nikdo z Kreelů nikdy neřekl: "PÓÓMÓÓC!"

A najednou se ozval příjemný ženský hlas: "Požadujete pomoc?"

Zdálo se, že přichází odevšad a zároveň odnikud. Geordi se panicky rozhlížel. "Jo! Požaduju pomoc!"

"Upřesněte," ozvalo se chladně.

"Vypni ty paprsky!"
"Jak si přejete."
Paprsky okamžitě zmizely.
Geordi tomu nemohl uvěřit. Nemohlo to být tak jednoduché! Zkusmo se postavil na zem a - zůstal celý.
"Potřebujete nějakou další pomoc?"
"Jo," řekl Geordi váhavě. "Chtěl jsem se dostat za tyhle dveře. Prosím."
"Jak si přejete."
A stál za nimi.
Geordi se otočil a podíval se za sebe. Dveře zmizely. Prostě stál na druhé straně.
"Tohle je... tohle je šílené," pozvolna se vzpamatovával Geordi. "Všechno, co jsem musel udělat, abych se dostal z té smrtelné pasti... a přes ty dveře... bylo slušně se zeptat?"
"Dobré chování nikdy nebolí," opáčil povýšeně hlas bez těla.
"Jo, ale..."
"Svědčí to o inteligenci. A o dospělosti."
"V pořádku. Dobře."
Geordi se rozhlédl po místnosti, která byla tak důkladně střežená. Skoro ho stála život. Byla prázdná.
Bylo tu jen velmi slabé světlo - ze zdroje, který Geordi nebyl schopen určit. Samozřejmě, on světlo nepotřeboval. Rozhlížel se a pokoušel se určit rozměry místnosti.
Ale nic tu neviděl. Vykročil k něčemu, co si myslel, že je zeď, ale po několika minutách chůze (které mu připadaly spíše jako hodiny) pochopil, že tohle nikam nevede. "Jsi... tu pořád?" zeptal se.
"Ano."
"Kdo jsi?"
"Kdo jsi ty?" ozvala se odpověď.
"Poručík Geordi LaForge. Šéfinženýr. Vesmírná loď Enterprise."
"Zdravím, poručíku. Já jsem."
"Ty jsi?"
"Ano."
"Aha." Tohle mu nijak nepomohlo. Bylo to jako konverzace s Datem, když měl zrovna špatný den... Dat! Samozřejmě! Tohle je stroj! "Jsi stroj?"
"Pokud je pro tebe snazší mě tak popsat." Geordi si povzdechl. "Jak by ses popsala ty?"
"V pojmech, kterým rozumíš?" Odmlčela se. "Uvítací výbor."
"Kreely jste také přivítali?"
"Ne. Byli pro nás jen prostředkem k dosažení cíle. Nebyli připraveni na setkání s námi. Nechtěli jsme se s nimi setkat. Ale přivedli sem vás, a tak posloužili našim záměrům."
"Posloužili vašim záměrům?" zeptal se Geordi nevěřícně. "Vzali si vaše zbraně a pomátli se z toho! Zničili spoustu životů!"
"Život se nedá zničit," odpověděla. "Je to jen jiná forma energie a energie je nezničitelná. Je to totéž."
"Podívej," Geordi se pokusil jít na to z jiného úhlu. "Co je na této místnosti tak důležitého? Proč všechna ta bezpečnostní opatření, když tu nic není?"
"Tahle místnost není prázdná."
"No, tak co v ní je?"
"Všechno." Řekla to tak klidně.
"Cože?"
"Tato místnost nemá hranice. Rozpíná se do všech směrů, do nekonečna. Proto bylo tak důležité, aby ses sem dostal. Ty, Geordi LaForge, vidíš věci takové, jaké skutečně jsou."
"A-ha," Geordi tomu moc nerozuměl. "Takže?"
"Jiní by vstoupili do této místnosti a viděli by věci takové, jaké si myslí, že jsou. Dohnalo by je to k šílenství."
"Jo. Tak podívej, ani já na tom teď nejsem duševně zrovna nejlíp. Mohla bys mi alespoň říct, jakému záměru sloužím, když jsem teď tady?"
"To je jednoduché."
"Jsem rád, že aspoň něco," povzdechl si Geordi.
"Když jsi vstoupil do této místnosti, přivolala jsem je."
"Koho?"
"Znalce."
* * *
Nezměrná hvězdná tvář se vznášela před Enterprise.
"Tady je..." Picard si olízl rty, odkašlal a začal znovu. "Tady je kapitán Jean-Luc Picard z vesmírné lodi Enterprise. Identifikujte se, prosím."
Dlouho bylo ticho. A když tvář promluvila, neozvala se slova, ale přesto všichni rozuměli.
Máme mnoho jmen. Ale dáváme přednost prostému "Znalci".
"Kdo... jste?"
Jsme ti, co na vás čekají. Vytvořili jsme tuto planetu a všechny zbraně na ní jako zkoušku, jak si poradíte s nepřátelstvím mezi dvěma rasami. Abychom poznali, jak umíte šířit ponaučení, kterého se vám už dostalo.
"Ach!" rozzářil se Dat. "Zkouška! Měl jsem pravdu. Geordimu se to nebude líbit."

"Ach ne," zasténal Picard. "Další zkoušku už ne."
"Ach ano, pane," nedal se Dat. "Byl jsem si zcela jistý, že…"
"Zmlkněte, Date."
"Ano, pane."
"Tvrdíte," v Picardovi pomalu začínal kypět hněv, "že tohle všechno - smrt, destrukce a utrpení - byla jen další zkouška, aby se bytosti jako vy mohly bavit?"
Nejen tahle zkouška. Nastaly i jiné případy smrti, destrukce a utrpení. Vždycky byly pro vás, abyste se z nich učili a vyrostli.
"Cože?" vydechl Picard nevěřícně. "Vy jste... takové věci dělali už dříve?"
Vždy jsme měli důvody.
"Vaše důvody."
Ano. Abyste mohli vyrůst. A vaše zkouška už skončila. Teď tu jsme, abychom vás vzali za ruku. Aby -
Všechno se na Picarda sesypalo. Všechno napětí, všechen hněv, všechna zuřivost, a teď tenhle - tenhle zatraceně arogantní postoj další rasy, která si myslí, že může soudit lidstvo.
"NE!" vykřikl Picard. "Už toho mám dost! Všichni toho máme dost! Už nás k smrti unavují všechny ty cizí rasy, které si myslí, že jsou lepší než my! Které si myslí, že jsme malé bílé myšky, co pro jejich zábavu běhají v bludišti! Nejsme žádní pokusní králíci! Nejsme žádná morčata! A vy, 'nadřazené rasy' máte tu drzost připravit takovéhle monstrózní, šílené zkoušky a jednat, jako by z vás vaše schopnost pohrávat si s námi jako s loutkami dělala něco víc, než jsme my! Ale nedělá! Navzdory všem, co nás dříve prohlašovali za barbary, sem jsme dospěli vlastní silou a hodláme sami i pokračovat! Nechte si svoje natažené ruce a nechtě si svoje testy pro sebe! Rozumíte?! Nenecháme si vyhrožovat! Nenecháme se nikam tlačit! Nebudeme skákat skrz vaše obruče a nenecháme se, opakuji, nenecháme se od nikoho zkoušet! Rozumíte? Už... žádné... zkoušky!"
Hvězdná tvář dlouho zlověstně mlčela.
A pak se usmála.
Gratuluji. Doufali jsme, že to řeknete. To... byla poslední zkouška.
Picard a Riker na sebe nevěřícně pohlédli.
"Nemyslím, že jste prošel, pane," usoudil Riker.
Picard se otočil a znovu se podíval na hlavní obrazovku. "Počkejte ještě chvíli!"
"Kapitáne!"
To takřka vylekaně vykřikl Dat, který zaujal místo u taktické konzole. "Senzory zaznamenávají - trhlinu!"
"Cože?"
A pak to uviděli také.
Přímo před nimi, daleko za planetou označovanou jako DQN 1196, jako by se rozestoupila struktura vesmíru a vytvořila tenkou vodorovnou škvíru, která byla ve skutečnosti široká celé světelné roky.
A začala Enterprise vtahovat do sebe.
V dálce se rozesmála hvězdná tvář.
* * *
Geordi ucítil, že se mu začíná pod nohama otřásat podlaha. V panice se rozhlížel kolem sebe. "Co se to děje?"
"Jdeme domů. Je to už tak dlouho," povzdechla si.
"Ale co moje loď Enterprise! Musím se na ni vrátit!"
"No, měla by tu někde být. Všechno tu někde je. Možná ji najdeš. Možná ne. Teď už musím jít."
"Počkej!" vykřikl Geordi. Ale nikdo mu neodpovídal.
Geordi se rozběhl.
* * *
"Plný zpětný tah!" vykřikl Picard. "Strojovno, dejte do toho všechno, co máte."
Warpový pohon táhl mohutnou loď od trhliny v prostoru a celým plavidlem otřásalo napětí, když gondoly vyvíjely tah jedním směrem, zatímco síly, které byly mimo jejich chápání, táhly loď na opačnou stranu.
Planeta pod nimi se začala rozpadat. Obrovské kusy krajiny vířily a kroužily, aby je nasál obrovský žaludek nicoty, který táhl i Enterprise. A v místech, odkud byly bloky horniny vytrženy, prosvítal kov. Třpytil se ve světle gigantické tváře, tvořené snad milionem hvězd.
A i sama tvář se začala rozpadat. Seskupení se rozplynulo, hvězdy se vracely na původní místa v Galaxii, odkud se zřejmě vůbec nehnuly, protože to celé byla nejspíše jen impozantní iluze.
"Vtahuje nás to!" vykřikl Marks.
"Ne. My to přemůžeme," řekl Picard s neuvěřitelným klidem. Tohle - tohle bylo něco, čemu rozuměl. Enterprise bojovala bitvu vůle, síly - bitvu, kterou určitě vyhraje.
Povrch planety už úplně zmizel a odhalil skutečnou podstatu. Byla to jednolitá kovová koule, lesklá, v temnotě vesmíru nádherná. A pak i ona začala padat do trhliny. Nijak se nevzpírala, byla šťastná, že se vrací domů.
Geordi LaForge běžel, jako by na tom záležel jeho život. Nějak vycítil, že se k němu zezadu něco blíží a bez ohledu na okolní temnotu zoufale letěl šíleným tempem.
Prorazil temnotou a zalilo ho světlo.
Po hlavě vlétl do ochranného pláště směšovače hmoty a antihmoty.
"Pane LaForgi!"
Vzhlédl a nijak zvlášť ho neohromilo, že se nachází ve strojovně Enterprise. Motory jely naplno. "Co se děje?" ptal se.
"Máme plný zpětný chod," hlásil pomocný technik. "Máme potíže!"

"A něco nového?"

Třpytivá planeta ze zorného pole zmizela a trhlina se ještě více rozšířila - jako by se ji připravovala přijmout?

Ne. Jako by jim chtěla na závěr poskytnout pohled na to, co se nacházelo za ní.

Užasle civěli, když na krátký, velmi krátký okamžik zahlédli krásu, která se vymykala jakémukoliv popisu. Ve vesmíru plula zářivá města, kolem nichž kroužily lodě, velké jako planety, přesto půvabné a nádherné. Obraz budoucnosti, nádhery, souzené lidstvu...

A pak zmizel.

V jeden okamžik tam ještě byl, následující vteřinu - zmizel. Trhlina se uzavřela a ať už se za ní nalézala jakákoliv tajemství, jakékoliv zázraky, už za ní zůstanou. Nedotknutelná a nepoznatelná.

Picard se v křesle opřel a z tváře mu vyprchaly všechny emoce.

"Můj Bože, Jedničko... co jsem to udělal?"

Riker se nad tím velmi důkladně zamyslel. "Napadají mě dvě věci a vy jste udělal jednu z nich... nebo možná obě. Ale žádná z těch možností není zase tak špatná."

Picard k němu zvedl pohled. Riker ho ještě nikdy neviděl tak rozechvělého nebo zranitelného. "A to jsou...?"

"Buď jste nám zabránil získat něco, na co ještě nejsme připraveni... sám jste vyložil rizika podobné situace."

Picard smutně přikývl. "Bez ohledu na to, jak daleko jsme pokročili, neustále zjišťujeme, jak málo toho vlastně víme. A ta druhá možnost, Jedničko?"

"No... může to znít divně... ale možná jste právě vynadal našim rodičům."

Kapitola dvacet

"Zrcadla, kapitáne. Všechno jsem to dokázal pomocí zrcadel."

Shromáždili se na ošetřovně - Picard, Riker, Troi, Dat a Worf - a stáli kolem pozoruhodně přizpůsobivého Klingona, známého jako Ctihodný Kobry. Gava byla poblíž a lehce se usmívala.

"Mluvte vážně, Kobry," poprosil Picard. "Jak jste -"

"Přežil? Upřímně, kapitáne, člověk se nedožije mého věku, pokud nepochytí pár věcí." Zvedl ruku. "Jako třeba tenhle prsten."

"S pilulkami," přikývl Picard. "Kvůli vašemu zdraví."

"To je pravda, mám je kvůli zdraví. Jsou to antitoxiny. Šest jedů je v Klingonské říši obzvláště oblíbeno. Jediná z těchto tabletek všech šest účinně neutralizuje."

"A Tron použil jeden z těch šesti?"

"Ne," povzdychl si Kobry. "Bohužel použil jeden ze sto třiceti sedmi dalších. Nemůžete být připravený na každou eventualitu. Ale i v tomto případě mě ty pilulky - a vzpomeňte si, beru je při každém jídle - ochránily do doby, než mě mohla oživit vaše skvělá doktorka Pulaská."

"Ctihodný Kobry byl tak laskav a informoval mě v předstihu o bezpečnostních opatřeních, která učinil," doplnila Pulaská. "Také navrhl, abych ho v takovém případě prohlásila za mrtvého, abych zabránila dalším útokům na jeho osobu, zatímco bude bezmocně ležet na lůžku."

"Ano. Tedy, propříště bych ocenil, kdybyste mě o takových důvěrnostech a opatřeních informovala. Rozumíte tomu, doktorko?" řekl Jean-Luc škrobeně.

K jeho překvapení jen kývla: "Ano, kapitáne."

"Vlastně, kapitáne, dávám vinu i sobě," vzhlédl Kobry. "Ani ve snu by mě nenapadlo, že se po mé zdánlivé smrti situace vyhrotí tak rychle. Nedovolil jsem Tronovi ovlivňovat moje lidi a poštvat je proti Kreelům. Budeme o něm samozřejmě jednat s... a myslím, že i jeho komandér bude ještě mít co vysvětlovat. Vlastně bych Trona rád na chvíli viděl, nebude-li ovšem mít doktorka námitek?" Pulaská přikývla. Stále vypadala trochu rozrušeně.

"A co bude teď?" zeptal se Riker. "Planeta je pryč, takže hlavní bod sporu mezi Klingony a Kreely padá. A pochybuji, že útoky těmi pokročilými zbraněmi budou pokračovat. Geordi," - Riker vrtěl hlavou, pořád nemohl uvěřit, že se LaForge vrátil a už vůbec nechápal, jak - "Geordi mi ukázal Drobečka. Co provedla jeho milovaná zbraň? Když DQN 1196 zmizela, praskla jako vajíčko. A uvnitř nebylo vůbec nic."

"Nic?" Picarda přemáhal smích. "Proč mě to nepřekvapuje?"

"Nevím, pane," podivil se Dat. "Proč?"

"Člověk by si myslel," uvažoval Kobry, "že po zmizení zbraní a jejich zdroje už není o čem mluvit. Nicméně Kreelové podali stížnost. Musíme se jí zabývat. To, že museli demonstrovat vztek, aby si jich někdo všiml, není správné. Zaplatili jsme za to vysokou cenu, ale i tak se budu snažit Kreelům pomoci. Mimochodem, poradkyně, velice mě zajímá, jak je možné, že jste se svými empatickými schopnostmi nedokázala na večírku odhalit Tronovy vražedné záměry."

"Nebyla jsem tam," vysvětlila Deanna. "Byla jsem zaneprázdněná tím, co se jmenuje Sklar. Rozptyloval mě."

"Ach tak. Tron se zřejmě bál, že ho prohlédnete a snažil se vás udržet před barem, než provede to, co zamýšlel. Vlastně to nebyl špatný pokus. Jen... nestačil."

"Kapitáne," požádala najednou Katherine Pulaská, "mohu s vámi a Datem na chvíli mluvit? V soukromí?"

O chvilku později už byli v její kanceláři. "Musím připustit, že pokud jde o některé záležitosti, byla jsem poněkud krátkozraká."

"Doktorko, myslím, že to není nutné," zvedl ruku Picard.

"Ne. Je to nutné. Obávám se, že celá ta věc s Wesleym a Jaanem se mi poněkud vymkla z rukou a... bylo to moje přání

vidět jejich potřeby naplněné, co mě přimělo přebít vaše námitky."
"Doktorko," usmál se na ni Picard. "Pokud jste přebila moje námitky nebo pochybnosti, nestalo se to proto, že by to bylo proti mé vůli. Mohl jsem najít způsob, jak vám v tom zabránit. I strašná doktorka Pulaská se dá přemoci. Ale pokud jsme společně chybovali ve snaze dosáhnout něčeho užitečného, sotva to můžeme považovat za takovou chybu."
Zamyšleně zaškubala koutky úst. "Myslím, že máte pravdu. Ale musím říci ještě něco. Date, vy jste se mě ptal, kde leží hranice mezi člověkem a strojem?"
"Ano."
"Na tuhle otázku stále neznám odpověď. Ale řeknu vám, kde pro mě začíná být nejasná. Když člověk pocítí potřebu omluvit se... stroji."
"To," odpověděl Dat, "je výborný začátek."
* * *
Tron byl jediným vězněm v zadržovací cele. Vzhlédl jediným zdravým okem. Druhé oko zakrývala náplast.
Ctihodný Kobry stál u něj a opíral se o hůl.
"Ničíte Klingonskou říši a všechno, v čem spočívá naše síla," obvinil ho Tron.
Kobry na něj klidně hleděl a pak pronesl jen čtyři slova.
"Ty nemáš žádné jméno."
Odvrátil se a odcházel.
Zaslechl Tronův řev. Zněl mu v uších jako rajská hudba. Možná, že na pomstě přece jenom něco je, napadlo ho.
* * *
"Odejdeš s otcem?" zeptal se Worf.
"Samozřejmě."
"Ve Federaci je pro tebe místo."
"Ne dokud mě otec potřebuje. Přesto... tohle je malá galaxie," usmála se Gava. "Naše cesty se znovu zkříží."
"Kdy?"
Chvíli mlčela. "Co třeba teď?"
"Nemůžu. Nastupuji na druhou směnu. Takže," - vstal a ještě jednou kývl - "měj se." Vyšel z její kajuty.
Gava si povzdechla a zaklonila se.
Worf znovu vešel a když se za ním zavřely dveře, podotkl: "Zítra vezmu tři směny."
* * *
Wesley seděl sám ve své kajutě a civěl na zeď.
Veškeré počítačové vybavení už odnesli, stejně jako časopisy, laboratorní přístroje, všechno.
Zhubl skoro o šest kilogramů. Potřeboval se ponořit do vany alespoň na dva dny. Jeho tvář nabyla barvy sraženého mléka a z očí se mu vytratila všechna energie. Potřeboval se pořádně vyspat - víc než cokoliv jiného."
"Vstupte," vyzval příchozího netečně, když se ozval signál u dveří.
Picard vešel do pokoje a rozhlédl se. "Už je tu zase všechno jako obvykle, jak vidím."
"Ano, pane."
"Pane Crushere," kapitán se posadil proti němu, "musíte se dát dohromady."
"Zklamal jsem ho."
"Nezklamal jsi ho. Jaan zklamal sám sebe."
"Ne, pane, já jsem ho zklamal. Řekl jsem mu, že najdu lék na jeho nemoc. A přitom jsem neudělal sebemenší pokrok. Vůbec jsem se tomu nedostal na kloub."
"Nemáš slibovat něco, co je za hranicemi tvých možností."
"Nebylo to za hranicemi mých možností," namítl Wesley trochu podrážděně. "Nebo alespoň jsem si to nemyslel."
"Pane Crushere - Wesley - copak nevidíš, jak daleko ses dostal? Kolik jiných mladíků dosáhlo toho, co ty? Nemají ani zlomek tvého talentu, tvé inteligence..."
"To nestačí," řekl mrzutě.
"Ale stačí! Wesley, copak to nechápeš? Jaan tě nutil dělat něco, co vůbec nebyla tvoje povinnost."
"Ne, nenutil."
"Použil na tebe tu schopnost, které doktorka Pulaská říká 'fígl'. To -"
"To nebyl 'fígl'!" Poprvé v životě zvýšil Wesley na Picarda hlas. "Já to chtěl! Chtěl jsem to udělat! Chtěl jsem mu pomoci! Mohl jsem mu pomoci! Kdybych na tom pracoval déle, víc..."
"Sám sebe bys zabil, synu."
"Neříkejte mi tak! Nejsem váš syn! Nejsem ničí syn!"
Picard na něj šokované hleděl. "Wesley..."
"Musel jsem to udělat, copak to nevidíte? Musel jsem ten lék najít. Já prostě musím dokázat všechno, co mě napadne. Nechápete? Všechno!"
"Wesley, nikdo nedokáže všechno."
"Já ale musím! Já to dokážu! Nejen v technice! To je pro mě moc jednoduché. Moc jednoduché. Tam se ani nemusím snažit. Ale já se musím snažit víc a víc, pracovat víc a víc, na všem. Nic nesmím nechat náhodě." Chrlil to ze sebe stále rychleji a rychleji, až se mu začala plést slova. "Bez ohledu na to, co se stane, budu připravený. Budu všechno vědět. Dokážu se vypořádat se vším. Vždy se vrátím. Nezáleží na tom, co to bude za misi, co se na ní stane, já se vždycky vrátím."
"Samozřejmě, že se vrátíš, Wesi," Picard si zatraceně přál, aby tu místo něj seděla Deanna. "Samozřejmě, že se -"
"ON SE NEVRÁTIL!"

"Kdo?"

"Můj otec! On se nevrátil!"

Picard na něj šokované zíral. "Wesley, tvůj otec byl dobrý člověk. Ten nejlepší. Jeho smrt... byla nehoda."

"Tomu nevěřím! Každé nehodě se dá zabránit, když víte, co dělat! On nevěděl, co dělat! Něco se stalo a on nebyl dost připravený a nevrátil se! Ale mně se tohle nestane! Já -"

Zajíkl se a z vysílení a žalu mu vytryskly slzy a kanuly mu po obličeji. "Já - já nebudu mít ženu a děti proto, abych jednou odešel a zemřel někde venku a - nevrátil se - nevrátil se zpátky -"

A Wesley Crusher, Mozkový trust, chlapec, který už tolikrát zachránil loď, se rozplakal. Začal žalostně vzlykat, slzy a žal po celé roky skrývané vytryskly na povrch a on pořád znovu a znovu opakoval: "Proč se nevrátil? Proč?"

A Jean-Luc Picard, o kterém se tvrdilo, že nemá rád děti a který přinesl tělo Wesleyho otce, teď držel v náručí třesoucí se tělo Wesleyho Crushera.

Picard nevěděl, co na to říct. Byl na té lodi, když Wesleyho otec zemřel. Věděl, že se pro něj nedalo nic udělat. "Správní hoši" - ta představa pocházela ještě z raných počátků aviatiky. Když někdo zemřel při letecké havárii, jiní piloti napodobovali jeho manévr a pokoušeli se zjistit, co udělal špatně, aby se mohli utěšit představou, že jim by se něco takového nikdy stát nemohlo, že ten člověk prostě nebyl "dost správný".

A Picard si uvědomil, že nemusí říkat vůbec nic. Že má prostě jen tak sedět - tak, jak by tu teď seděli Wesleyho otec nebo matka, kdyby mohli. Jen sedět... protentokrát. Nikomu to neublíží. Nezkazí mu to reputaci ani to nepoškodí jeho schopnost se rozhodovat.

A držel ho a mlčel, jen tam seděl, dokud Wesley nepodlehl vyčerpání a neusnul.

Zvedl chlapce a odnesl ho do postele. Vrtěl hlavou nad tím, jaké pírko se z Wesleyho za těch pár dní stalo. Až se Wesley - asi za den - probudí, požádá doktorku Pulaskou, aby ho důkladně prohlédla. A Deanna Troi s ním stráví nějaký čas a pomůže mu vyrovnat se se vším, co se poslední dobou stalo.

A s trochou štěstí si Wesley ani nevzpomene na svůj slzavý výstup. Rozhodně doufal, že si Wesley nebude pamatovat, že ho kapitán držel v náručí, jak právě teď činil.

Měkce a tiše zavelel: "Za sedmdesát dvě hodiny vás očekávám na můstku, pane Crushere."

A odkudsi z hloubi spánku mu Wesley odpověděl: "Ano, pane!"

Picard souhlasně přikývl a dal si odchod. Právě to byla odpověď, kterou očekával.

Koneckonců, dobré způsoby nikdy nezaškodí.